StarCraft®

Umbra Xel'Naga

Gabriel Mesta

În viitorul îndepărtat, la 60.000 de ani lumină de Pământ, o confederaţie de Terrani exilaţi poartă un război dublu cu enigmaticii
protoss şi necruţătorul roi zerg. Pentru a-şi asigura propria supravieţuire printre stele, fiecare specie se luptă într-un război care va vesti începutul celui mai măreţ capitol din istoria omenirii sau îi va prevesti sfârşitul violent şi sângeros...

UMBRA XEL'NAGA

Bhekar Ro: o lume uitată, la marginea Dominionului Terran, unde în fiecare zi o mână de colonişti luptă pentru supravieţuire. Este un adevărat pustiu, un fir de praf între atât de multe din întinsul ocean întunecat al spaţiului. Dar când cea mai violentă furtună din trecutul recent dezgroapă un obiect extraterestru de neînţeles, Bhekar Ro devine cel mai râvnit trofeu din Sectorul Terran - Sfântul Pocal al zergilor, al protossilor şi al umanităţii - pentru că armatele celor trei puteri se confruntă cu scopul de a recupera secretele pierdute ale celei mai puternice specii din câte au existat în univers.

GABRIEL MESTA

UMBRA XEL'NAGA

Aceasta este pentru Scott Moesta, pentru sfaturile lui de expert în domeniul StarCraft (nu am fi reuşit fără tine). Toate acele ore fără sfârşit de jucat la calculator au avut, în cele din urmă, rezultat!
Şi pentru soţia lui, Tina Moesta, pentru că înţelege că uneori un bărbat trebuie să zvânte în bătaie câte un extraterestru.

MULŢUMIRI
Mulţumiri deosebite lui Chris Metzen şi lui Bill Roper, de la Blizzard, pentru informaţiile lor valoroase; lui Rob Simpson şi lui Marco Palmieri de la Pocket Books, pentru sprijinul lor şi pentru că au insistat ca noi să luăm parte la acest proiect; lui Kevin J. Anderson şi Rebeccăi Moesta, fără care Gabriel Moesta nu ar exista; lui Mat Bialer, de la Trident Media Group, pentru încurajările lui în acest proiect; lui Debra Ray de la AnderZone, pentru că ne-a înveselit; lui Catherine Sidor, Diane E. Jones şi Sarah L. Jones, de la WordFire, Inc., pentru că au avut grijă ca lucrurile să meargă bine; lui Jonathan Cowan, Kiernan Maletsky, Nick Jacobs, Gregor Myhren şi Wes Cronk, pentru că au fost „ghizii" noştri în StarCraft şi pentru entuziasmul lor de nezdruncinat vizavi de joc.

CAPITOLUL 1.

În timp ce o pătură SUFOCANTĂ DE ÎNTUNERIC SE LĂSA peste oraşul Fre’e Haven, coloniştii aspri se grăbeau să evite furtuna. Noaptea se lăsa repede pe planeta colonie Bhekar Ro, cu mult vânt, dar fără stele.

Nori negri ca smoala se învârtejeau la orizont, prinşi pe creasta muntoasă abruptă care înconjura valea în care se afla inima coloniei agricole chinuite. Deja, tunete bubuitoare pârâiau peste creastă ca nişte focuri de artilerie prost ţintite. Fiecare explozie era destul de puternică pentru a fi detectată de cele câteva seismografe care încă funcţionau şi erau plantate în jurul zonelor de exploatare.

Condiţiile atmosferice creau lovituri de tunet cu intensitatea unui boom sonic. Uneori, zgomotul în sine era de ajuns pentru a face distrugeri. Şi ce rămânea neatins de tunetul sonic era făcut bucăţi de fulgerele de laser.

Cu patruzeci de ani mai devreme, când primii colonişti fugiseră de guvernarea opresivă a Confederaţiei Terrane, fuseseră făcuţi să creadă că acest loc ar fi putut fi transformat într-un nou Eden. După trei generaţii, coloniştii încăpăţânaţi refuzau să se dea bătuţi.

Stând pe locul trăgătorului lângă fratele ei Lars, Octavia Bren se uita prin parbrizul murdar al robo-secerătoarei, în timp ce se rostogoleau grăbiţi spre oraş. Uruitul şenilelor mecanice şi bubuitul motorului aproape acopereau tunetele sonice. Aproape.

Explozii de fulgere de laser ţâşneau arzătoare din nori ca suliţe luminoase, lăncii drepte de descărcări statice care lăsau adâncituri
sticloase pe pământ. Fulgerele-laser îi aminteau Octaviei de imaginile pe care le văzuse la bibliotecă înfăţişând un tun Yamato mare trăgând dintr-un crucişător de pe orbită.

- De ce, din toată galaxia, bunicii noştri au ales să se mu’te aici? întrebă ea retoric.

Mai multe trăsnete de laser arseră cratere în peisajul de ţară.

- Pentru decor, fireşte, glumi Lars.

Deşii bombardamentul de grindină avea să cureţe aerul de praful şi ţărâna care erau tot timpul prezente, de asemenea avea să strice culturile de grâu-triticale şi de salată-muşchi care abia dacă se puteau ţine în solul stâncos. Coloniştii din Freee

Haven aveau puţine provizii de urgenţă pentru a-i ajuta să facă faţă unei recolte slabe şi trecuse mult timp de când ceruseră ajutor din exterior.

Dar aveau să supravieţuiască într-un fel. întotdeauna reuşiseră.

Lars urmărea furtuna care se apropia, cu o scânteie de entuziasm în ochii lui căprui. Deşii era mai mare cu un an decât sora lui, când purta rânjetul obraznic pe faţă, arăta ca un adolescent nechibzuit.

- Cred că putem întrece cea mai rea parte a ei.

- întotdeauna supraestimezi ce putem face, Lars. Chiar şi la vârsta de şaptesprezece ani, Octavia era cunoscută pentru statornicia ei şi pentru realism. Şi eu ajung întotdeauna să îţi salvez pielea.

Lars părea să aibă un rezervor fără fund de energie şi entuziasm. Ea se prinse de scaun când marele vehicul tot-teren scrâşni printr-un şanţ şi continuă pe o cărare lată şi bătută între plantaţii, îndreptându-se către luminile îndepărtate ale oraşului.

La scurt timp după moartea părinţilor lor, fusese ideea nebunească a lui Lars ca ei doi să îşi extindă terenul cultivat şi să adauge la posesiunile lor mine de minereu automatizate îndepărtate. Ea încercase, fără succes, să îl convingă să renunţe.

- Să fim practici, Lars. Deja suntem ocupaţi până peste cap cu ferma aşa cum e. A ne extinde ar însemna să nu mai avem timp pentru nimic - nici măcar pentru familii.

Jumătate dintre fiicele de colonişti eligibile completaseră cereri pentru a se căsători cu el - Cyn McCarthy o făcuse de trei ori! - dar, până acum, Lars găsise o grămadă de scuze. Coloniştii erau consideraţi adulţi la vârsta de cincisprezece ani pe această planetă dură şi mulţi se căsătoreau şi aveau copii înainte de a ajunge la optsprezece ani. În anul următor, Octavia avea să se confrunte cu aceeaşi decizie, iar variantele erau puţine în Freee Haven.

- Eşti sigur că vrem să facem asta? îl întrebase ea pentru ultima dată.

- Desigur. Merită efortul în plus. Şi odată ce ne vom fi stabilit, o să avem destul timp pentru ca fiecare dintre noi să se căsătorească, insistase Lars, scuturându-şi părul gălbui lung până la umeri. Ea nu putuse niciodată să se împotrivească

acelui zâmbet. înainte să-ţi dai seama, Octavia, lucrurile or să se schimbe şi atunci o să îmi mulţumeşti.

Fusese sigur că puteau să cultive grâne în vârful pantelor lui Baack Forty, creasta care separa terenurile lor de alt bazin larg şi de şi mai mulţi munţi la doisprezece kilometri depărtare. Aşa că fratele şi sora îşi folosiseră robo-secerătoarea pentru a netezi o nouă porţiune de teren fertil abia arabil şi pentru a planta noi culturi. De asemenea, montaseră staţii automatizate de extragere a minereurilor pe pantele stâncoase de la poalele dealurilor. Asta fusese cu aproape doi ani în urmă.

Acum o pală de vânt izbi în aripa metalică lată a secerătoarei, zgâlţâind hublourile sigilate. Lars compensă din arborele de direcţie şi acceleră. Nici măcar nu părea obosit în urma unei zile de muncă grea.

Fulgerele de laser brăzdau cerul, lăsând dungi colorate pe retinele Octaviei. Deşii nu putea vedea mai bine decât sora lui, Lars nu încetinea deloc. Amândoi voiau să ajungă acasă.

- Ai grijă la bolovani! zise Octavia, ochii ei verzi pătrunzători observând pericolul în timp ce ploaia bătea în geamurile impresionantului vehicul asemănător cu un tractor.

Lars ignoră bolovanii, trecu peste ei şi sfărâmă piatra cu şenilele.

- Auuu, nu subestima capacităţile maşinii.

Ea pufni fără delicateţe.

- Dar dacă spargi o placă sau prăjeşti o camă hidraulică, eu sunt cea care trebuie să o repare.

Robo-secerătoarea polivalentă, cel mai important echipament pe care îl avea oricare colonist, era capabilă să dărâme, să are, să distrugă bolovani, să planteze şi să secere ogoarele. Unele dintre aparatele mari aveau ataşamente pentru zdrobit piatra, altele aveau aruncătoare de flăcări. Vehiculele erau bune şi pentru traversarea distanţelor între zece şi douăzeci de kilometri pe teren accidentat.

Caroseria robo-secerătoarei, odată de un roşu aprins şi strălucitor, era acum ştearsă, zgâriată şi lovită. Motorul torcea ca un cântec de leagăn, totuşi, iar acesta era singurul lucru de care îi păsa Octaviei.

Acum verifica scanerul pentru vreme şi senzorul de presiune atmosferică din cabina robo-secerătoarei, dar afişajele o luaseră razna.

- Se pare că o să avem una urâtă la noapte.

- întotdeauna sunt urâte. Asta e Bekhar Ro, până la urmă - ce te aştepţi?

Octavia ridică din umeri.

- Cred că a fost destul de bună pentru mama şi tata. Când erau în viaţă.

Ea şi Lars erau singurii supravieţuitori din familie. Fiecare familie de colonişti îşi pierduse prieteni sau rude. A îmblânzi o nouă lume necooperantă era o muncă periculoasă, rareori cu rezultate bune, întotdeauna gata să provoace o tragedie.

Dar oamenii de aici încă îşi urmau visurile. Aceşti colonişti epuizaţi părăsiseră gardurile strâmte ale Confederaţiei pentru tărâmul făgăduinţei de pe Bekhar Ro cu vreo patruzeci de ani în urmă. Căutaseră independenţă şi un nou început, departe de zbuciumul şi de războaiele civile neîncetate dintre lumile interioare ale Confederaţiei.

Primii colonişti nu voiseră altceva decât pace şi libertate. începuseră idealist, înfiinţând un oraş central cu resurse pe care să le împartă cu toţii. L-au numit Freee Haven şi au împărţit terenul fertil în mod egal între cei capabili de muncă. Dar în timp idealismul slăbise, pe măsură ce coloniştii îndurau muncă şi greutăţi pe o planetă care nu se ridica la nivelul aşteptărilor pe care le aveau.

Nimeni dintre colonişti nu propunea vreodată să renunţe, totuşi - mai ales nu Octavia şi Lars Bren.

Luminile lui Freee Haven străluceau ca un paradis cald şi primitor în timp ce robo-secerătoarea se apropia. Octavia putea auzi deja sirena de avertizare de furtună de lângă vechea Turelă de Rachete din piaţa oraşului, anunţând coloniştii să îşi găsească adăpost. Toţi ceilalţi - cel puţin coloniştii care aveau judecată - se baricadaseră deja în casele lor prefabricate pentru a se feri de furtună.

Trecură de casele şi câmpurile de la periferie, traversară şanţurile de irigaţii uscate şi ajunseră în perimetrul oraşului, care fusese făcut în forma unui octogon. Un gard scund încercuia aşezarea, dar porţile pentru străzile principale nu fuseseră niciodată închise.

O explozie de tunet sonic bubui atât de aproape, încât robo-secerătoarea zăngăni. Lars scrâşni din dinţi şi conduse mai departe. Octavia îşi aminti cum stătea pe genunchiul tatălui ei

când era mică, râzând de tunete, în timp ce familia se adunase în casă, simţindu-se în siguranţă...

Bunicii lor îmbătrâniseră rapid din cauza greutăţilor vieţii de aici şi primiseră distincţia dubioasă de a fi primii care să fie îngropaţi în cimitirul mereu crescând de pe Bekhar Ro, în afara gardului lui Freee Haven. Apoi, nu mult după ce Octavia împlinise cincisprezece ani, mana grânelor lovise.

Recoltele slabe de grâu-triticale fuseseră afectate de o mică mălură neagră pe câteva dintre boabe. Deoarece hrana era puţină, mama Octaviei păstrase pentru ea şi soţul ei grâul mucegăit, dându-le copiilor să mănânce pâine neatinsă. Masa neîndestulătoare păruse la fel ca oricare alta: aspră şi fără gust, dar destul de hrănitoare pentru a-i ţine în viaţă.

Octavia îşi amintea atât de clar ultima noapte. Suferise de una dintre migrenele ei ocazionale şi de o senzaţie cumplită de presimţire
ilogică. Mama ei o trimisese pe adolescentă devreme în pat, unde Octavia avusese un coşmar îngrozitor.

în dimineaţa următoare se trezise într-o casă prea liniştită şi îşi găsise amândoi părinţii morţi în patul lor. Sub cearşafurile ude şi răsucite în agonia finală, trupurile mamei şi tatălui ei erau o grămadă tre- murândă, supurândă de erupţii fungiforme, ciuperci rotunjite de spori care explodau şi dezintegrau rapid toată carnea...

Lars şi Octavia nu se întorseseră niciodată în acea casă, arzând-o complet împreună cu ogoarele atinse şi casele a alte şaptesprezece familii care fuseseră afectate de oribila boală parazitară.

Deşii fusese o lovitură groaznică pentru colonie, mana grânelor îi unise şi mai mult pe supravieţuitori. Noul primar, Jacob „Nik" Nikolai, ţinuse un discurs funerar mişcător pentru toate victimele manei grânelor, pe parcurs reaprinzând cumva flacăra independenţei şi dându-le coloniştilor motivaţia de a rămâne aici. Deja trecuseră prin atât de multe, supravieţuiseră atât de multor greutăţi, încât puteau face faţă şi acum.

Mutându-se împreună într-o locuinţă prefabricată de la marginea lui Freee Haven, Octavia şi Lars îşi refăcuseră vieţile. Făceau planuri. Se extindeau. Urmăreau minele automatizate şi monitoarele seismografelor pentru semne ale tulburărilor tectonice care le-ar fi putut afecta munca sau oraşul. Cei doi

mergeau în fiecare zi pe câmp şi munceau cot la cot până după lăsarea întunericului. Munceau mai sârguincios şi riscau mai mult... Şi supravieţuiau.

Când Octavia şi Lars trecură prin poarta deschisă şi dădură ocol pieţei oraşului în drum spre casa lor, furtuna lovi, în cele din urmă, cu toată puterea. Deveni un perete înclinat de ploaie şi de grindină în timp ce robo-secerătoarea îşi continua drumul pe lângă luminile şi uşile baricadate ale barăcilor cu ziduri metalice. Propria lor casă arăta precum celelalte, dar Lars o găsi din instinct, chiar şi în ploaia torenţială orbitoare.

Opri vehiculul mare rotindu-l în spaţiul gol şi plat acoperit cu pietriş din faţa casei. Blocă şenilele şi opri motorul, în timp ce Octavia îşi
trăgea pe cap o pălărie întărită şi se pregătea să sară din cabină şi să fugă spre uşă. Chiar şi să fugi trei metri prin furtuna asta ar fi fost un chin îngrozitor.

înainte ca sistemele robo-secerătoarei să se stingă complet, Octavia verifică rezervoarele de combustibil, căci fratele ei nu-şi amintea niciodată să o facă.

- Va trebui să luăm mai mult gaz vespen de la rafinărie.

Lars apucă mânerul uşii şi îşi lăsă capul în jos.

- Mâine, mâine. Probabil că Rastin se ascunde în baraca lui şi blesteamă vântul acum. Bătrânului ţicnit nu-i plac furtunile mai mult decât mie.

Deschise trapa şi sări afară cu câteva secunde înainte ca o rafală puternică să izbească uşa închizând-o. Octavia ieşi pe cealaltă parte, sărind de pe treaptă pe şenilele late şi apoi pe pământ.

în timp ce fugea alături de fratele ei într-o goană nebună spre locuinţă, grindina îi lovea ca gloanţele trase de o mitralieră. Lars deschise uşa din faţă şi cei doi fraţi dădură buzna în casă, uzi leoarcă şi bătuţi de vânt. Dar, cel puţin, erau la adăpost de furtună.

Tunetul sonic se întinse iar pe cer. Lars îşi desfăcu jacheta. Octavia îşi smulse pălăria şiroindă şi o aruncă într-un colţ, apoi aprinse lumina pentru a putea verifica unul dintre vechile seismografe pe care le instalaseră în baracă.

Puţini alţi colonişti se mai oboseau să monitorizeze condiţiile planetare sau să urmărească activitatea subterană, dar Lars se gândise că era important să pună seismografe în staţiile miniere

automatizate de la poalele dealurilor Beack Forty. Desigur, Octavia fusese cea care reparase şi instalase vechile echipamente de monitorizare.

Lars avusese dreptate, totuşi. în ultima vreme avuseseră loc vibraţii tot mai puternice, care stârniseră unde de şoc cu punctul de origine în adâncul lanţului muntos din partea opusă a următoarei văi.

Exact ce ne lipsea - încă un lucru pentru care să ne facem griji, se gândi Octavia, uitându-se cu îngrijorare la grafic.

Lars i se alătură pentru a citi banda seismografului. Linia lungă şi tremurată arăta ca şi cum ar fi fost desenată de un bătrân dependent de cafea. Văzu câteva mici întreruperi şi vârfuri, probabil ecouri ale tunetului sonic, dar nici un eveniment seismic important.

- Asta e interesant. Nu te bucuri că nu am avut nici un cutremur în seara asta?

Ea ştiu că avea să se întâmple chiar înainte ca el să îşi termine fraza. Poate că era o altă premoniţie puternică a Octaviei sau doar o acceptare descurajată a faptului că lucrurile se înrăutăţeau de fiecare dată când aveau ocazia.

Tocmai când Lars începea să afişeze încă un zâmbet obraznic, un fior străbătu pământul, ca şi cum scoarţa neliniştită a lui Bhekar Ro ar fi avut un coşmar. La început, Octavia speră că era doar o explozie deosebit de apropiată a unui tunet sonic, dar trepidaţiile continuară să se acumuleze, scuturând podeaua de sub tălpile lor şi zgâlţâind întreaga casă prefabricată.

Lars îşi încordă muşchii puternici pentru a se opune cutremurului. Amândoi priviră cum seismograful o luă razna.

- Datele depăşesc scala!

Uluită, Octavia arătă:

- Nici măcar nu are epicentrul aici.

Seismograful se opri, cu senzorii suprasolicitaţi, în timp ce cutremurul lovi solul pentru ceea ce păru a fi o veşnicie înainte de a începe să se stingă treptat.

- Se pare că o să ai de făcut ceva reparaţii mâine, Octavia.

- întotdeauna am reparaţii de făcut, zise ea.

Afară, furtuna ajunse la un crescendo. Lars şi Octavia şedeau împreună tăcând îngrijoraţi, aşteptând dezastrul.

- Vrei să jucăm cărţi? întrebă el.

Atunci toate luminile din locuinţa lor se stinseră, lăsându-i într-o beznă de catran luminată doar de strălucirea trăsnetelor de laser.

- Nu în seara asta, spuse ea.

CAPITOLUL 2.

REGINA SĂBIILOR.

Numele ei fusese odată Sarah Kerrigan, atunci când era altceva... când era om.

Când era slabă.

Se lăsă pe spate în pereţii organici pulsând ai stupului zerg înmugurit. Fiinţe monstruoase se mişcau prin umbre, controlate de gândurile ei, funcţionând pentru un scop mai important.

Cu puterile ei mentale şi controlul pe care îl avea asupra acestor creaturi îngrozitoare şi distructive, o Sarah Kerrigan transformată stabilise noul stup pe ruinele palide ale planetei Char. Era o lume cenuşie, distrusă şi încă fumegând din cauza radiaţiilor cosmice puternice. Această planetă fusese mult timp un câmp de luptă. Doar cei mai puternici puteau supravieţui aici.

Cruda rasă zerg ştia cum să se adapteze, cum să supravieţuiască, iar Sarah Kerrigan făcuse acelaşi lucru pentru a deveni una dintre ei. Crescută ca luptătoare fantomă cu talente psi, un agent de spionaj şi colectare de informaţii cu puteri telepatice aflat în slujba Confederaţiei Terrane, ea fusese capturată de Supramintea Zerg şi transformată.

Pielea ei, întărită cu celule polimer-armură, strălucea într-un verde argintiu, uleios. Ochii galbeni scânteietori erau înconjuraţi de bucăţi negre de piele care ar fi putut fi vânătăi sau umbre. Părul devenise ţepi de Meduză - segmente articulate ca picioarele ascuţite ale unui păianjen veninos. Fiecare spin zvâcnea în timp ce planurile ardeau
continuu în creierul ei. Faţa mai păstra frumuseţea delicată care ar fi putut linişti o victimă umană pentru o clipă de ezitare - dându-i destul timp să lovească.

Când îşi zărea reflecţia, Sarah Kerrigan îşi aducea uneori aminte cum era să fii om, să fii drăguţă - într-un fel uman - şi că odată chiar începuse să iubească un bărbat pe nume Jim

Raynor, care era foarte îndrăgostit de ea. Emoţii şi slăbiciuni umane.

Jim Raynor. încerca să nu-şi amintească de el. Acum nu ar fi avut scrupule să îl ucidă pe bărbatul solid şi blajin, cu mustăţi ca de morsă dacă i s-ar fi cerut. Nu regreta ce i se întâmplase, de vreme ce acum avea o misiune mult mai importantă.

Sarah Kerrigan era mult mai mult decât un zerg obişnuit.

Diferitele creaturi ale zergilor fuseseră adaptate şi transformate din alte specii pe care ei le infestaseră în decursul istoriei lor plină de cuceriri. Folosindu-se de un catalog de ADN bogat şi de atribute fizice extinse, zergii puteau trăi oriunde. Roiurile se simţeau la fel de mult acasă pe cenuşia Char pe cât se simţiseră pe colonia terrană îmbelşugată de pe planeta Mar Sara.

O specie cu adevărat magnifică.

Roiul zerg avea să se întindă peste lumile din galaxie, consumând şi infestând fiecare loc pe care îl atingea. Din cauza naturii lor, zergii puteau să sufere pierderi catastrofice copleşitoare şi să continuee să vină, să continuee să devoreze.

Dar în războiul recent împotriva protoşilor şi a Confederaţiei Terrane, Supramintea atotputernică fusese distrusă. Şi asta aproape că însemnase sfârşitul pentru roiurile de zergi.

La început, victoria lor păruse sigură atunci când zergii infestaseră cele două planete-colonie terrane de graniţă, Chau Sara şi Mar Sara. Efectivele lor crescuseră în timp ce restul Confederaţiei rămăsese inconştientă de pericol. Dar apoi o flotă de război protoss - nemaivăzută de oameni - sterilizase suprafaţa lui Chau Sara. Deşii atacul neaşteptat nimicise infestarea zergă de acolo (şi, de asemenea, măcelărise milioane de colonişti umani nevinovaţi), Confederaţia Terrană reacţionase imediat la această agresiune gratuită. Comandantul protoss nu avusese curajul să distrugă a doua planetă, Mar Sara, şi astfel infestarea zergă crescuse acolo nebăgată de seamă.

în cele din urmă, creaturile zerg distruseseră capitala Confederaţiei Terrane, Tarsonis. Şi Sarah Kerrigan, fantomă umană, un agent sub acoperire cu puteri psi, fusese trădată de camarazii ei militari şi infestată de zergi. Observându-i puterile telepatice incredibile, Supramintea hotărâse să o folosească pentru ceva special...

Dar atunci, pe aproape cucerita planetă-casă a protoşilor, Aiur, un războinic protoss omorâse Supramintea într-o explozie sinucigaşă care îl făcuse erou şi decapitase roiul zerg.

O lăsase pe Sarah Kerrigan, Regina Săbiilor, să adune bucăţile.

Acum, controlul rasei cotropitoare şi crude se afla în mâinile ei cu gheare. Se confrunta cu provocarea uriaşă de a transforma planeta într-un nou punct central pentru perfecta rasă zerg. Roiurile se puteau ridica din nou.

Sub îndrumarea ei, câteva drone care supravieţuiseră se metamorfozaseră în clocitoare. Supuşii zergi ai lui Kerrigan descoperiseră şi aduseseră destule minereuri şi resurse pentru a converti acele clocitoare în mult mai complexe bârloguri... iar acum în stupi compleţi. Cu numeroase noi larve produse de clocitoare, ea crease colonii de rizom, extractori, bazine de puit. Curând, covorul organic de rizom zerg se întindea peste suprafaţa carbonizată a planetei. Substanţa hrănitoare oferea mâncare şi energie pentru diferitele creaturi ale noii colonii.

Era tot ce îi trebuia pentru a readuce la viaţă rănita, dar niciodată înfrânta rasă zerg.

Kerrigan şedea înconjurată de lumină. Mintea îi era plină cu detaliile raportate de zecile de overlorzi supravieţuitori, minţi uriaşe care purtau roiuri separate în misiuni dictate de Regina Săbiilor. Ea nu se relaxa, nu dormea niciodată. Era prea multă muncă de făcut, prea multe planuri de alcătuit... prea multă răzbunare de obţinut.

Sarah Kerrigan îşi întinse palmele cu degetele lungi şi îşi desfăcu ghearele ca nişte spade care puteau spinteca un oponent - orice oponent, de la rebelul perfid Arcturus Mengsk, care o trădase, până la generalul Edmund Duke, a cărui incompetenţă dusese la capturarea şi transformarea ei.

Se uită la o gheară, gândindu-se cum ar fi putut să o tragă pe beregata durului şi fălcosului general şi să urmărească vărsarea sângelui proaspăt, fierbinte. Deşii nu se gândiseră la asta ca la o favoare, Edmund Duke şi Arcturus Mengsk făcuseră posibil ca ea să devină Regina Săbiilor, să atingă întreaga putere şi furie a potenţialului ei. Cum ar fi putut să se supere pe ei pentru asta?

Totuşi... voia să-i omoare.

În Stupul din jurul ei, zerglingii se plimbau, fiecare având dimensiunea unui câine pe care îl avusese odată, când era

fetiţă. Erau fiinţe cu carapace de insectă şi formă de şopârlă, cu gheare zăngănitoare şi colţi lungi. Zerglingii erau maşinării de ucis, rapide şi mici, care se puteau arunca precum pirania asupra unei armate inamice şi să îi sfâşie în bucăţi pe soldaţi.

Sarah Kerrigan îi găsea frumoşi, aşa cum o mamă şi-ar vedea oricare dintre copiii preţioşi. Mângâie pielea care scânteia verzui a celui mai apropiat zergling. Ca răspuns, el îşi trecu ghearele peste pielea ei aproape indestructibilă, apoi îi oferi o atingere ca de fulg cu colţii, o mângâiere care ar fi putut fi afecţiune...

Hidralisc hidoase patrulau în perimetrul coloniei, unele dintre cele mai înspăimântătoare creaturi ale zergilor. Gardieni ca nişte crabi zburători pluteau pe deasupra, gata să scuipe acid care ar fi distrus orice ameninţare de la sol.

Roiul zerg era în siguranţă.

Sarah Kerrigan nu îşi făcea griji şi, negreşit, nu se temea, dar era atentă. Se mişca fără încetare folosind muşchi puternici, deşii putea vedea totul prin ochii supuşilor ei, dacă dorea.

împreună cu rămăşiţele umane ale ambiţiei şi înţepăturii emoţionale a trădării, ea simţea şi dorinţa nestăvilită de cucerire care provenea din noul ei cod genetic zerg.

în eoni de mult trecuţi, misterioasa şi străvechea rasă xel'naga crease rasa zergă, după un proiect perfect de neîndurare şi puritate. Kerrigan zâmbi gândindu-se la delicioasa ironie. Zergii fuseseră atât de perfecţi, încât în cele din urmă se întorseseră împotriva creatorilor lor şi îi infectaseră chiar pe xel'naga.

Acum, când conducerea tuturor roiurilor era în propriile ei mâini, Kerrigan îşi promisese că avea să-i ducă pe zergi spre apogeul destinului lor.

Dar când se aşeză în Stupul ei şi urmări creaturile îngrămădite care îşi vedeau de treabă, adunând resurse şi pregătindu-se de război, Regina Săbiilor simţi o minusculă rămăşiţă de compasiune umană agitându-i-se în suflet.

îi părea rău pentru oricine i-ar fi stat în cale.

CAPITOLUL 3.

CA ŞI CUM I-AR FI TACHINAT CU CAPRICIILE VREMII, dimineaţa următoare pe Bhekar Ro a fost luminoasă şi clară. îi amintea

Octaviei de imaginile fotografice pe care echipa de recunoaştere iniţială le arătase bunicilor săi pentru a-i ademeni aici pe ei şi pe primul grup de colonişti.

Poate că, până la urmă, nu erau doar minciuni... Când ea şi Lars intredeschiseră uşa etanşă a locuinţei lor, o picătură de apă se prelinse de pe cadrul ei, căzând pe pământul moale. Deasupra capului, foarte sus, forma angulară a unui şoim plutitor se deplasa încet, căutând cadavrele şopârlelor înecate aduse de potop.

Octavia păşi greoi prin noroiul care se întărea, îndreptându-se către robo-secerătoare. Scuturându-şi buclele şatene şi scurte, se apucă de treabă. Cercetă cu o privire experimentată caroseria şi observă zeci de noi găuri produse de grindină în metal, care o făceau să arate precum coaja de portocală. Fireşte, nimănui de pe Bhekar Ro nu îi păsa prea mult de vopseaua strălucitoare, atât timp cât echipamentul funcţiona. Era uşurată să descopere că furtuna nu produsese stricăciuni importante maşinii

încolo şi încoace pe străzile oraşului, colonişti jerpeliţi se trezeau şi ieşeau din case pentru a evalua pagubele, aşa cum făcuseră de atât de multe ori până acum. Dintr-o locuinţă din apropiere, Abdel şi Shayna Bradshaw deja se ciondăneau, dezamăgiţi de câte reparaţii aveau să fie nevoiţi să facă. De peste stradă, Kiernan şi Kirsten Warner îi făceau cu mâna lui Cyn McCarthy care fugea cu paşi mărunţi spre casa primarului din centrul oraşului, având un zâmbet optimist pe faţa pistruiată în ciuda dezastrului. Buna Cyn avea obiceiul de a-şi oferi ajutorul de fiecare dată când ar fi putut fi necesar, deşii tânăra cu păr arămiu uita adesea ce promisese.

Deoarece vremea aspră venea în momente imprevizibile, fără un anotimp al furtunilor identificabil, coloniştii duceau o bătălie continuă pentru a repara ce se strica. Plantau constant câmpurile distruse, rotind culturile de la orz-bici la grâu-triticale la muşchi-salată, sperând să culeagă mai mult decât pierdeau, luptându-se să facă doi paşi în faţă înainte de a fi obligaţi să facă unul în spate.

Printre victimele devastatoarei mane a grânelor fuseseră patru dintre cei mai buni oameni de ştiinţă ai coloniei. Soţul lui Cyn McCarthy, Wyl, un inginer chimist la a doua generaţie, fusese unul dintre ei. în primele decenii, oamenii de ştiinţă

lucraseră cu resursele planetei şi cu mediul, scornind modificări ale culturilor şi animalelor pentru a-şi creşte şansele de supravieţuire. Freee Haven fusese stabil o vreme, terenul arabil crescând încet.

Dar morţile acestor oameni educaţi îi lăsaseră pe ceilalţi colonişti neinstruiţi prea ocupaţi cu simpla supravieţuire pentru a mai învăţa noi specializări. Coloniştii îşi vedeau de treburile lor ca fermieri, mecanici şi mineri, orele de lumină fiind umplute cu probleme presante care nu le mai lăsau timp pentru explorare sau expansiune. Opinia generală, rostită de primarul Nikolai, era că cercetarea şi studiile ştiinţifice se dovedeau a fi un lux la care ei s-ar fi putut întoarce mai târziu.

- Ceva stricăciuni? îşi întrebă Lars sora când ea termină inspecţia marii robo-secerători.

Octavia bătu cu încheieturile degetelor în uşa lovită şi julită.

- Câteva zgârieturi în plus. Doar pagube estetice.

- Semne de frumuseţe. îi dau personalitate.

Lars deschise uşa şi grindina topită se scurse din cabină şi pe şenilele metalice plate.

- Trebuie să ajungem la Beack Forty şi să verificăm seismografele şi staţiile miniere, zise el. Cutremurul le-a lovit destul de tare.

Octavia surâse, cunoscându-şi bine fratele.

- Şi, dacă tot suntem acolo, o să vrei să vezi dacă vibraţiile au scos ceva la iveală.

El îi oferi din nou acel zâmbet.

- Face doar parte din treabă. Am înregistrat nişte zguduituri seismice destul de puternice. Ar putea fi importante. Şi ştii că nici unul dintre ceilalţi colonişti nu o să se obosească să se uite.

Staţiile meteorologice şi seismografele vechi de zeci de ani pe care oamenii de ştiinţă le instalaseră la marginile văii continuau să înregistreze da’te pe care, din când în când, Lars le colecta. în cea mai mare parte a timpului, coloniştii stăteau în interiorul văii lor cultivate şi sigure, producând destule alimente cât să rămână în viaţă, extrăgând destule minereuri cât să îşi repare utilajele, dar niciodată extinzându-se dincolo de capacităţile lor.

în trecut, alţi colonişti încercaseră să înfiinţeze aşezări dincolo de valea principală. Unii se mutaseră din Freee Haven, căutând terenuri fertile mai bune. Dar una câte una, fiecare

dintre acele ferme îndepărtate căzuse pradă manei, molimelor sau dezastrelor naturale şi puţinii supravieţuitori îşi croiseră drum înapoi în oraşul-coloniei, înfrânţi.
Octavia se urcă la bordul robo-secerătoarei alături de Lars, când acesta pornea motoarele. închise uşa tocmai când şenilele groase începeau să se mişte. Alţi colonişti plecau în propriile lor vehicule pentru a-şi inspecta terenurile, în mod clar aşteptându-se la ce era mai rău.
Octavia şi Lars duseră robo-secerătoarea departe către colinele de la poalele munţilor. Lars avea adevăratul spirit de pionier, vrând întotdeauna să găsească noi zăcăminte de minereuri, gheizere de vespen productive, teren fertil. Ar fi fost fericit doar să facă descoperiri, în timp ce Octavia spera să îndeplinească visul părinţilor lor şi chiar să transforme Bhekar Ro într-un loc în care să se poată mândri că trăiesc. Cândva, în timp ce vehiculul mare rula pe terenul văii, ea vedea că multe dintre recoltele fragile fuseseră zdrobite de furtună. Grindina şi tunetul sonic doborâseră lujerii înalţi în solul noroios sau loviseră fructele necoapte; trăsnetele-laser dăduseră foc livezilor pipernicite.
Câţiva fermieri voinici erau deja acolo, încercând să salveze ce se mai putea. Gandhi şi Liberty Ryan, transpirând în salopetele lor, munceau din greu să ridice bule de protecţie peste răsadurile lor, asistaţi de ajutorul lor adoptat, Brutus Jensen şi de cei trei copii ai lor. Membrii familiei erau atât de obosiţi, încât nici nu mai puteau vorbi între ei în timp ce îşi vedeau de muncile lor. Brutus Jensen reuşi să le facă semne slabe cu mâna, în timp ce soţii Ryan abia reuşiră să dea din cap.
La mai mulţi kilometri în faţă, drumul se reducea la niţel mai mult decât o potecă marcată pe ecranul de navigaţie. Făcură o pauză scurtă la marginea zonei colonizate oficial.
Lars lăsă motorul robo-secerătoarei să meargă în timp ce striga în direcţia unei colibe şi a câtorva depozite.
- Hei, Rastin! Ieşi din rafinăria asta prăpădită şi leagă-ne şi pe noi să ne umplem rezervoarele. Sau ai tras pe nas prea mult gaz vespen?
Bătrânul prospector înalt şi slab ieşi de după staţiile şuierătoare şi tremurătoare pe care le construise în jurul mănunchiului de gheizere chimice unde îşi revendicase

proprietatea. Bătrânul Blue, câinele lui cât un mastiff, veni din gaura în care dormea sub veranda din tablă ondulată.

Câinele îşi dezvelise colţii, iar blana lui albastră precum cerul se zbârlise în timp ce mârâia, dar Octavia coborî din robo-secerătoare şi bătu din palme.

- Nu mă păcăleşti, câine morocănos.

Cu un lătrat vesel, Bătrânul Blue ţopăi spre ea, dând din coada stufoasă. Octavia îl mângâie pe cap şi pe umerii înalţi, încercând fără succes să îl împiedice să îşi pună labele pline de noroi pe salopeta ei.

Rastin şi Lars schimbară plângeri şi insulte - deoarece aşa făcea afaceri bătrânul prospector - dar primul nu pierdu nici o clipă să le facă plinul. Octavia nu reuşise să stabilească dacă ciudatul bătrân era un muncitor eficient sau doar nerăbdător să scape de vizitatori pentru a se putea întoarce la izolarea lui.

Unul dintre puţinii supravieţuitori dintre primii colonişti, Rastin era independent şi singur pe Bhekar Ro de patruzeci de ani. întotdeauna voise să scape de Confederaţia Terrană şi s-ar fi putut chiar să fi preferat o lume locuibilă goală, doar pentru el; micul grup de pe această planetă fusese tot ce putuse găsi mai bun.

Rastin locuia într-o baracă des reparată, făcută din piese disparate, îşi ridicase rafinăria peste un mănunchi de patru gheizere vespen, dintre care unul era deja secat. Cele trei gheizere rămase produceau destul combustibil pentru a satisface nevoile modeste ale coloniei.

După ce alimentă robo-secerătoarea, bătrânul prospector îi goni cu o mişcare bruscă din mână, care semăna foarte mult cu un gest dezgustat. Octavia îl mângâie iar pe Bătrânul Blue pe capul mare înainte de a păşi din nou pe şenilele pline de noroi ale vehiculului. Câinele plecă sărind cu graţia unui măgar atunci când zări o rozătoare păroasă care ţâşnise printre spărturile de piatră.

Rastin reîncepu să meşterească la maşinăriile lui, mormăind pentru că după cutremur încă un gheizer încetase să mai producă. Dădu un şut scurt staţiei de pompare, dar nici măcar această metodă de reparaţie încercată şi dovedită nu trezi gheizerul.

Părăsind casa lui Rastin, Lars şi Octavia urcară printre colinele abrupte de la poalele munţilor către creasta de graniţă.

Solul deveni mult mai accidentat. Beack Forty se extindea mult dincolo de locul în care potenţialele terenuri arabile fuseseră demarcate de familiile din cooperativă. Aici, drepturile pentru minereuri şi resurse erau la dispoziţia oricui avea timpul liber sau ambiţia să îşi mărească suprafaţa de pământ. Aşa că Lars şi Octavia făcuseră o revendicare, pe lângă câmpurile pe care părinţii şi bunicii lor le cultivaseră.

În timp ce aerul dimineţii se încălzea şi soarele portocaliu urca pe cer decolorând umbrele, robo-secerătoarea se căţăra pe o creastă abruptă, urmând cărări pe care doar Lars mai condusese.

- Staţiile noastre miniere sunt tot căzute, spuse el pe un ton neutru. Şi asta-i tot ce pot să zic.

Când opri robo-secerătoarea, Octavia văzu, spre dezamăgirea ei, că instalaţiile automatizate erau înclinate pe tălpile lor de ancorare, evident stricate şi incapabile să funcţioneze.

- Treci la treabă, Octavia - tu eşti expertul.

Cu un oftat, ea coborî din vehicul şi se lăsă pe vine pentru a vedea de câte reparaţii ar fi avut nevoie staţiile miniere. Cercetă panoul de control al turelei de procesare, surprinsă de cât de multe beculeţe roşii de avertizare erau aprinse în acelaşi timp.

În condiţii normale de funcţionare, maşinile greoaie ar fi rătăcit pe pantele stâncoase, luând mostre de minereuri şi marcând depozitele dezirabile. Apoi, turele de procesare ar fi fost înălţate, astfel încât activităţile miniere şi de extracţie să continuee până când un filon valoros ar fi fost procesat, în timp ce cercetaşul mecanizat ar fi continuat căutarea altor locuri.

Lars îşi lăsă sora să se ocupe de noua treabă.

- Mă duc pe creastă să văd ce se întâmplă cu seismografele. Poate reuşesc să le repar singur.

Octavia se abţinu să pufnească a neîncredere.

- Eşti invitatul meu.

Fratele ei urcă panta din piatră în piatră, până când ajunse în şaua muntelui şi se uită peste valea următoare. Ea nu băgă de seamă cât timp rămase el mut de groază înainte de a începe să o strige.

- Octavia! Vino aici!

Ea ridică privirea, trânti uşa de serviciu a turelei miniere şi se ridică în picioare.

- Ce este?

Dar Lars sări pe un aflorîment stâncos mai înalt, de unde putea vedea mai bine. Fluieră încetişor.

- Asta chiar e interesant.

Octavia se căţără după el în timp ce se gândea la diferite trucuri pe care probabil avea să fie nevoită să le folosească pentru a face staţiile miniere să funcţioneze iar. Ştia că Lars îşi pierdea repede atenţia.

Din vârf avu o privelişte bună a văii următoare, văzând iute schimbările produse de cutremurul din noaptea anterioară. Numeroase gheizere vespene noi îşi trimiteau aburii în aer, fuioare de ceaţă alb- argintie care ar fi putut oferi coloniei mai mult decât necesarul de combustibil pentru următoarele câteva zeci de ani.

Dar nu asta atrăsese atenţia fratelui ei.

- Ce crezi că e?

Făcu semne agitate spre următoarea creastă neregulată din partea opusă a văii ca un castron, la doisprezece kilometri de Freee Haven.

înainte de cutremur, un vârf proeminent în formă de con se înălţase în aer, un semn distinct pe continent. Dar asta fusese ieri.

Furtuna îngrozitoare şi vibraţiile puternice stârniseră o avalanşă uriaşă, rupând un întreg versant al muntelui. Pietrele căzuseră, desprinse ca o coajă de pe o rană zimţată, dând la iveală ceva foarte ciudat - şi complet nenatural - în interiorul muntelui.

Şi strălucea.

Cei doi se întoarseră iute la robo-secerătoare. Marele vehicul scrâşni pe terenul aspru şi trecu de şaua muntoasă, apoi înaintă anevoie drept în jos, pe cea mai uşoară potecă întortocheată în valea învecinată. Lars conducea mai repede decât îl văzuse vreodată Octavia, dar ea nu se plânse. Pentru prima dată, se simţea la fel de nerăbdătoare să investigheze ca şi fratele ei.

Acesta din urmă goni pe lângă gheizerele şuierătoare şi norii de gaze înţepătoare, lăsând urme adânci în solul moale al văii. Animale mici din specii pe care Octavia nu le mai văzuse - probabil că oricum nu erau comestibile - fugiră din calea lor.

În cele din urmă, vehiculul se opri brusc, scrâşnind la baza zonei avalanşei, unde versantul se prăbuşise. Octavia se uită în sus, prin parbrizul prăfuit, la o structură enormă. Ea şi Lars se

holbară fascinaţi şi zăpăciţi la aceasta înainte de a sări în acelaşi timp din robo-secerătoare pentru a o vedea mai bine.

Nici unul dintre ei nu avea habar ce ar fi putut fi acel obiect.

Odată îngropată în adâncul muntelui, structura uimitoare pulsa acum ca un stup de albine răşinos. Pereţii ei răsuciţi şi faţetele curbate erau plini de cocoloaşe şi străpunşi de guri de aer deschise sau de coridoare. Nu părea să existe vreun proiect funcţional, vreun plan logic, vreun scop pe care Octavia să îl poată desluşi.

Dar lucrul era, evident, de origine extraterestră. Posibil organică.

- Cred că nu suntem singuri pe această planetă, spuse Lars.

CAPITOLUL 4.

NIMENI nu îşi MAI ADUCEA AMINTE DE NUMELE LUMII abandonate. Planeta era atât de necunoscută, încât nu apărea nici măcar pe cele mai detaliate hărţi protoss.

Xerana, erudita, păşea pe vestigiile prăfuite, mâncate de vreme, ale ceea ce trebuie să fi fost odată un avanpost xel'naga, fiind probabil prima fiinţă vie care stătea aici de când străvechii strămoşi dispăruseră în istorie şi în legendă. Se minună de această idee şi simţi pumnalul dezamăgirii că nu va putea împărtăşi niciodată acest lucru cu restul rasei protoss.

Tălpile ei late, noduroase, scrâşneau pe pietricele şi moloz. Fără îndoială, acesta fusese un oraş minunat, cu ani în urmă. Mirosul de praf şi de mister plutea greu în aerul nemişcat.

Xerana, ca alţii din ordinul templierilor întunecaţi, fusese gonită din societatea protoss, exilată de pe iubita ei lume natală, Aiur. Când clasa protoss de magistraţi ordonase ca toţi membrii rasei să urmeze calea Khalei, o comuniune telepatică prin care protoşi erau uniţi într-o mare de gândire, templierii întunecaţi refuzaseră să se supună. Au devenit proscrişi, persecutaţi pentru că se temuseră că Khala le-ar fi putut răpi individualitatea, topindu-i într-o minte subconştientă globală.

Deşii asprii magistraţi îi goniseră pe toţi şi chiar şi acum continuau să-i vâneze, exilaţii nu le doreau răul protoşilor. Legendara rasă xel'naga îi creasε pe toţi. Adepţii Khalei nu erau de acord cu templierii întunecaţi în subiecte fundamentale, dar

Xerana şi camarazii ei încă îi considerau pe Primii Născuţi - protoşii - fraţii şi surorile lor.

Şi deoarece se luptau să devină mai buni în moduri la care ceilalţi protoşi refuzau să se gândească, templierii întunecaţi descoperiseră noi surse de informaţii. însăşi Xerana dezgropase multe obiecte xel'naga şi secrete ale Abisului. Ceilalţi protoşi nu aveau astfel de lucruri şi s-ar putea să nu afle niciodată, dacă nu încetau să îi urască pe templierii întunecaţi...

în peisajul tăcut şi bântuit, Xerana ieşi sub un cer portocaliu şi continuă să meargă printre ruinele fărâmicioase. Chiar şi printre templierii întunecaţi, ea era o singuratică, o învăţată. Era obsedată să găsească orice informaţie despre străvechea rasă care crease protoşii şi, mult mai târziu, hidoşii zergi.

Dar ruinele de pe această planetă abandonată fuseseră roase de eroziune, ştergând cele mai importante dintre vestigii. Xerana nu se lăsă descurajată. Continuă să sape.

Se uită în sus, văzu un voal de nori bătând în cenuşiu care se târa pe cerul portocaliu şi se întrebă dacă venea furtuna şi dacă s-ar fi putut să fie în pericol. Dar norii cenuşii, ca nişte paraziţi vizuali sau ca fumul, se răspândiră iute. Xerana reveni la munca ei, căutând prin pietriş.

La apus, îşi permise să îşi închipuie activităţile de seară de care xel'naga trebuie să se fi bucurat. Ştia că anticii merseseră aici în umbre, iar acum ea le călca pe urme.

Xel'naga, numiţi şi Rătăcitorii de Departe, era o rasă paşnică şi generoasă, urmărind scopul de a studia şi de a răspândi evoluţia fiinţelor raţionale în univers. După multe experimente pe alte lumi, xel'naga veniseră pe planeta junglă Aiur şi îşi concentraseră eforturile asupra rasei indigene, îndrumând-i membrii în secret prin evoluţie şi civilizaţie, până când aceştia deveniseră protoşii, Primii Născuţi.

Dar când xel'naga, satisfăcuţi şi triumfători, îşi dezvăluiseră prezenţa, provocaseră fără să vrea haos pe întreaga planetă. Triburile protoss s-au despărţit, fiecare găsind moduri diferite de a se dezvolta. Unele chiar s-au întors împotriva anticilor xel'naga, gonindu-i în final pe Rătăcitorii de Departe, iar apoi atacându-se între ele într-un război civil îndelungat şi sângeros, cunoscut ca Eonul Discordiei.

în cele din urmă, protoşii şi-au vindecat civilizaţia unind rasa într-o legătură telepatică şi religioasă cunoscută drept Khala.

Vreme de multe secole, aceasta le-a permis protoşilor să redevină puternici, deşii a dat naştere unui sistem de caste rigid, gândirii independente limitate şi ştergerii distincţiei dintre indivizi. Adoptarea căii Khalei era strict impusă de conducători religios-politici de neclintit, numiţi magistraţi.

Câteva triburi protoss au refuzat Khala, separându-se de ea şi păstrându-şi preţioasa individualitate. Pentru multă vreme, existenţa acestor rebeli a rămas un secret întunecat. Iar apoi a venit persecuţia, până când, în final, Conclavul Magistraţilor a exilat toate Triburile Rebele, punând membrii lor la bordul unei nave xel'naga părăsite şi trimiţându-i în Abis.

Rebelii exilaţi deveniseră templieri întunecaţi, ca Xerana, încă loiali rasei care îi gonise, dar de o curiozitate nestăvilită, arzând de dorinţa de a-şi înţelege originile. Xerana trebuia să ştie de ce xel'naga îi consideraseră pe protoşi eşecuri, de ce nu se întorseseră şi de ce îşi dedicaseră eforturile creării cruzilor zergi.

Ca şi ceilalţi din grupul ei, Xerana era războinic, dar şi cercetător şi savant. Până acum, descifrase mare parte din ştiinţa xel'naga. Alţi templieri întunecaţi folosiseră şi puterile Abisului, învăţând tehnici psi secrete pe care restul rasei protoss nu le înţelegea...

Chiar şi când întunericul se lăsă pe lumea fără nume, Xerana nu se întoarse la marea ei navă de pe orbită. Ochii ei aurii scânteietori ca nestematele se adaptară beznei, simţurile telepatice i se ascuţiră şi continuă să caute. Trupul ei zvelt, musculos, era acoperit de o robă neagră strânsă cu o eşarfă lată inscripţionată cu hieroglife care arătau profesia ei de erudită. îşi purta hainele pentru formalism şi funcţionalitate, niciodată pentru confort. Prinsă de gulerul lat era o tăbliţă subţire, scrijelită, un fragment pe care îl găsise în urma unei excavaţii mai vechi, înfăţişând cuvinte indescifrabile care fuseseră înscrise de mâna unui poet xel'naga demult uitat. Era cea mai de preţ posesiune a ei.

Mergând mai departe, Xerana găsi stâlpi rupţi, coloane din piatră bătute de vreme, pe care timpul le lustruise. Stâlpii din stâncă fuseseră amplasaţi după un model precis, ca pentru a concentra energiile cosmice.

Coloanele se prăbuşiseră sub greutatea secolelor, lovite de razele cosmice şi de căldura apăsătoare, erodate de milenii de vânturi care, pe această lume în culori neaşteptate, erau la fel

de slabe ca răsuflarea unui bebeluş. Peste tot în acest loc, Xerana putea simţi prezenţa lor cu puterile ei psionice. Simţea cum şoaptele o recunoşteau, îndrumând-o.

Din impuls, răsturnă un bolovan sfărâmicios şi acolo, sub bariera protectoare de rocă, văzu o piatră uşor curbată, cu faţa în jos în pământul cenuşiu. Ah...

Xerana o eliberă şi descoperi un mic fragment de obelisc. Câteva pictograme şterse încă rămăseseră pe bucata de piatră arsă şi bătută de vreme. Pentru asta venise aici. Simţea acest lucru.

înainte de răsărit, mulţumită de pradă, Xerana se întoarse la nava ei rătăcitoare şi începu să îşi studieze comoara în timp ce porni iar prin bezna însingurată.

Retrasă, deoarece nu avea însoţitori, Xerana şedea printre toate obiectele pe care le adunase. în timp ce călătorea printre stele în nava ei în căutarea răspunsurilor, alcătuise un depozit de obiecte xel'naga. Nu strângea aceste comori şi nici nu le păstra ca simple bunuri personale. Erau pentru cercetare şi fiecare lucru mărunt conţinea o mică parte din cheia către înţelegerea pe care templierii întunecaţi o doreau atât de mult.

Xerana petrecea ore întregi meditând, încercând să pună cap la cap ce se ştia despre antica rasă dispărută, astfel încât să poată obţine noi profunzimi. Deja petrecuse aproape un secol dezgropând răspunsuri în Abisul rece şi în genele puternice ale rasei ei. într-o încăpere separată, unde mergea când îşi permitea să se simtă singură, Xerana
ţinea şi multe amintiri ale planetei sale iubite, Aiur, pe care probabil nu avea să o mai vadă vreodată.

În timp ce nava ei zbura, Xerana studie bucata spartă şi uzată de obelisc. După ce o cercetă până la punctul de a intra în transă, Xerana descoperi în cele din urmă o comparaţie între celelalte specimene minuscule ale ei şi reuşi să descifreze un s’et de rune. Traduse un fragment, poate dintr-o poezie sau dintr-o legendă pe care înaintaşii xel'naga şi le spuneau când se lăsa întunericul.

Poate că aceste da’te adiţionale puteau fi adăugate istoriei pe care templierii întunecaţi o ştiau deja. Ar fi putut să o folosească pentru a face o legătură cu alte obiecte care păreau disparate.

Simţea cum în suflet i se adunau mândria şi entuziasmul, deşii ştia că existau multe secrete încă nedescoperite. în timp ce nava înainta, continuându-şi căutarea, Xerana simţi că se apropia o mare descoperire, că răspunsurile la cele mai importante întrebări ale ei erau atât de aproape, încât le putea atinge.

CAPITOLUL 5.

Sub COMANDA GENERALULUI EDMUND DUKE, NAVELE DE război din Escadrila Alfa erau întotdeauna gata de luptă. De fapt, trupele abia o aşteptau.

Primul conflict serios cu zergii şi cu protoşii distrusese planetele- colonie de graniţă Chau Sara şi Mar Sara, Tarsonis, lumea guvernului Confederaţiei şi planeta natală a protoşilor, Aiur.

Duke ura extratereştrii - de orice fel. Se trezea noaptea în cabina lui din nava amiral încercând să sugrume cearşafurile pline de sudoare de pe prici.

în transformările războiului recent, carismaticul rebel Arcturus Mengsk, conducătorul violenţilor Fii ai lui Korhal, câştigase comanda a ceea ce fusese Confederaţia Terrană şi se încoronase ca nou împărat. Duke nu credea că omul era deosebit de onorabil sau de încredere, ori măcar talentat. Mengsk era politician, până la urmă.

Guvern diferit, aceeaşi armată. Generalul Duke îşi făcea doar meseria.

De vreme ce voia să păstreze conducerea, Duke trebuia să accepte fără remuşcări să se supună la orice îi spunea împăratul Arcturus Mengsk. Generalul ştia cine dădea ordinele.

Multe dintre nave fuseseră avariate în conflict, inclusiv nava lui amiral, Norad2. De atunci, totuşi, împăratul Mengsk cheltuise mulţi bani pentru a moderniza armata. Navele avariate ale Escadrilei Alfa fuseseră reparate, armele fuseseră reîncărcate şi fuseseră trimişi din nou în spaţiu.

Flota lui era formată din crucişătoare de război, vânători de clasă Wraith, astronave ştiinţifice şi nave de desant, o forţă completă, pregătită pentru o galaxie periculoasă. Blestemaţii de zergi şi de protoşi încă mai erau pe undeva.

Escadrila Alfa părăsise Korhal, noua planetă-capitală a împăratului, care fusese lovită de răzbunarea Confederaţiei cu mulţi ani în urmă. Dar Arcturus Mengsk fusese cel care să râdă la urmă... Şi generalul Duke încă deţinea comanda trupelor. Nimic altceva nu conta prea mult pentru general.

De luni întregi, navele din Escadrila Alfa îndepliniseră misiuni de cercetare de rutină, cartografiind lumile cu potenţial de colonizare, stabilind contactul cu alţii care căzuseră pe marginea drumului. Duke nu şi-ar fi putut închipui o sarcină mai plictisitoare - nu pentru un strateg sclipitor cum era el şi nici pentru soldaţii lui credincioşi.

Dar situaţia politică a noului înfiinţat Dominion Terran era încă nesigură, iar Mengsk îşi alesese propriii oameni pentru a forma Garda Imperială aproape de casă. Se părea că generalul Duke nu îl convinsese încă pe împărat de loialitatea lui, aşa că el şi Escadrila Alfa fuseseră trimişi departe, unde nu puteau face prea multe probleme.

Oricum, Duke prefera să evite politica şi dacă cele două specii răuvoitoare voiau să se întoarcă pentru altă încăierare, el ar fi fost fericit să le-o ofere. Extratereştri blestemaţi! În orice caz, generalul se aştepta să descopere mai multe informaţii şi mai multe fortăreţe ale diabolicilor zergi sau ale trădătorilor protoşi - nu-i păsa care dintre ei - în zonele necartografiate decât ar fi găsit vreodată acasă, în sectoarele civilizate.

După atât de mult timp petrecut în patrulare, generalul Duke evaluase resursele flotei, se uitase la abilităţile ei militare şi dăduse ordine ca Escadrila Alfa să se oprească la următorul câmp de asteroizi bogat în vespen. Avea de gând să îşi umple navele până la refuz cu mai multe resurse decât îi permisese împăratul. Acum, stătea pe nava amiral, Norad2, reconstruită şi complet reparată - numită acum Norad3
crucişător de luptă cu toată forţa pe care şi-ar fi putut-o dori vreodată generalul Duke.

Gata de atac.

îşi dorea doar să aibă ceva împotriva căruia să lupte, în loc să facă această continuă... temă pentru acasă de studii sociale. Chiar voia împăratul Mengsk să ştie despre starea planetelor colonie lipsite de importanţă? Cu siguranţă noul conducător al Dominionului Terran avea lucruri mai importante în minte.

Duke se uită pe hublourile navei sale amiral şi urmări activitatea care avea loc în spaţiu, în jurul lui. Toţi soldaţii se mişcau eficient - nu pentru că încercau să îşi impresioneze comandantul, ci pentru că erau cu adevărat atât de buni. Se ocupase personal de asta.

Pe asteroizii bogaţi în vespen din centură, firicele slabe de gaz argintiu scăpau de gravitaţia scăzută şi ajungeau în spaţiu, făcând pietrele plutitoare să arate ca nişte comete epuizate. Vehicule de construcţii spaţiale mobile descopereau cele mai puternice gheizere şi aterizau, folosind materiale de pe asteroid pentru a construi rafinării improvizate, care captau şi distilau gazul într-o formă utilizabilă. VCS -urile forfoteau ca albinele într-un câmp de flori, recoltând gazul şi întorcându-se la flotă cu butoaie pline de combustibil.

Curând, navele lui Duke aveau să fie mai mult decât pregătite pentru orice... Şi, din nou, fără nimic important de făcut.

Sarcina nu dură mai mult decât era necesar, urmând procedurile standard de funcţionare. Totuşi, Duke se plimba pe punte, aruncând priviri la ecranele de stare, lătrând ordine la ofiţerii lui, mergând de colo-colo în căutarea a ceva util de făcut pentru navele lui. Cercetaşi în costume spaţiale extrăgeau alte minereuri utile din asteroizi pentru a aduce toate navele şi resursele Escadrilei Alfa la niveluri optime.

în timpul unui moment de linişte, navigatorul şi ofiţerul lui de arme, locotenentul Scott, alese să vorbească.

- Domnule general, să trăiţi, pot să vă pun o întrebare? Permiteţi să vorbesc liber?

înalt, frumos şi sincer, Scott era respectat de ceilalţi infanterişti spaţiali.

- Presupun că toţi ofiţerii mei au creier, locotenente. Altfel mi-aş face un echipaj de roboţi.

Duke era destul de plictisit încât să îi dea omului permisiunea, deşii în mod normal asemenea îndrăzneală i-ar fi adus acestuia o mustrare.

- Presupun că aveţi un plan, domnule? spuse locotenentul Scott. Aşteptăm să ne facem mutarea?

- întotdeauna am un plan, zise Duke morocănos.

- Ce fel de plan, domnule? Vom lovi Dominionul ilegal şi îl vom răsturna pe împăratul Mengsk? Vom ajuta la stabilirea unui guvern în exil pentru Confederaţia Terrană doborâtă?

- Destul, locotenente! spuse generalul Duke, ridicând tonul până la un muget. Dacă împăratul aude astfel de vorbe, te va condamna pentru trădare.

- Dar, domnule general, să trăiţi - sunt rebeli. Scott părea nesigur. Fiii lui Korhal. Ei sunt duşmanii noştri.

Duke lovi cu pumnul în consola de comandă a lui Norad3.

- Acum sunt guvernul legal al tuturor terranilor. Ai vrea să devin eu însumi rebel doar ca să aduc răzbunarea asupra altei şleahte de rebeli? Dă-mi voie să-ţi readuc aminte că datoria noastră este acum de a urma ordinele comandantului în funcţiune. După distrugerea lui Tarsonis şi pentru că i-am respins în cele din urmă pe zergi, conducătorul nostru politic legal se întâmplă să fie împăratul Mengsk. Ai face bine să nu uiţi asta, fiule.

Locotenentul Scott îşi dădu seama că era timpul să se abţină de la mai multe comentarii.

Duke îşi coborî glasul ştiind că toţi infanteriştii lui erau nerăbdători să riposteze împotriva extratereştrilor netrebnici.

- Suntem implicaţi într-o luptă pentru rasa umană, locotenente. Să ne respectăm priorităţile.

Ceilalţi ofiţeri de pe punte, dintre care mulţi simţeau probabil la fel ca locotenentul Scott, îşi asumară mustrarea şi îşi găsiră foarte repede treburi urgente cu care să îşi facă de lucru.

Generalul se lăsă pe spate în scaunul lui de comandă, urmărind restul operaţiunilor plictisitoare care aveau loc în centura de asteroizi. Un conducător militar trebuie să îşi păstreze concentrarea asupra scopului său. El nu neglija atenţia pentru detalii. Un conflict putea fi câştigat sau pierdut din cauza unui mic element pe care cineva îl trecuse cu vederea.

Escadrila Alfa se mândrise întotdeauna cu faptul că era prima unitate militară care intra în luptă şi, de asemenea, primul grup care ieşea din ea. Acum, totuşi, nu avea unde să se ducă. Chiar şi când operaţiunile miniere şi vespene aveau să se încheie în centura de asteroizi şi navele aveau să se retragă pentru a-şi începe iar călătoria înceată prin spaţiu, generalul Duke ştia că nimic interesant nu avea să se întâmple.

Se retrase în apartamentele sale după ce îi cedă comanda unui locotenent Scott surprins. Nu vedea nici un avantaj tactic la misiunea lor actuală şi se hotărî să îşi îmbunătăţească abilităţile.

Generalul Duke petrecu următoarele trei zile la ecranele calculatoarelor lui, ridicându-şi provocări cu antrenante jocuri de război tactice pentru a-şi ascuţi mintea. Jucă scenariu după scenariu, bătând calculatorul de fiecare dată.

Totuşi, se plictisea pentru că nu se întâmpla nimic. Până la urmă, era un om de acţiune.

CAPITOLUL 6.

OCTAVIA ŞI LARS STĂTEAU LA BAZA PANTEI ABRUPTE ŞI fărâmicioase din care bolovani uriaşi şi cascade de pământ se desprinseseră şi se prăbuşiseră pentru a dezvălui obiectul extraterestru.

Octavia se sprijini de robo-secerătoare. Ţărână cafeniu-cenuşie căzu de pe aripa uriaşului tractor. Trecându-şi o mână prin buclele castanii, ea continuă să cântărească de la distanţă construcţia pulsând ameninţător. Dar Lars, ca de obicei, se năpusti înainte, curiozitatea şi nerăbdarea copleşindu-i raţiunea.

Fratele ei dorise întotdeauna să fie primul, să alerge cel mai repede, să construiască cea mai înaltă structură, să ajungă în vârful dealului înaintea Octaviei sau a celorlalţi colonişti tineri care îi însoţeau. Acum, Lars îşi folosea palmele şi tălpile pentru a se căţăra pe marginile ascuţite şi dure ale pietrelor care căzuseră în timpul cutremurului şi al furtunii din noaptea trecută.

Ea îl urmă, cu respiraţia îngreunată de aerul acru. Pământul proaspăt răsturnat avea o tentă ciudată, ca şi cum s-ar fi stricat cu mult timp în urmă. Coloniştii ştiau din experienţă că doar câteva recolte puteau supravieţui în solul de pe Bhekar Ro. Octavia era obişnuită cu mirosul, desigur, şi rareori îl băga de seamă, doar după o ploaie puternică. În cărţile filmate văzuse lumi agricole îmbelşugate, câmpuri înverzite încărcate de culturi. Nu ştia dacă să creadă sau nu asemenea fantezii.

Acum, Octavia se urca după fratele ei, murdărindu-şi hainele şi mâinile. Mizeria era încă o parte a vieţilor lor aspre de fermieri.

- Hei, ia uite aici! strigă Lars, şi în câteva clipe ea ajunsese mai aproape de pereţii netezi şi curbaţi ai structurii bizare.

Ieşind în afară din zona proaspăt expusă, erau cristale uriaşe ca nişte fulgi de nea, cioburi de material transparent care sfârâiau de energie stranie, fiecare fragment fiind mai lung decât braţul ei. Octavia îşi lipi o palmă de suprafaţa netedă, descoperind că era dureros de rece, dar nu îngheţată. O senzaţie ciudată ca o pişcătură electrică îi trecu prin liniile din palmă şi din vârfurile degetelor, ca şi cum o parte din energie i-ar fi citit structura celulară şi i-ar fi analizat-o.

- Astea chiar sunt interesante, zise Lars, cu ochii căprui plini de uimire. La ce crezi că le-am putea folosi? Pariez că am putea duce o încărcătură întreagă din cristalele astea la robo-secerătoare.

- De ce? Să facem coliere uriaşe pentru nevestele de fermieri bătrâne? spuse Octavia, trăgându-şi mâna de pe formaţia cristalină.

Degetele continuau să o înţepe.

Lars afişă zâmbetul obraznic.

- Nu ştiu despre nevestele fermierilor, dar am senzaţia că lui Cyn McCarthy s-ar putea să-i placă unul.

Octavia ridică din sprâncene. Deci, independentul ei frate chiar observase că tânăra văduvă era interesată de el. Departe de Octavia gândul de a-l descuraja. Poate că el nu era atât de tare de cap pe cât crezuse ea!

- În regulă, Lars, recunosc că ar putea fi utile cristalele. Dar înainte să te apuci să faci planuri măreţe, hai să fim practici, uite - doar pentru câteva minute, te rog? Propun să ne uităm în jur. Şi să avem grijă să nu schimbăm nimic până înţelegem mai multe.

Lars rânji la ea şi urcă iar panta către structura labirintică şi strălucitoare.

- Ei, ca să aflăm mai multe trebuie să ne băgăm nasul. Dacă ne despărţim putem să acoperim mai mult teren.

- Niciodată nu e o idee bună să te desparţi, spuse Octavia ştiind că avertismentul avea să fie ignorat de entuziastul ei frate.

- Tu ai grijă şi o să am şi eu grijă, zise el, şi o să ne întoarcem la timp să reparăm seismograful până la amiază.

Octavia strânse din buze şi nu se obosi să îl contrazică. Nu îşi făcea câtuşi de puţin griji pentru seismograf.

Minunatele excrescenţe cristaline ieşeau peste tot în jurul lor în unghiuri ciudate, ca ţepii unei şopârle-arici zbârlite. Lars se îndreptă către faţada stranie a obiectului, fascinat de misterele care îl atrăgeau.

Octavia se mişca mai încet, oprindu-se să cerceteze cristalele, încercând să înţeleagă cum creşteau, de unde veneau. Se părea că fuseseră plantate în jurul acestui obiect îngropat ca... însemne? Sisteme de apărare? Un fel de mesaj?

Gâfâind şi transpirând, deşii efortul nu îi ştersese de pe faţă zâmbetul exuberant, Lars ajunse la ciudatele modele spiralate care formau pereţii şi deschiderile obiectului uriaş. Materialul structural era de un verde opalescent, luminat din interior de un fel de gelatină bioluminiscentă întărită. Se dădu în spate, măsurând din priviri structura enormă. După fruntea lui încreţită şi ochii care se mişcau rapid, Octavia îşi dădu seama că fratele ei nu încerca să înţeleagă obiectul, ci doar să aleagă cel mai bun mod de a pătrunde înăuntrul lui.

Lars atinse materialul dezvelit. Tot pământul şi toată ţărâna se scurseseră de pe el, ca şi cum obiectul ar fi avut un fel de încărcătură statică prin care mizeria şi praful erau respinse. Bătu în perete cu încheieturile degetelor, apoi ridică mâna.

- Te cam pişcă. Nu-mi dau seama dacă materialul este plastic, sticlă sau un fel de extruziune organică. Interesant.

- Ai promis să fii atent, strigă ea. Şi am un sentiment neplăcut în privinţa asta.

El se uită în jos la ea, cu sprâncenele arcuite.

- Tu întotdeauna ai sentimente neplăcute, Octavia.

Fratele ei îi ignora îngrijorarea, şi totuşi Lars nu fusese niciodată la fel de sensibil ca ea. Octavia avea adesea o abilitate de a prevedea
evenimentele, de a simţi când să evite o anumită situaţie. Nu avea nici o dovadă puternică, dar era încrezătoare că premoniţiile ei erau corecte.

- Şi când m-am înşelat eu, Lars?

El nu răspunse.

Octavia îngenunche lângă unul dintre cristalele mai mari şi îl atinse iar, trecându-şi degetele pe suprafaţa netedă. Pişcătura rece şi ciudată de energie o strigă, încercând să-i comunice ceva

ce ea nu înţelegea. în general, în jurul întregii structuri Octavia simţea o prezenţă adormită, în aşteptare, ceva indescriptibil, îngropat şi încă netrezit.

Un frison de energie inexplicabilă îi atinse mintea, dar ea nu ştia cum să urmeze sentimentul pentru a-l cerceta. Era o senzaţie stranie de sondare, dar orice o provoca în mod clar nu o înţelegea pe ea sau nu îi recunoştea umanitatea.

Octavia înghiţi nodul care i se pusese în gâtul uscat şi se depărtă de cristalul puternic. Legătura din mintea ei slăbi, dar nu dispăru în întregime.

Lars îşi continua fericit cercetările, băgându-şi capul în deschizăturile mai mici şi, în cele din urmă, păşind într-un orificiu mai mare şi curbat care ducea în interiorul structurii.

Octavia se mişcă încet, ajungând în vârf şi uitându-se în deschizătura rece şi întunecată în care fratele ei dispăruse. Mirosuri ciudate se ridicau dinăuntru, ca un strat gros de frunze, ceva sfârâind şi viu. Deşii puterea înmagazinată în acest obiect o intimida, nu simţea că era deosebit de ameninţător sau de rău. Doar... altfel decât orice mai întâlnise până atunci.

Vocea fratelui ei o strigă, răsunând, dar înfundată de pereţii groşi ai structurii.

- Octavia, vino aici! N-o să-ţi vină să crezi ce lucruri minunate!

Ea înaintă, uitându-se în umbre. Auzi zgomot de paşi când el veni
în grabă la ea. Ochii îi scânteiau.

- Coridoarele astea sunt bătute în cristale şi alte obiecte ciudate, comori, resurse! Am putea folosi un târnăcop sau un fierăstrău cu laser pentru a le desprinde de pe pereţi.

- Nici măcar nu ştii ce sunt, Lars, zise ea.

- Fac pariu că o să ne aducă o grămadă de credite odată ce le vindem.

Ea nu intră în obiect, în schimb îşi puse mâinile murdare în şolduri.

- Cui ai să le vinzi, Lars? Contra ce? Grâne? Echipament? Nimeni din Freee Haven nu are nimic de dat. Şi colonia noastră nu a făcut comerţ cu nimeni de dinainte să ne naştem noi.

Rânjind, Lars coborî tonul vocii ca şi cum s-ar fi temut că cineva trăgea cu urechea.

- Asta depăşeşte cu mult ce poate gestiona Bhekar Ro, Octavia. Cred că de îndată ce ne întoarcem, trebuie să luăm legătura cu guvernul terran. O să fim bogaţi! Închipuieşte-ţi cu cât putem vinde asta. Chiar şi tu trebuie să recunoşti că e interesant - o descoperire cum întâlneşti o dată în viaţă. Colonia noastră poate dobândi echipamente noi, rezerve proaspete de seminţe, poate chiar noi muncitori care să ne îmbunătăţească populaţia. În ultimii ani am pierdut atât de multe familii.

Octavia simţi un gol în stomac când îşi aduse aminte de părinţii lor morţi, de toţi specialiştii şi de bunii oameni simpli care muriseră în mana grânelor sau în dezastre naturale, ori în oricare dintre celelalte tragedii care se abătuseră asupra lui Bhekar Ro de la formarea ei. Simţi optimismul fratelui ei şi îşi imagină toate minunăţiile pe care el le descrisese, dându-şi seama că - măcar o dată - Lars se putea să aibă dreptate în ambiţiile lui.

Apoi ea scoase un sunet de neîncredere. Chiar dacă obiectul se dovedea a fi ceva cu adevărat remarcabil, îndeplinind toate criteriile optimiste închipuite de Lars, legătura de comunicaţii dintre colonie şi Confederaţia Terrană fusese nefolosită vreme de treizeci şi cinci de ani din cei patruzeci de când exista Freee Haven ca aşezare umană. Coloniştii veniseră aici pentru a scăpa de guvernele terrane, pentru a trăi pe cont propriu şi a nu depinde de nimeni. Părinţii şi bunicii lor urâseră intervenţiile sau opresiunea şi puţini dintre colonişti ar fi ales să atragă iar atenţia asupra lor.

- Nu cred că ceilalţi ar fi de acord, mai ales primarul Nik, zise Octavia. Nu sunt convinsă că prin aşa ceva ar merita să aducem Confederaţia înapoi, să ne sufle în ceafă. Ai auzit poveştile pe care obişnuia să le spună bunicul. Ne-ar putea afecta modul nostru de viaţă.

Acum Lars se uita la ea uluit.

- Modul nostru de viaţă? Ar putea deveni mai rău? Fă tu lista cu argumente pro şi contra şi o să te convingi.

Se întoarse pe călcâie şi merse iute în adâncul coridoarelor strălucitoare.

Octavia îl urmă, simţind încă în jurul ei prezenţa mentală opresivă, simţind-o cum devenea tot mai puternică. Lars mergea grăbit tot mai departe, oprindu-se pentru a bătea cu pumnul în pereţi, ascultând ecoul, încercând să descopere diferenţele.

Striaţii de culoare treceau prin ziduri ca vine de minereu... sau poate ca vasele de sânge ale unei creaturi extraterestre. Lars mirosi peretele, apoi îl studie cu atenţie. încercă să îl zgârie cu unghiile, dar nu reuşi să lase vreun semn. Clătină din cap şi merse mai departe.

Lars visase întotdeauna să fie prospector, arheolog, explorator, aici, pe această lume în mare parte necartografiată. Dar nimeni de pe Bhekar Ro nu avea prea multe şanse de a fi mai mult decât un simplu fermier, muncind fiecare zi-lumină mohorâtă doar pentru a păstra funcţionarea coloniei. Octavia nu avea sufletul să îi spulbere fratelui ei bucuria chiar acum. Aşteptase o ocazie ca asta toată viaţa lui.

Octavia simţi brusc o împotrivire de a merge mai adânc în camerele obiectului, ca şi cum aerul s-ar fi îngroşat în jurul ei. Ciudata energie psionică forma un perete care o împingea încetişor înapoi.

Lars nu părea să o simtă deloc. Se întoarse să cerceteze o arcadă a tunelului acolo unde acesta se ramifica la stânga şi văzu un ciorchine de obiecte în formă de stup făcute din ceva neted şi translucid. Arătau aproape ca nişte pietre preţioase mari şi faţetate, care creşteau din pereţi.

- Haide!

Stând în deschizătura cu arcadă a tunelului lateral, Lars întinse o mână spre ciorchine. Totuşi, de îndată ce prinse una dintre ieşiturile puternic colorate, toată lumina şi atmosfera din interiorul obiectului se schimbară uşor. Era ca şi cum ar fi declanşat ceva.

El rămase cu mâna lipită de nodul. Faţa îi căzu şi, o clipă mai târziu, împietri. Octavia simţi un pârâit de energie scurgându-se prin el. Toate cioburile de cristal ieşind din pereţi şi cele din afara obiectului străluciră mai puternic, ca şi cum ar fi fost pornite.

- Lars! strigă ea.

Dar el nu se putea mişca, nu putea nici măcar să scoată un sunet.

Raze sfârâitoare ţâşniră ca fulgerele, legând cristal după cristal într-o plasă de păianjen. Lumina puternică ricoşă pe coridoare, orbind-o pe Octavia. încercă să se mişte, dar totul se întâmpla atât de rapid.

Lars stătea în cadrul deschiderii cu arcadă ca o insectă prinsă pe o lamelă de microscop, iar razele puternice ale cristalelor îl scăldau în lumină ca reflectoarele, explorându-l, spărgându-se de trupul lui. Într-o clipă, pielea îi deveni complet albă. Oasele şi muşchii lui străluciră dinăuntru, ca şi cum el ar fi devenit o substanţă luminoasă iar şi iar, fiecare celulă fiind transformată în energie pură.

Apoi chiar pereţii preluară aceeaşi strălucire albă orbitoare, ca şi cum l-ar fi absorbit pe Lars până la ultimul atom. Brusc, fulgerul încetă. Toate luminile revenură la fosta lor sclipire slabă şi stranie.

Şi Lars dispăruse. Nici măcar o umbră nu rămăsese.

Două dintre cristalele mari din afara obiectului se sparseră, iar scântei pâlpâiră pe coridoare, făcând ca toate celelalte cristale să explodeze într-o reacţie în lanţ, ca şi cum Lars ar fi fost ceva neplăcut, o substanţă pe care acest obiect nu o putea digera.

Fumul se încolăcea prin tuneluri. Zgomotele asurzitoare amuţiră, lăsând doar ecoul slab al unui ţipăt. Octavia nu îşi dădea seama dacă era ultimul sunet al fratelui ei sau propriul ţipăt fără cuvinte.

După o linişte de mai puţin de o secundă, pereţii se aprinseră iar, cristalele mai mari licărind. Fulgerele pârâiau. Lars trezise ceva
ameninţător, iar Octavia se întreba dacă moartea lui ar fi putut aduce distrugerea lor, a tuturor.

Octavia se întoarse şi fugi pe coridorul neted spre ieşire. Spre lumina zilei. Alerga tot mai repede, cu ochii măriţi de groază, cu mintea amorţită. Se întâmplau prea multe lucruri. Voia să se întoarcă şi să îşi caute fratele, să vadă dacă rămăsese ceva din trupul lui.

Dar reflexul de auto-conservare interveni. Ştia că obiectul nu terminase încă.

Octavia ieşi în grabă prin deschizătură şi coborî în goană panta presărată cu bolovani, reuşind cumva să rămână pe picioare, sărind din piatră în piatră, sprijinindu-se cu mâinile şi desfăcând braţele pentru a-şi păstra echilibrul.

Coasta dealului vibra tot mai puternic. Acum, toate cristalele mari care păruseră atât de frumoase cu o clipă în urmă arătau

ca nişte arme încărcate, folosind rezervoare de energie care extrăgeau fulgere din structura lor atomică.

Se retrase cu viteza gândului. Cumva, mai repede decât şi-ar fi imaginat vreodată că se poate mişca, Octavia se trezi înapoi la robo- secerătoare, sprijinindu-se de şenilele încrustate în noroi. În spatele ei, pe coasta abruptă a dealului, cristalele înalte se aprinseră. Fulgere care scânteiau ca pânze de păianjen albastre le conectau pe toate, adunând toată puterea lor şi ţesând-o într-un nod de energie până când toate firele libere convergeau.

în cele din urmă, un semnal de sunet şi lumină - un fel de transmisiune uriaşă - ţâşni în sus pe cer şi departe în spaţiu. Nu era îndreptată deloc înspre ea, ci undeva în depărtare. Către ceva care nu era uman.

Unda de şoc o lovi pe Octavia în plin, făcând-o să se întindă pe pământul sfărâmat. Abia îşi putu ţine firea când semnalul pulsând se undui şi ţâşni prin aer.

Rămasă fără respiraţie, înnebunită, se târî pe şenilele robo-seceră- toarei. Când apucă uşa cabinei blindate, capul îi zvâcnea şi urechile îi
vuiau. Se aruncă înăuntru, trânti uşa şi se prăbuşi în scaun. Abia mai auzea ceva.

Pentru moment se simţea apărată, dar nu destul. Mişcându-se orbeşte, porni motorul vehiculului enorm, se roti pe şenile şi plecă cu toată viteza, scrâşnind pe terenul sfărâmat, făcând să zboare pietre şi bulgări de noroi în timp ce traversa valea în viteză. Trebuia să se întoarcă la Freee Haven.

Octavia nu putea gândi limpede, nu putea desluşi încă în minte ce se petrecuse cu fratele ei, ce văzuse cu ochii ei.

Dar ştia că trebuia să îi anunţe pe ceilalţi colonişti.

CAPITOLUL 7.

În ADÂNCUL SPAŢIULUI, ÎNCONJURAT DE CELE MAI puternice nave de război ale forţei expediţionare protoss, executorul Koronis căuta singurătatea şi refugiul oferite de apartamentele sale de la bordul navei amiral, transportorul Qel'Ha. Acolo putea medita la misiunea lui, la destinul lui şi la soarta neamului său.

Prin apendicele lui nervoase îi putea simţi pe toţi protoşi loiali care serveau la bordul navelor din flota sa: industriaşii, savanţii

şi muncitorii din clasa Khalai; zeloţii feroce de dedicaţi şi ceilalţi soldaţi din clasa războinicilor hotărâţi, numiţi templieri. Simţea chiar casta guver- namental-religioasă a magistraţilor, care supraveghea îndeplinirea acestei misiuni şi păstra concentrarea asupra Khalei.

Dar când încercă să găsească pace şi meditaţie, Koronis simţi nefericirea şi eşecurile totale ale echipajului său. Executorului îi căzură umerii, făcând ca apărătorile ascuţite şi tari ale uniformei lui să se lase. Lumea natală a protoşilor, Aiur, suferise un atac devastator din partea zergilor şi fusese aproape distrusă, dar forţa expediţionară a lui Koronis fusese departe de teatrul măcelului, departe de familiile şi de casele lor. Nu fuseseră deloc de ajutor. Dăduseră greş, şi întreaga rasă protoss ajunsese aproape de extincţie.

Era o povară greu de suportat.

Koronis şedea în scaunul său de meditaţie curbat şi lustruit, ţinând în mâinile solzoase un mic fragment dintr-un cristal uzat, dar încă strălucitor. Negustorul de diamante îi spusese că anticul profet Khas folosise acest ciob atunci când descoperise Calea telepatică a Khalei. Aceasta îi unise, în cele din urmă, pe protoşi, îi adunase la un loc prin capacităţile lor mentale şi pusese capăt Eonului Discordiei care le sfâşiase civilizaţia pentru atât de mult timp.

Koronis nu ştia dacă mitul care înconjura originea acestui cristal khaydarin era adevărat sau doar o poveste scornită de un neguţător care dorea să obţină un preţ mai mare, dar executorul se simţea bine cu posibilitatea aceasta. Ochii lui aurii fără profunzime ardeau ca doi mici sori, privind în adâncul structurii cristalului, departe în colţurile universului. Faţa lui cenuşie texturată se încreţi în timp ce se concentra, crestele frunţii făcând cute, umerii fiind cocoşaţi. Bărbia lui fără gură rămase fermă.

Cu multe decenii în urmă, Conclavul Protoss îi trimisese pe Koronis şi forţa lui expediţionară într-o misiune pe termen lung mult dincolo de graniţele sectorului Koprulu. Cum protoşii erau o rasă care trăia mult, nu îşi făceau griji din cauza deceniilor sau chiar a secolelor şi fuseseră mândrii să fie aleşi. înainte de plecare, Koronis fusese numit executor, un rang înalt deţinut de puţini, căci misiunea lui era considerată extrem de importantă.

El şi echipajul lui fuseseră trimişi pentru a căuta orice semn al ereticilor templieri întunecaţi, care refuzaseră să se alăture Khalei şi se ţineau deoparte de prezenţa mentală unificată a protoşilor. Magistraţii din Conclav nu puteau accepta asemenea boală asupra societăţii protoss. Au ordonat că templierii întunecaţi trebuia fie aduşi pe calea cea dreaptă, fie distruşi. Koronis nu îi considerase niciodată pe templierii întunecaţi ca fiind o mare ameninţare şi ar fi preferat să îi lase în pace pe exilaţi, dar politicienii fanatici din Conclav luau astfel de decizii, nu el.

Koronis era mult mai interesat de a doua parte a misiunii: a căuta orice vestigii ale străvechii rase de strămoşi, xel'naga, care creaseră protoşii ca pe copiii lor speciali, Primii lor Născuţi.

Descoperiri recente demonstrau că xel'naga îi crease şi pe zergii cei ostili, poate dorind ca aceştia să îi înlocuiască pe Primii Născuţi.

Executorul Koronis nu ştia ce să creadă despre acest lucru, dar părea să anunţe eşecul şi dezamăgirea continuee ale poporului său.

În timp ce medita, cristalul khaydarin începu să strălucească şi să zumzăie cald. La început, Koronis luă forţă din el, până când puterea obiectului din cristal amplifică şi capacitatea lui de a simţi suferinţa şi disperarea care copleşeau echipajul său.

îşi închise ochii scânteietori şi îşi retrase mintea de la cristalul khaydarin. Până acum, după decenii de căutări, Qel'Ha nu descoperise nici un semn al xel'naga. Nici vreunul al templierilor întunecaţi.

Forţa lui expediţionară era o flotă măreaţă, care ar fi putut însemna ceva în apărarea lui Aiur împotriva zergilor; în schimb, de ani întregi îşi pierduseră timpul aici, la graniţele spaţiului locuit. Koronis nu avea nimic de demonstrat. Cu mâna lui cu trei degete, ţinu eşarfa lungă şi colorată care indica rangul şi funcţia lui, un simbol mândru care acum i se părea lipsit de sens.

Uşa-scut de la intrarea în apartamentele lui alunecă în sus şi silueta impunătoare a magistratului Amdor stătea pe coridor, cu ochii lui roşu- portocalii aruncând flăcări. O robă violet-închis cădea în jurul lui, curgând ca şi cum ar fi reflectat stările sau energiile lui mentale. Umerii hainei bătuţi în pietre preţioase şi o cască acoperită cu solzi metalici îl făceau pe Amdor să arate impresionant şi ameninţător. Intenţionat.

Ca reprezentant politic puternic al Conclavului, magistratul Amdor nu simţea nevoia să îi arate politeţe lui Koronis. Ar fi existat ceva divergenţe între cei doi dacă ar fi permis comandantul, dar el era credincios rasei şi misiunii lui şi nu se ridica împotriva criticilor ocazionale pe care asprul magistrat le arunca asupra lui. Amdor părea să creadă că eşecul expediţiei era vina executorului.

Fără buze pe care să le mişte, fără guri care să formeze cuvinte, toţi protoşii comunicau prin rafale telepatice dense. Magistratul îşi concentră conversaţia destul de aproape, astfel încât nimeni care ar fi tras cu urechea să nu poată prinde nici măcar un indiciu despre sensul frazelor lui, deşii uneori vârful mental era atât de ascuţit, încât îi provoca lui Koronis un slab junghi de durere. Totuşi, nu arătă nimic despre acest lucru, doar se întoarse şi ascultă ceea ce avea de spus magistratul.

- Această ruşine a mers destul de mult, executorule. Forţa noastră expediţionară trebuie să se întoarcă pe Aiur. Este prea târziu să mai ajutăm în marea bătălie împotriva zergilor, dar putem oferi sprijin la reconstrucţie. întoarce Qel'Ha şi vom călători înapoi spre casă. Trebuie să salvăm ce mai putem.

Supramintea zerg fusese nimicită, iar Aiur era salvată, deşii cu preţul devastării a mare parte din planetă. Tassadar, cel acuzat de trădare, combinase puterile Khalei cu secretele aflate din Abis. Magistratul Amdor numise acţiunile lui Tassadar o erezie josnică pe care o învăţase de la templierii întunecaţi, dar Koronis nu putea da vina pe erou pentru rezultatele sale.

îşi dorea să fi fost acolo pentru a vedea sfârşitul. Ar fi fost o privelişte minunată...

Fără să se grăbească, executorul îşi puse deoparte fragmentul de cristal şi se ridică din scaunul lui pentru meditaţie. îşi îndreptă centura şi îşi ajustă umerii hainei extravagant de ascuţiţi.

Controlul mental al lui Koronis nu era la fel de precis precum cel al magistratului, iar Amdor prinse o pâlpâire a gândurilor lui.

- Tassadar nu a fost nici un erou! spuse el, cu gânduri-vorbe tăioase. Şi-a sacrificat dedicarea faţă de Khala pentru a obţine glorie pentru el însuşi şi câştig pe termen scurt.

Surprins, executorul se întoarse cu faţa spre Amdor, în coridorul navei din faţa apartamentelor lui.

- Dar a salvat protoşii şi s-a sacrificat pe el pentru acest lucru. Nu îmi vine să cred că poţi atribui motive egoiste pentru ceea ce a realizat Tassadar.

- Cea mai mare realizare a lui, se răsti Amdor la rândul său, a fost că eradicând zergii şi devastând Aiur, a purificat rasa protoss! în urma acestui dezastru, avem acum ocazia să reconstruim, să eliminăm ereticii cancerigeni care au corupt dedicarea noastră faţă de Khala. Sunt nerăbdător să mă întorc acasă pentru a putea ajuta Conclavul să se asigure că nu alunecăm pe această cale întunecată şi nechibzuită.

Nevăzând nici un motiv pentru a se contrazice, Koronis acceptă. Şi el voia să se întoarcă acasă, chiar fără insistenţa lui Amdor.

- Exist pentru a servi Khala.

Când cei doi ajunseră pe punte, executorul preluă scaunul de comandă în formă de ou al lui Qel'Ha. Magistratul Amdor rămase în picioare lângă el ca un părinte ameninţător, ca şi cum nu ar fi fost convins că executorul ar fi făcut cum promisese.

Cu augumentatorul psionic, Koronis trimise un mesaj tuturor minţilor protoss din flotă.

- Vom merge acasă. Avem de lucru cu familiile, oraşele şi lumea noastră. Cum nu am putut fi de ajutor când Aiur a avut cea mai mare nevoie de noi, trebuie să fim gata să ne dăm vieţile şi minţile pentru a oferi sprijin acum... pentru a compensa că nu am fost acolo.

Prin legătura mentală a apendicelor sale nervoase, Koronis simţi o undă de uşurare şi de entuziasm străbătând echipajul, o speranţă care îi ridica deasupra tristeţii lor. Motoarele transportoarelor şi navelor de flancare ale flotei porniră. Navigatorii calculară un curs care avea să îi aducă în inima spaţiului protoss.

Dar înainte să poată porni la drum, buclele de comunicare telepatică - largi pânze de păianjen formate din emiţător-receptoare ţesute în fuze- lajele navelor - primiră un impuls de mesaj puternic. Un semnal extraterestru îndepărtat.

Notele stranii vibrară prin mintea lui Koronis, prin nave, prin întregul echipaj. Un ţipăt, un strigăt, un mesaj indescifrabil.

Semnalul pulsând continuă să lovească, zgâriind nervii executorului, trist şi minunat, şi totuşi cumva cunoscut.

Magistratul Amdor rămase înţepenit, zăpăcit la început, apoi surprins.

Când apelul din depărtare se opri în cele din urmă, toţi protoşii rămaseră uimiţi. Executorul îşi îndreptă gândurile-vorbe spre Amdor, deşii alţii din apropiere prinseră marginile gândurilor lui agitate.

- Este ceva despre xel'naga în acel semnal! Recunosc simbolurile şi tonurile. Nu auzi? Mesajul este... urgent.

- Şi destul de puternic, zise Amdor. Dar ce aparat xel'naga ar putea transmite un semnal atât de puternic şi de clar, încât să ajungă atât de departe?

Magistratul îşi întoarse privirea spre tehnicienii khalai care lucrau la echipamentele de comunicaţii de pe puntea lui Qel'Ha.

Unul dintre ofiţeri trimise o rafală mentală rapidă.

- Am urmat traseul semnalului până la o mică planetă. Nelocuită, din câte ştim.

Koronis studie coordonatele, calculă rapid cât de mult i-ar fi luat forţei expediţionare pentru a ajunge acolo. îşi transmise clar gândul către Amdor.

- Domnule magistrat, semnalul ne oferă ocazia de a ne întoarce pe Aiur cu ceva onoare şi succes - nu ca nişte rataţi complet. Dacă într-adevăr reuşim să găsim un dispozitiv xel'naga important, ne vom îndeplini misiunea de explorare şi ne putem întoarce ca eroi pe Aiur. Putem aduce speranţă poporului nostru.

Magistratul dădu aprobator din cap.

- Dacă semnalul vine de la Rătăcitorii de Departe, ar putea fi un semn. Suntem Primii Născuţi şi destinul nostru este de a recupera gloria pierdută a rasei noastre. A găsi orice a transmis acest semnal, ar putea fi un pas uriaş spre atingerea acestui scop.

- En taro Adun, zise Koronis, folosind salutul de paradă care însemna „în onoarea lui Adun", un mare erou protoss.

- En taro Adun, răspunse scurt magistratul, ca şi cum ar fi fost neatent şi deja făcea planuri.

Simţindu-se încrezător pentru prima dată de când primise veştile groaznice despre Aiur, executorul Koronis chemă un observator robotizat şi ordonă să fie trimis imediat la sursa misteriosului semnal xel'naga.

CAPITOLUL 8.

PIERDUT. LARS ERA PIERDUT.

Gândul lovea în mintea Octaviei în ritm cu bufniturile şenilelor robo-secerătoarei care gonea derapând pe lungii şi asprii kilometri spre aşezare. Mâinile şi picioarele ei coordonau aparatul greu fără vreun ajutor din partea minţii conştiente, căci nu avea loc decât pentru un gând acolo: Lars e mort! Abia putea să îl cuprindă cu mintea.

Robo-secerătoarea se zguduia şi sărea, zdrobind grămezi de pământ şi moviliţe de sfărâmături de piatră. Mişcarea de legănare îi sucea gâtul şi umerii, dar ea scrâşni din dinţi.

Pe deasupra capului, acelaşi şoim care plana stătea încă pe curenţii de aer înalţi, studiind pământul într-o căutare a hranei lipsită de succes...

Vehiculul masiv înainta anevoie pe panta abruptă, înainte şi înapoi, din cauza înclinaţiei, în timp ce bolovani şi pământ desprins erau împroşcaţi de sub agitaţia şenilelor. Imaginea din faţa Octaviei, înfăţişând peisajul sterp, se întunecă şi deveni neclară, ca şi cum ceaţa s-ar fi lăsat în valea largă. încercă să şteargă parbrizul, dar curând înţelese că problema era cu propriii ei ochi.

Octavia nu avea aplecare spre accesele de plâns şi nici nu avea timp pentru aşa ceva acum. Trebuia să se întoarcă în Freee Haven şi să dea alarma. Să le spună celorlalţi colonişti despre obiectul ameninţător şi ucigaş pe care furtuna îl scosese la iveală. întotdeauna fusese mult prea practică pentru a pierde vremea cu demonstraţii inutile ale emoţiilor - nu pentru că nu îi păsa când murea un prieten sau un membru al familiei. Era un mecanism de supravieţuire. Acei colonişti care îşi permiteau să devină prea uşor deprimaţi de către capriciile crude ale vieţii de aici deveneau curând nepăsători, neatenţi. Şi neatenţia pe Bhekar Ro însemna, de obicei, o moarte urgentă.

Din câte îşi putea aduce aminte Octavia, plânsese doar de câteva ori înainte: o dată, după moartea bunicilor ei, altă dată, cam la o săptămână după moartea părinţilor, din cauza manei grânelor, în timpul următoarei furtuni cu tunete, când o lovise ca o palmă peste faţă gândul că tatăl ei nu avea să îi mai fie

niciodată alături pentru a o mai linişti. Lacrimile erau o senzaţie atât de neobişnuită, încât abia le recunoştea. Lars era pierdut!

Dar apoi, când picăturile sărate îi curseră pe obraji, mânia începu şi ea să iasă la iveală. Ce pierdere prostească! Nu avea nici o logică. Şi ce era chestia aia de pe creastă? Evident, nu era de origine terrană.

De ce îl lăsase pe Lars să o convingă să meargă acolo? Ce ar fi avut de câştigat? Totuşi Lars, în curiozitatea lui nepotolită, simţise nevoia să meargă. El doar explorase.

Şi chestia aia îi omorâse fratele. Omorâse. Î-l furase pe Lars pentru totdeauna - şi pentru ce? Cine putea spune?

Un lucru ştia, totuşi. Trebuia să îi avertizeze pe ceilalţi colonişti înainte ca obiectul să poată lua mai multe vieţi.

Sala de adunări a satului era plină până la refuz cu aproape două mii de colonişti morocănoşi. Octavia auzea frânturile de conversaţii din încăpere.

- Ce fel de urgenţă? Furtuna n-a fost o urgenţă destul de mare?

- Am culturi de replantat. Nu mai poate aştepta?

- Am auzit că Lars Bren a descoperit ceva.

- Eu am auzit că a dispărut!

- ... mai bine vă grăbiţi, că eu plec.

Ln cele din urmă, primarul „Nik" Nikolai îşi ocupă locul pe platforma joasă din partea din faţă a sălii şi ceru să se facă ordine. Era o persoană neatentă şi nu foarte carismatică în condiţii normale, dar la vârsta de nouăzeci şi opt de ani era deja considerat un administrator respectat şi recunoscut, mai mult sau mai puţin. Lovi în pupitru, încercând să facă publicul să se liniştească.

- Mă iertaţi! Bună ziua? Octavia Bren are nişte veşti serioase pentru noi. Se opri o clipă, privind în jur. Destul de serioase, încât m-am gândit că s-ar putea să fie nevoie să votăm ce să facem după ce vom auzi ce are de spus.

- Nu se poate să rezumi, să votăm şi să plecăm de aici? ţipă Shayna liradshaw din public. Sistemul meu de irigaţii s-a colmatat iar şi...

Primarul clătină din cap.

- Cred că ar fi mai bine dacă aş lăsa-o pe Octavia să vă povestească în cuvintele ei.

Octavia scrâşni din dinţi ca răspuns la mormăielile din încăpere şi păşi pe platformă. Se agăţa de mânia ei, nu de durere. Cât de duri deveniseră cu toţii la veştile despre tragedii sau calamităţi. Într-un fel, trebuia să îi facă să înţeleagă cât de important era acest lucru. îşi drese glasul şi puse cât de mult volum şi autoritate reuşi în vocea ei de şaptesprezece ani.

- Ştiu că cei mai mulţi dintre voi credeţi că nu e nimic destul de important, nimic destul de urgent pentru a justifica chemarea voastră aici. Şocurile şi dezamăgirile, chiar moartea, au devenit o parte a vieţii noastre de zi cu zi.

- Deci treci la subiect! strigă bătrânul Rastin din centrul sălii.

- Unde e fratele tău? strigă Cyn McCarthy, părând plină de speranţă.

Octavia inspiră adânc pentru a se calma şi începu iar.

- Lars a murit.

Ridică o mână pentru a stăvili murmurul automat de compasiune care veni dinspre mulţimea adunată.

- A fost omorât de ceva de pe creastă, cam la doisprezece kilometri de aici. Un obiect extraterestru a fost îngropat în munte. Ceva uriaş.

- Ai spus extraterestru? Primarul Nikolai era surprins.

- Da, extraterestru! Nu suntem singuri aici, pe Bhekar Ro!

Octavia povesti ce se întâmplase. Şovăielnic, le spuse despre cum
au cercetat obiectul şi când ajunse la partea cu razele puternice de lumină întinzându-se pe corpul fratelui ei, strălucind în jurul lui în timp ce el se dezintegra, gâtlejul îi cedă şi refuză să mai funcţioneze. Simţi o mână pe braţ şi ridică privirea pentru a o vedea pe Cyn McCarthy stând lângă ea, cu o expresie nefericită pe faţa ei pistruiată de tânără văduvă.

- Mie mi se pare că răspunsul este simplu, zise nepăsător bătrânul Rastin. Nimeni din colonie nu se mai apropie de chestia aia. O lăsăm în pace. Dacă ne extindem, mergem în partea ailaltă.

Octavia scrâşni iar din dinţi şi mânia îi aduse vocea înapoi. Dacă nu îi convingea pe colonişti că era ceva serios, puteau muri cu toţii.

- Nu e de ajuns să o ignorăm. Altceva s-a întâmplat acolo. Când părăseam obiectul, acesta a trimis un semnal în spaţiu. Un fel de transmisiune, o alarmă sau o rază de localizare. Lumina

era atât de puternică, încât aproape că m-a orbit, iar sunetul a zguduit pământul şi m-a dărâmat din picioare.

- Hei, asta a fost chiar înainte de amiază şi a ţinut cam două minute? întrebă Kiernan Warner din rândul din faţă. Cred că am auzit! Dacă a fost la doisprezece kilometri, trebuie să fi fost foarte tare!

- Crezi că obiectul încerca să comunice cu noi? întrebă fratele mai mic al lui Lyn, pe un ton alarmat.

Octavia scutură din cap.

- Raza s-a dus drept în spaţiu, ca şi cum ar fi crezut că era cineva acolo care aştepta să îi primească semnalul. S-ar putea să fi încercat să comunice cu cineva, dar în mod clar nu cu noi.

Sala se umplu de exclamaţii, întrebări şi propuneri, iar Octavia ştiu că le captase atenţia.

Primarul Nikolai se urcă iar pe scenă şi ridică mâinile, cerând să se facă linişte.

- Octavia crede că ar trebui să luăm legătura cu Confederaţia Terrană. Să îi anunţăm ce am descoperit aici.

Câţiva dintre colonişti începură să îşi exprime obiecţiile, dar fură repede reduşi la tăcere de vecinii lor.

- Nu ştim dacă a fost o rază de comunicaţii sau nu, dar dacă apar mai multe astfel de lucruri pe Bhekar Ro, s-ar putea să nu fim în stare să facem faţă situaţiei de unii singuri, zise primarul Nikolai.

- Asta e planeta noastră! spuse vărul lui Wes, Jon.

Octavia vorbi iar.

- Chiar dacă obiectul este unic, nu ştim ce poate face. Acum, după ce a fost dezgropat, ar putea deveni agresiv şi ne-ar putea ataca aşezarea. Ar putea chiar să provoace cutremure care să ne distrugă pe toţi.

- Supuneţi la vot, ţipă Jon.

- Da, am auzit destul, adăugă Kiernan.

- Sistemul meu de irigaţii tot defect e, mormăi Shayna Bradshaw.

Spre uşurarea Octaviei, cu excepţia a trei colonişti, votul a fost
unanim. Un mesaj avea să fie trimis ultimului guvern terran cunoscut. Poate Confederaţia avea experienţă în astfel de probleme.

Octavia păşea neliniştită în faţa turelei de comunicaţii care stătea la intersecţia pieţei din centrul oraşului. Sistemul de comunicaţii era ca străvechea turelă pentru rachete din centrul pieţei, adică nimeni nu ştia dacă echipamentele mai funcţionau. Nu fuseseră folosite pentru comunicaţii la mare distanţă de zeci de ani, ci doar pentru stabilirea legăturii cu fermele şi aşezările îndepărtate în situaţii de urgenţă.

Primarul insistase să aibă intimitate totală în interiorul turelei în timpul încercării de transmisiune. Era închis în tu’rn de patruzeci şi cinci de minute deja. Octavia spera că acesta era un semn bun. Sau poate că el nu-şi putea da seama cum funcţiona transmiţătorul.

în cele din urmă, primarul Nikolai ieşi cu o expresie zăpăcită. îşi trecu o mână prin părul blond ţepos, părând foarte satisfăcut de sine însuşi.

- Ai reuşit? întrebă Octavia. Ai vorbit cu Confederaţia Terrană?

- Ei, nu chiar. Din câte se pare, Confederaţia s-a destrămat şi acum guvernul se numeşte Dominionul Terran. Tipul cu care am vorbit îşi spune împărat - destul de impresionant, cred. Îll cheamă Arcturus Mengsk. A părut interesat de ce am descoperit, a pus o grămadă de întrebări. Mi-a zis că probabil o să trimită forţe militare pentru a investiga imediat.

Octavia suspină uşurată.

- Bun. Atunci ajutorul este pe drum.

Problemele lor se terminaseră.

CAPITOLUL 9.

Cînd se lăsă înapoi pe spate în tron, PROASPĂT INSTALAT în capitala reconstruită Korhal, împăratul Arcturus Mengsk se simţi răzbunat pentru toţi anii pe care îi petrecuse în activităţi de gherilă, plănuind împotriva represivei Confederaţii Terrane.

Tronul i se părea potrivit, ca şi cum i s-ar fi cuvenit întotdeauna. Şi se simţea puternic.

în fundal, rula o proiecţie holografică, repetând magnificul discurs pe care îl oferise tuturor fiinţelor umane cu ocazia autoîncoronării sale. Mengsk nu se mai sătura să audă cuvintele.

- Fraţi terrani, vin în faţa voastră, în urma evenimentelor recente, pentru a lansa o chemare la raţiune. Fie ca nici un om

să nu nege pericolele vremurilor noastre. În timp ce ne războim între noi, dezbinaţi de cearta jalnică a istoriei noastre comune, valul unui conflict mai mare se întoarce împotriva noastră, ameninţând să distrugă tot ce am realizat.

Foarte dramatic. Foarte convingător. Mengsk exersase discursul de multe ori în faţa a numeroşi consilieri.

Trecuseră luni întregi de la răsturnarea Confederaţiei Terrane, când Mengsk însuşi aranjase să le ademenească pe crudele jivine zerg pe planeta capitală Tarsonis. Acolo, lacomii extratereştri făcuseră munca de distrugere a lui Mengsk în locul lui. încă şi mai bine, reuşise să facă să pară că el era speranţa tuturor oamenilor, un cavaler în armură strălucitoare.

Imaginea lui continua să vorbească.

- Este timpul ca noi, atât ca naţiune, cât şi ca indivizi, să lăsăm deoparte vechile neînţelegeri şi să ne unim. Valurile unui război de necâştigat se îndreaptă spre noi şi trebuie să căutăm adăpost pe un teren mai înalt dacă nu vrem să fim măturaţi de potop.

- Inamicii noştri rămânând nesupravegheaţi, spre cine vă veţi întoarce pentru apărare?

Bune vorbe, se gândi el, drăguţ slogan. Merita repetat.

Mai rămâneau multe de făcut, totuşi. împăratul Mengsk avea lumi de supus, guverne de restabilit, oameni de paie de instalat.

Iar acum primise acest mesaj ciudat de la uitata colonie de pe Bhekar Ro.

Mengsk se foi în tron, uitându-se la o stenogramă a comunicaţiei. Voia să revadă fiecare cuvânt al conversaţiei purtate cu primarul coloniei, Jacob Nikolai. N-am auzit în viaţa mea de el.

Trecându-şi degetele cu manichiură bine făcută prin favoriţii stufoşi, Mengsk se încruntă, întrebându-se ce să facă în privinţa acestei situaţii. Instinctul lui iniţial fusese să igno’re cererea de ajutor. Bhekar Ro nu era pe lista lumilor importante în care noul împărat trebuia să îşi întărească poziţia. Chiar şi Confederaţia îi lăsase singuri. De ce ar fi trebuit el să se preocupe de o mână de fermieri murdari de pe o planetă îndepărtată pe care n-o observase nimeni niciodată?

Sunete care îi distrăgeau atenţia veneau spre el din camerele aflate în jurul sălii tronului: zgomote puternice de ciocane, zbârnâituri de fierăstraie cu diamant şi scăpărările aparatelor de

sudură cu laser. Acum, când avea controlul guvernului terran, Mengsk ordonase începerea construcţiei la scară largă pe lumile devastate, cum era renovarea de aici, de pe Korhal, care purta cicatricele fostelor atrocităţi ale Confederaţiei.

Peste zarva, discursul lui holografic continua.

- Devastarea creată de invadatorii extratereştri este evidentă. Ne-am văzut casele şi comunităţile distruse de loviturile calculate ale protoşilor, am văzut cu ochii noştri cum prietenii şi cei dragi au fost devoraţi de zergii de coşmar. Oricât de nemaiîntâlnit şi de neimaginat ar părea, acestea sunt semnele vremurilor noastre.

Infrastructura afectată de invazia zergă şi de loviturile protoşilor pe Mar Sara şi Chau Sara trebuia să fie vindecată şi reconstruită - dar acele locuri lipsite de importanţă puteau să mai aştepte. Mai întâi, împăratul trebuia să găsească o modalitate de a stoarce mai multe taxe de la populaţie, astfel încât să îşi poată reaproviziona visteria imperială. Oricărei planete care nu saluta destul de puternic prezenţa lui Mengsk avea să îi fie mult mai greu să obţină fonduri şi ingineri civili pentru proiectele de construcţii.

- A venit timpul, fraţi terrani, să ne adunăm sub un nou stindard. În unire se află forţa. Deja multe dintre facţiunile disidente ni s-au alăturat. Din cei mulţi vom crea un întreg de nedespărţit, sub autoritatea unui singur tron. Şi, din acel tron, eu vă voi veghea.

Se hotărî să se asigure că acest discurs de încoronare le era predat tuturor tinerilor elevi din noul Dominion. Rescrierea istoriei ar fi putut foarte bine să devină o nouă meserie...

Mengsk îşi turnă un pahar de vin klavva gros şi purpuriu, îl bău iute, apoi îşi mai turnă unul pe care să-l poată savura. Decizia în privinţa obiectului extraterestru ciudat de pe Bhekar Ro stătea doar pe umerii lui. Nu o putea transmite nimănui altcuiva - acesta era dezavantajul de a fi împărat. Dar Arcturus Mengsk câştigase dreptul, câştigase această poziţie şi se dojeni pentru că se plângea de datoriile minore ale unui mare conducător.

Ce descoperiseră exact acei colonişti uitaţi de lume? Fusese de acord să trimită ajutoare, dar chiar merita să-şi irosească timpul pentru a investiga?

Unul dintre aghiotanţii lui în uniformă intră în pas vioi în sala tronului opulentă şi salută energic, cu pumnul ridicat, după salutul folosit de Fiii lui Korhal. Dacă ar fi fost după voia împăratului Mengsk, salutul ar fi fost curând acceptat în tot Dominionul Terran.

Aghiotantul îi înmână un document rulat, pe care Mengsk îl deschise şi îl studie. Ah, lista zilnică de execuţii programate. împăratul urmări cu degetul numeroasele nume şi recunoscu unele dintre ele. Nu îşi amintea acum care erau infracţiunile lor şi nu avea timp să verifice totul. Prea multe detalii enervante. Cei mai mulţi dintre ei trebuia să fi fost prizonieri politici sau răzvrătiţi care refuzaseră să renunţe la vechile hăţuri ale Confederaţiei Terrane.

începu să verifice cazurile unul câte unul, dar apoi se hotărî că avea probleme mai urgente de care să se ocupe. Mengsk ştampilă întreaga listă cu „Aprobat" şi i-o înapoie aghiotantului, care îşi ridică iar pumnul în salutul Dominionului şi se grăbi să prezinte documentul semnat corespunzător Breslei Călăilor, încă o treabă făcută pe această zi. Discursul holografic se apropia de încheiere. - Din această zi înainte fie ca nici un om să nu mai pornească război împotriva altui om. Fie ca nici o agenţie terrană să nu conspire împotriva acestui Nou început. Şi fie ca nici un om să nu se alăture puterilor extraterestre. Şi pentru toţi duşmanii umanităţii: nu încercaţi să ne puneţi piedici, căci vom învinge, cu orice preţ.

Mengsk se uită iar la rezumatul conversaţiei pe care o avusese cu primarul Nikolai. Ce e de făcut? se gândi el. Nu avea rost să fie suspicios că aceşti colonişti îl minţeau sau că îşi exagerau descoperirea, de vreme ce erau atât de departe de politica galactică, încât nici nu ştiuseră cine era împăratul Mengsk, nici nu auziseră de Dominionul Terran.

Totuşi, cui îi păsa dacă nişte ţărănoi dezgropau o piatră mare şi lucitoare şi nu ştiau ce să înţeleagă din ea?

Doar dacă lucrul nu avea o valoare. împăratul Mengsk nu reacţiona niciodată prea spontan. Dacă acest „lucru" extraterestru era, de fapt, ceva important, ceva ce nu ar fi trebuit să igno’re? Ar fi putut fi o nouă ameninţare, ceva sinistru lăsat de zergi sau de protoşi, rase ciudate care încă îi aduceau teamă în suflet, chiar dacă le folosise în scopurile lui pentru a-şi zdrobi foştii rivali.

îndrăznea să igno’re descoperirea fără să o investigheze? Dacă obiectul care pulsa era un depozit puternic de cunoştinţe? Dacă îngloba resurse valoroase... sau chiar o armă? Obiectele extraterestre erau extrem de rare. împăratul Arcturus Mengsk ştia că avea nevoie de tot ajutorul pe care îl putea obţine până îşi consolida puterea.

Merse în sala lui de război şi activă hărţile stelare tridimensionale strălucitoare care arătau Sectorul Koprulu. Aruncă o privire stelelor şi sistemelor planetare familiare, apoi ceru computerului să adauge un mic punct pentru a însemna colonia Bhekar Ro, folosind coordonatele determinate după semnalul de comunicare. Coloniştii fuseseră tăcuţi de atât de mult timp, încât ieşiseră din dosarele obişnuite ale Confederaţiei. Mengsk boscorodi incompetenţa predecesorilor săi.

Cercetă zona din jur, iar apoi activă un ecran tactic pe care era indicat locul unde erau staţionate în acel moment toate navele sale din acel sector. Cu un zâmbet pe faţa acoperită de barbă, se hotărî să îi trimită pe generalul Edmund Duke şi a lui Escadrilă Alfa pentru a investiga. Oricum aveau nevoie de o ocupaţie.

Morocănosul general, care se afla deja în vecinătate, nu era important în acest moment. Misiunea avea să îi ţină ocupaţi pe el şi pe infanteriştii lui, iar Mengsk se îndoia că acei colonişti aveau să se plângă prea mult ofiţerului dur ca stânca. Pe împărat nu îl deranja să îi dea generalului o sarcină mai interesantă - atât timp cât îl ţinea deocamdată la o distanţă sigură de Korhal.

Deşii Duke depusese un jurământ faţă de noul Dominion, luptase mulţi ani de partea Confederaţiei. Mengsk rămânea neliniştit la ideea de a avea un conducător militar atât de puternic, cu atât de multă forţă de foc la dispoziţie care să stea să se plictisească.

Generalul era un conducător militar călit, care jurase să îşi apere noul guvern - şi astfel de oameni iau jurămintele în serios. Totuşi, nu era pe deplin neîncrezător în comandant. împăratul se hotărî să le acorde lui Duke şi Escadrilei Alfa ocazia de a-şi dovedi calităţile.

Holoproiectorul reporni şi începu să redea iar discursul de încoronare.

- Fraţi terrani, vin în faţa voastră, în urma evenimentelor recente, pentru a lansa o chemare la raţiune...

Se gândi se îl oprească, dar hotărî să îl mai asculte o dată. Mengsk scrise ordinele şi le transmise unităţii de comunicaţii, trimiţând Escadrila Alfa cu toată viteza spre Bhekar Ro.

CAPITOLUL 10.

LA RĂSĂRITUL SOARELUI, PESTE CERURILE CENUŞII ŞI unsuroase ale lui Bhekar Ro, nori subţiri se adunară, iar apoi se întinseră ca o pată de ulei pe apa liniştită. Terenurile necultivate erau liniştite... prea liniştite.

Cu o pârâitură de tunet în aerul uscat, materia spaţiului se sfâşie şi o fisură hiperluminică se deschise. Un şoim care plutea se roti, tulburat din continua căutare pentru hrană.

Când ecourile bubuiturii se revărsară peste vale, speriind micile rozătoare care abia îşi duceau viaţa printre tufişurile aspre şi uscate, un observator protoss de pe Qel'Ha apăru şi pluti în înaltul cerului.

Urmându-şi automat programarea, observatorul activă un micro- câmp de invizibilitate şi dispăru. Nava-sondă coborî, activând reţeaua de senzori complexă care îi consuma cea mai mare parte a energiei operaţionale, nemailăsând nimic pentru sistemele defensive.

Scuturi-aripi în trei părţi se deschiseră, ghidând singurul ochi ciclopic.

Apoi începu să caute.

Observatorul înaintă prin zonele nelocuite ale lui Bhekar Ro, neatacat şi neobservat. în timp ce zbura drept prin întinderea spaţiului, nu putuse să îşi identifice cu precizie coordonatele. Dar acum, când observatorul se îndrepta direct spre poziţia semnalului transmis de obiect, planta balize de navigaţie, astfel încât Qel'Ha şi restul forţei expediţionare protoss să poată sosi exact la ţintă.

Observatorul petrecu ore întregi dând roată pe deasupra, apro- piindu-se de coasta spartă a muntelui în care ciudăţenia organică pe jumătate dezvelită stătea expusă în lumina dimineţii. Trimiţând regulat rapoarte în timp real executorului Koronis, sonda de recunoaştere creă imaginea obiectului care

ieşea din coasta muntelui şi îl analiză. După transmisiunea iniţială, obiectul rămăsese tăcut. Aşteptând.

După ce mica sondă termină de cercetat fiecare unghi şi se apropie cât de mult îi permitea programarea fără riscul de a tulbura obiectul care trimisese semnalul, începu o cercetare mai extinsă. Făcând studiul tactic general, sonda obţinu imagini ale lanţurilor muntoase şi detectă - fără nici o urmă de surprindere în mintea ei robotică - ogoare cultivate şi aşezări singuratice alcătuite din clădiri prefabricate.

Evaluând situaţia, observatorul se apropie, încă invizibil, până când ajunse să plutească deasupra oraşului-colonie central de pe Bhekar Ro. începu să adune da’te despre coloniştii umani, populaţia locuitoare şi mijloacele ei de apărare...

Era o dimineaţă ca oricare alta, însă Octavia Bren trebuia să înceapă ziua fără fratele ei Lars.

Ceilalţi colonişti o lăsaseră singură, chiar şi primarul Nikolai, care era mai bine cunoscut pentru vorbe decât pentru acţiuni practice. Şedea în piaţa octogonală a oraşului, amintindu-şi de Lars şi de momentele petrecute împreună, cum discutau adesea la ce colonişti necăsătoriţi se gândeau ca la nişte parteneri, cât de mult munceau, ce sperau să realizeze, cum se tachinau când erau mici...

Trecuse destul de mult timp pentru ca în sfârşit cicatricele morţii părinţilor ei să se fi vindecat. Ceilalţi colonişti erau atât de familiarizaţi cu tragediile neaşteptate, încât o compătimeau pe Octavia, dar nu erau împietriţi de durere. Freee Haven suferise destul înainte şi avea să continuee să facă faţă tristeţii. Asta era soarta lor. Dar bunicii Octaviei fuseseră convinşi că aceasta era o existenţă mai bună decât a trăi sub Confederaţia Terrană. Aici erau liberi - deşii acum Octavia nu putea fi pe deplin convinsă că prefera nesiguranţa constantă şi scurtimea vieţii de pe Bhekar Ro.

Octavia îşi dorea ca ea şi fratele ei să nu fi mers niciodată să verifice seismografele şi staţiile miniere automatizate, dar Lars fusese atât de entuziasmat de descoperire. îşi dorea ca el să fi putut fi precum ceilalţi colonişti, niciodată curios, niciodată luptându-se pentru mai mult, doar să îşi ducă viaţa cât de mult ar fi reuşit.

Dar atunci nu ar mai fi fost Lars.

Când dimineaţa se însenină, Octavia stătea lângă vechea turelă pentru rachete ornamentală, construită acolo peste un buncăr abandonat de primii colonişti. Ar fi trebuit să fie o staţie de pază, un sistem automat de apărare care să cerceteze cerurile şi să apere Bhekar Ro - deşii de ce, nu ştia. Turela pentru rachete stătea acolo în tăcere de mai mult de patruzeci de ani. Nimeni nu mai credea că funcţiona.

Acum, în loc să fie văzută ca un sistem de apărare, turela servea ca un semn şi ca un monument pentru ceea ce lăsaseră în urmă în Confederaţie. Din când în când, unii colonişti propuneau să fie demontată pentru piese, celule de energie şi materiale, dar primarul nu avusese niciodată destulă ambiţie pentru a forma o echipă.

Acum, în timp ce Octavia şedea acolo singură, gândindu-se la fratele ei şi uitându-se în sus la cerul tern şi neplăcut, turela pentru rachete ţăcăni brusc, bâzâi şi se mişcă. Luminile de sistem pâlpâiră, clipiră des, apoi străluciră puternic.

Ea sări în picioare şi se depărtă iute, cu un strigăt. Câţiva colonişti ieşiră din casele lor pentru a se uita la ea, apoi zăriră luminile de activare de pe structura metalică greoaie şi văzură turela mişcându-se.

Sistemele ei hidraulice bâzâiră când componentele se deschiseră, zăngăniră şi se blocară pe poziţii. O lumină puternică sclipea din vârful ei, în timp ce sistemul de urmărire al turelei se rotea. Senzorii automaţi se concentrară şi ţintiră ceva invizibil de pe cer. Turelele de rachete erau creeate să ţintească şi să tragă automat asupra navelor inamice,
dar serveau şi ca staţii de pază; senzorii lor puternici puteau detecta chiar şi navele invizibile.

Această turelă nu se mişcase de zeci de ani, dar acum ţinti, alese un proiectil şi îl încărcă în rastelul de lansare, mecanismele ei gemând şi zăngănind. Sistemele de detecţie pâlpâiau şi scânteiau, nefuncţionând corect. Dar detectase ceva.

Cu un impuls de energie, turela trase proiectilul în cer. Fumul se revărsă printr-o trapă de acces de pe turela pentru rachete când sistemele ei îndelung adormite începură să cedeze.

Alţi colonişti, ieşind în grabă ca reacţie la zgomotul necunoscut, erau uluiţi să vadă că echipamentul militar încă mai funcţiona.

- S-ar putea să fi fost o eroare, zise primarul. Ar fi trebuit să o dezactivăm de mult.

Proiectilul ţâşni în sus, ca o lance care exploda, plutind într-un arc perfect, lin, până când lovi ceva care arăta ca o unduire şi un halo în aer.

Dar Octavia îşi întinse degetul arătător către cer.

- Nu, uite! A lovit ceva.

Cu o pâlpâire, scutul de invizibilitate al observatorului se risipi, iar sonda lovită apăru tremurător în aer, cu fuzelajul spart şi unul dintre cele trei scuturi-aripă rupt. Pierzând altitudine, aparatul se învârti şi scoase mici explozii până când se prăbuşi ca un glonţ mare într-unul dintre câmpurile abia arate din afara oraşului.

Fără măcar să se uite dacă toţi ceilalţi colonişti o urmau, Octavia fugi la locul prăbuşirii, unde găsi tăiat în noroi un crater în formă de castron. Epava contorsionată şi înnegrită se înfipsese în pământ. Din observator mai rămăsese foarte puţin de cercetat.

Studiind ce rămăsese din obiect, în timp ce coloniştii se grăbeau să i se alăture, Octavia observă însemnele extraterestre ciudate de pe carcasa sondei, panourile înclinate rupte de pe reţelele de senzori, ochiul mare central.

- Fie Confederaţia şi-a schimbat modelele foarte mult, fie e ceva ce nu au construit niciodată terranii, anunţă primarul Nik, afirmând cu voce tare ceea ce toţi ceilalţi deja înţeleseseră.

Octavia simţi un junghi de gheaţă în inimă. Mai întâi, o furtună şi un cutremur dezvăluiseră uriaşul obiect îngropat. Acum, pe cer, un aparat extraterestru invizibil fusese lovit - deşii nu putea decât să ghicească ce scop avea.

Coloniştii începură să murmure neliniştiţi, uitându-se la obiectul prăbuşit. Octavia se depărta de epava extraterestră şi îşi muşcă buza de jos, întrebându-se ce se întâmpla. Şi ce urma să se întâmple.

CAPITOLUL 11.

Cînd SEMNALUL INSISTENT AL OBIECTULUI ÎNDEPĂRTAT ajunse la roiurile zerg de pe Char, trimise o undă de şoc asemenea unei avalanşe mentale prin Regina Săbiilor. în timp ce

stătea în stupul ei în creştere, transmisia pulsândă izbi în tâmplele lui Sarah Kerrigan cu un ţipăt electromagnetic. Cumva, acest apel foarte puternic era reglat după noile rezonanţe din capul ei, semnalul de recepţie genetic care fusese încorporat în zergi de la crearea primară a ADN -ului lor.

Semnalul zumzăitor făcu să scânteieze carapacea organică a stupului ei, ca şi cum şi aceasta ar fi primit semnalul de trezire demult uitat. Materialul exoscheletic din care erau făcuţi pereţii stupului începu să rezoneze ca răspuns.

în jurul ei, creaturile zerg reacţionară cu nebunie deoarece semnalul declanşă o amintire instinctuală din adâncul lor. Monstruoasele jivine hidralisc se cabrară, şuierând şi lovind cu ghearele, cu ţepii ascuţiţi ridicaţi, gata să tragă o rafală de săgeţi mortale în orice creatură percepută ca duşman.

Zerglingii asemănători câinilor înnebuniră, ţâşnind de colo-colo şi atacând dronele şi larvele, sfâşiindu-le în bucăţi. Semnalul extraterestru lovi în capul lui Kerrigan, dar ea scrâşni din dinţi şi îşi impuse ordine în minte. Cu toată puterea ei psionică, se întinse şi încercă să controleze instinctele zerglingilor. Trebuia să îi oprească să ucidă mai mulţi membri ai stupului ei.

În prima parte a vieţii, fusese antrenată în programul pentru luptă- tori-fantomă al Confederaţiei. Terranii îi aplicaseră tratamente de procesare neurală chinuitoare pentru a-i linişti puterile psionice latente, îii implantaseră chirurgical un amortizor telepatic pentru a o controla, pentru a o transforma într-un bun agent de spionaj şi de contra- informaţii. Sarah Kerrigan fusese obligată să ucidă nenumăraţi inamici şi învăţase să trateze viaţa ca pe un bun trecător, lipsit de importanţă.

Fusese un antrenament bun pentru ea. Dar Kerrigan fusese trădată de oamenii pe care îi servise, care o lăsaseră să moară pe câmpul de luptă infestat de zergi de pe Tarsonis. Femeia care fusese Sarah Kerrigan devenise Regina Săbiilor şi doar de ea depindea viitorul zergilor.

Dacă îi putea controla.

Semnalul continuă, neîndurător. Din regiunile de graniţă ale stupului care se extindea, auzea zbieretele tremurătoare ale unui ultralisc care îşi urla confuzia şi frica. Calmă monstrul de dimensiunile unui mamut, apoi trecu la slujitorii care provocau

prea multe distrugeri. Cu o mână de fier, impuse iar disciplina în stupul ei.

în cele din urmă, ţipătul-semnal pulsând încetă. Binecuvântată, tăcerea înspăimântătoare căzu ca o avalanşă peste stup. Kerrigan inspiră adânc, lăsându-şi sistemele biologice să se liniştească, simţind stupul revenind la o stare normală, dar încă agitată. Apoi începu să gândească.

Cântecul de sirenă transmis vorbea unei amintiri instinctive involuntare pe care xel'naga le-o implantaseră. Regina Săbiilor ştia în adâncul trupului ei supus mutaţiilor că originea acestui semnal trebuia să fie incredibil de veche, concepută de aceeaşi rasă care îi crease pe protoşi şi pe zergi.

Deşii îşi folosea mare parte a minţii pentru a supraveghea neliniştita rasă a zergilor - miliarde şi miliarde de fiinţe - lăsă ca unele dintre gândurile ei să mediteze la ce trăise. Ştia că zergii trebuia să investigheze - trebuia să posede - acel lucru care trimisese acest semnal puternic.

Luând în cele din urmă o hotărâre, Kerrigan chemă toate componentele celui mai nou clan pe care îl alcătuise de la distrugerea Supraminţii.
Avea o misiune pentru Clanul Kukulkan, pe care îl numise după puternicul zeu şarpe cu pene maiaş din străvechile legende terrane Considera titlul ca fiind înfricoşător şi potrivit. Clanul Kukulkan era unul dintre cele mai înspăimântătoare roiuri de asalt din rasa zerg împrăştiată. Se putea baza pe ei.

Când Clanul Kukulkan se adună cu toţi overlorzii, cu toate jivinele mutalisc şi hidralisc, cu zerlingii, cu creaturile ultralisc, cu regine şi drone - tot ce era necesar pentru o forţă de atac impresionantă - Kerrigan îi trimise dintre ruinele fumegânde de pe Char să zboare prin spaţiu precum nişte insecte ucigaşe.

Ordinele ei, perfect de clare chiar şi pentru minţile înceţoşate ale diferiţilor supuşi zerg, erau de a găsi obiectul care trimisese semnalul - şi de a pune stăpânire pe el cu orice preţ.

CAPITOLUL 12.

SALA DE ADUNĂRI DIN FREEE HAVEN ERA IAR AGLOMERATĂ de colonişti zăpăciţi şi nemulţumiţi. De această dată, totuşi, nu era nevoie să le spună nimeni că lucrurile se schimbau pe

Bhekar Ro. Lucruri care ar fi putut să le afecteze vieţile. Lucruri asupra cărora nu aveau nici un control.

Iar de această dată, cu excepţia câtorva copii prea mici pentru a înţelege ce se petrecea, toţi coloniştii erau acolo, chiar şi familiile din fermele îndepărtate.

Octavia şedea în rândul din faţă, aproape de platforma de pe care se vorbea. Mulţi dintre coloniştii mai tineri aleseseră să stea lângă ea pentru sprijin, inclusiv Jon, Gregor, Wes, Kiernan şi Kirsten Warner. În dreapta Octaviei şedea Cyn McCarthy. Părul arămiu al tinerei femei atârna moale în jurul feţei ei serioase de parcă nu l-ar fi spălat de câteva zile. Şi optimismul obişnuit dispăruse din ochii ei de un albastru- închis; asta o speria cel mai mult pe Octavia.

Octavia simţi că cea mai rea dintre crize încă nu sosise. Coloniştilor de pe Bhekar Ro le-ar fi trebuit fiecare gram de încăpăţânare şi de hotărâre pe care le puteau găsi pentru a trece peste ea. Când primarul Nikolai sări pe platformă, Octavia fu surprinsă de cât de repede amuţi încăperea.

- Aşadar, suntem oameni duri şi am trecut prin multe, începu el. Şi de multă vreme ne mândrim că suntem la fel de greu de clintit. Ne confruntăm cu dezastre climatice, tulburări tectonice, molime şi morţi
neaşteptate, luând totul în piept şi mergând înainte. Dar în ultimele câteva zile am văzut unele lucruri pe care nu le putem înţelege deloc. În toţi anii petrecuţi pe Bhekar Ro, nu am avut niciodată nevoie să facem faţă extratereştrilor ostili. Cu alte cuvinte, trebuie să ne pregătim pentru neprevăzut.

Rastin, prospectorul, se ridică în picioare.

- E cam ridicol să spui asta, nu crezi, primarule Nik? Cum ne putem pregăti dacă nu ştim pentru ce ne pregătim?

Shayna Bradshaw vorbi apoi.

- Dacă vrei să zici că trebuie să ne apărăm, nu avem arme ca lumea. Suntem colonişti - avem unelte pentru munca de zi cu zi a câmpului şi câte o armă cu glonţ pentru vânătoare. Dădu înţelegătoare din cap. Nu că această planetă ar avea vreun vânat care să merite să fie împuşcat!

Furia se aprinse în Octavia.

- Mai întâi, un obiect uriaş îmi dezintegrează fratele şi trimite o undă în spaţiu. Apoi turela noastră pentru rachete prinde viaţă şi doboară un obiect extraterestru de pe cer. Ar putea fi un

mesaj, o armă sau un spion. Trebuie să ne pregătim pentru o urgenţă. Transmisiunea aia ciudată a atras ceva atenţie şi noi nu ştim ce urmează. Aşa că propun să începem să ne gândim la ce putem face şi să încetăm să ne mai plângem despre ce nu ştim sau nu avem.

Când Octavia se aşeză pe bancă lângă prietenii ei, fu surprinsă să o vadă pe Cyn ridicându-se în picioare.

- Cum rămâne cu terranii cu care ai luat legătura, Nik? Ne putem aştepta la ajutor din partea lor? Nu vin în curând?

O încruntătură uimită brăzdă fruntea primarului Nikolai.

- Dominionul Terran, ah, da. împăratul lor spunea că va trimite imediat pe cineva. Se gândi pentru o clipă apoi roşi. Desigur, asta a fost cu zile în urmă. Şi chiar dacă ar fi pe drum, nu ştim dacă vor ajunge înainte să apară pe cer următorul obiect extraterestru.

Cyn îşi îndreptă umeri, iar Octavia văzu o privire de o hotărâre aprigă sclipind în ochii ei.

- în acest caz, va trebui să ne pregătim să ne apărăm singuri.

Acum se ridică Kiernan Warner.

- Cum rămâne cu explozibilii pe care îi folosim pentru nivelarea câmpurilor şi pentru minerit? Nu i-am putea folosi ca pe nişte arme?

Un murmur de aprobare şi de speranţă străbătu încăperea. Wes sări în picioare.

- Hei, şi cei mai mulţi dintre noi au pistoale cu energie pe care le folosim ca să vânăm şopârle.

Vărul lui, Jon, se ridică apoi.

- Sunt destul de bun la maşinării. Poate că împreună, Octavia şi cu mine putem face ceva pentru a repara turela pentru rachete din piaţa centrală.

Octavia îi aruncă un zâmbet aprobator. Lucrurile începeau să se îmbunătăţească.

- Robo-secerătoarea mea are un spărgător de bolovani pe ea şi multe altele au ataşate aruncătoare de flăcări. Astea ar putea face pagube destul de mari.

Bătrânul Rastin întrerupse şuvoiul de propuneri pozitive.

- Sunteţi cu toţii o grămadă de proşti care ard vespenul de pomană, dacă mă întrebaţi pe mine. Obiecte pe jumătate îngropate, nave extraterestre - chiar sunteţi convinşi că suntem invadaţi? Cine credeţi că sunt aceşti extratereştri, până la urmă?

Adevărul e că nu ştim ce se petrece şi până când nu vom şti, eu n-am de gând să stau aici bătând apa în piuă despre asta. îşi croi drumul spre ieşire printre câţiva oameni. Şi nu vă aşteptaţi să vă dau gratis gaz vespen doar pentru că voi credeţi că se prăbuşeşte cerul. Mârâi a dezgust, merse cu paşi mari spre uşă şi ieşi.

Primarul Nikolai rămase o clipă cu gura căscată din cauza îndrăznelii bătrânului, apoi îşi reveni.

- Ei, fireşte că nu ar trebui să ne panicăm. Domnul Rastin are dreptate. Până la urmă, împăratul Mengsk al Dominionului Terran a fost informat despre situaţie şi probabil că ajutorul este pe drum... Glasul îi pieri.

Nedorind să-i vadă pe colonişti reîncepând să îşi plângă de milă, Octavia păşi pe platformă alături de primar.

- Nik are dreptate. Nu este momentul să ne panicăm. Este vremea să facem ceva constructiv.

Zâmbi când Cyn şi ceilalţi prieteni ai ei i se alăturară pe platformă pentru a-şi arăta sprijinul.

- Cu toţii am auzit unele lucruri pe care le putem face pentru a ne pregăti pentru ce ar putea urma.

Cei din mulţime îşi arătară aprobarea cu un vuiet şi se întoarseră înapoi la casele şi fermele lor.

CAPITOLUL 13.

PE PUNTEA lui QEL'HA, EXECUTORUL KORONIS STUDIA imaginile de înaltă rezoluţie într-o tăcere fascinată. Sonda observator transmisese o mulţime de înregistrări ale minunatei structuri organice. Curbele şi unghiurile dădeau obiectului dezvelit înfăţişarea unei catedrale construite de insecte mai mult decât ambiţioase. Spirale şi curbe, lumini strălucitoare şi un model evident complex, de neînţeles.

Magistratul Amdor stătea lângă el, radiind entuziasm şi nerăbdare - o mare schimbare de la scepticismul aspru pe care îl arătase în ultimii ani ai căutării lor fără succes.

Koronis era fascinat să vadă frânturile zimţate de rocă transparentă sclipitoare care ieşeau din terenul pietros din jurul obiectului dezvelit.

- Acelea sunt cristale khaydarin, spuse el, încercând să îşi închipuie puterea pură pe care fragmentele de asemenea mărime ar fi avut-o.

îşi aminti de înţepătura de energie simţită de fiecare dată când atingea ciobul micuţ pe care îl ţinea în apartamentele sale. Chiar şi fără secretele ciudatului obiect, cristale masive ca acestea ar fi fost o armă şi o resursă importante pentru protoşi.

Amdor părea mai intrigat de formele stranii şi de ruinele săpate în jurul carapacei exterioare.

- Acele indicii plus semnalul încriptat original sunt dovada de netăgăduit că acest obiect îşi are originea alături de Rătăcitorii de Departe. Am descoperit o moştenire a xel'naga.

Magistratul îşi coborî privirea înflăcărată asupra tuturor celorlalţi protoşi de pe puntea lui Qel'Ha. Fiinţa lui mentală tremura de entuziasm, ceea ce îi afecta pe ceilalţi khalai, insuflându-le o fervoare şi mai mare.

- Trebuie să recuperăm această comoară lăsată de strămoşii noştri, xel'naga. Comportându-se ca şi cum ar fi fost comandantul navei, Amdor făcu un semn în faţă. înaintaţi cu toată viteza! Trebuie să punem stăpânire pe acest obiect şi să îl păstrăm pentru poporul nostru.

Executorul Koronis se încordă. Amdor nu avea nici o poziţie în ierarhia castelor pentru a da astfel de ordin. Aşa că repetă el însuşi comanda, ca şi cum de la el ar fi venit de la început.

- Nu ne vom întoarce acasă imediat. Da, chiar dacă Aiur a suferit într-un război îngrozitor, o astfel de descoperire i-ar putea ajuta pe Primii Născuţi să se ridice iar.

Amdor se uită încă o dată la imagini.

- Invazia zergă cuprinde spaţiul protoss şi deşii împărtăşesc originea noastră din xel'naga, noi, Primii Născuţi, nu îi putem accepta niciodată ca fraţi. Am face bine să nu permitem zergilor să captureze acest obiect sau orice informaţii conţine. Moştenirea xel'naga trebuie să ne aparţină.

Observatorul din depărtare îşi continua cercetarea, trimiţând imagini proaspete ale lumii obişnuite Bhekar Ro. Executorul Koronis fu surprins să vadă colonia terrană organizată şi structurile ridicate de micul grup de colonişti umani care încercau din greu să îşi ducă existenţa aici.

Totuşi, când vechea turelă de rachete se activă şi doborî sonda invizibilă de pe cer, executorul se dădu în spate în

scaunul lui de comandă, de parcă lovitura ar fi fost trasă asupra lui. Explozia arse sensibilii senzori de pe reţelele întinse ale observatorului şi sonda de recunoaştere se prăbuşi.

Pierderea observatorului îl irită pe magistratul Amdor - nu din cauza vreunei ameninţări terrane importante, ci pentru că nu avea să mai primească imagini ale obiectului xel'naga până când nava lor ajungea la lumea coloniei.

- Când ajungem pe planetă, poate că ar trebui să procedăm cu precauţie, zise Koronis. Nu ştim ce abilităţi militare au aceşti terrani sau ce fel de sisteme de apărare pot folosi împotriva noastră. Propun să lăsăm flota în urmă şi să intrăm mai încet în sistem, pentru a putea reevalua situaţia.

Acum magistratul îşi îndreptă furia înspre Koronis.

- Inutil! Ai văzut imaginile. Este o colonie în curs de dezvoltare, cu doar câteva rămăşiţe de tehnologie. în plus, sunt oameni. Terranii nu contează.

Koronis acceptă şi Qel'Ha porni înainte împreună cu restul forţei expediţionare, străbătând spaţiul cu toată viteza.

Executorul revedea imaginile pe care le transmisese observatorul, uitându-se fix la structura xel'naga fascinantă, bântuitoare. După ce pierduseră marea bătălie pentru apărarea lui Aiur şi dăduseră greş în căutarea templierilor întunecaţi, Koronis credea că acest obiect putea îndeplini a treia parte a misiunii lor. Poate că aceasta avea să fie o salvare pentru el.

CAPITOLUL 14.

În URMĂTOARELE CÂTEVA ZILE, în TIMP CE COLONIŞTII SE pregăteau pentru o altă urgenţă pe cale să apară, Octavia descoperi că devenea tot mai neliniştită. Tensiunea din adâncul minţii ei creştea tot mai mult. Simţea o prezenţă acolo, ca şi cum ceva viu ar fi încercat să comunice cu ea.

O altă premoniţie? Sau doar imaginaţia ei?

Dacă nu ar fi fost evenimentele ciudate din ultima săptămână, ar fi gonit sentimentul de nelinişte, dar ştia că era mai mult de atât. încă mai plângea pierderea fratelui ei Lars, dar nu fantoma sau prezenţa lui era cea care plutea atât de insistent la marginea conştiinţei sale.

Tensiunea continuă să se acumuleze ca o presiune paranormală înceată, până când deveni de nesuportat. îşi lucra singură câmpul. Deja îşi adunase armele mici şi donase ce provizii de alimente avea bucătăriei comunităţii pe care o organiza Abdel Bradshaw.

Nu se văzuse nici un semn de întăriri trimise de Dominionul Terran şi nimeni din colonie nu raportase nave sau obiecte extraterestre.

Şi totuşi, groaza şi neliniştea îi chinuiau mintea, făcând-o să se sperie de umbre.

În cele din urmă, Octavia nu mai putu suporta. Fără să ştie ce avea de gând să facă, se sui în robo-secerătoare şi porni către obiect. Trebuia să îl vadă iar, să se confrunte cu el într-un fel şi să găsească nişte răspunsuri.

Tot drumul până acolo simţi o ameninţare, o legătură tot mai puternică cu acel lucru, la un nivel subconştient, aproape telepatic. S-ar putea ca obiectul să fie viu?

Cu fiecare zăngănit al şenilelor grele ale robo-secerătoarei, îl putea simţi, auzi. Ceva dormind, agitându-se. Ceva enorm şi extraterestru.

Păruse să îl devoreze pe Lars - să îl absoarbă, poate - iar apoi păruse să descopere că era neîndestulător. Da, părea să spună prezenţa din mintea ei. Era flămândă. Voia să se hrănească cu viaţă.

Dar nu viaţă terrană. Ceva... diferit.

în timp ce robo-secerătoarea cobora în a doua vale şi traversa bazinul către panta în care obiectul stătea pe jumătate îngropat, sentimentul de foame deveni mai puternic, mai insistent. Foame de viaţă.

Mânioasă, Octavia încercă să îşi scoată prezenţa din cap. Dacă nu voia viaţă terrană, de ce îi omorâse fratele? Lucrul îl ucisese nepăsător şi apoi... ce? îi aruncase esenţa? Nu ştia şi nu mai conta pentru ea. Tot ce conta era că Lars era mort din cauza chestiei ăleia.

Opri robo-secerătoarea la baza pantei şi se uită la obiectul straniu, enorm, cu o privire fixă şi gânditoare. Flămândă, da? Ei, şi ei îi era foame - de răzbunare. Şi trebuia să mai schimbe şi să facă şi ceva practic.

Din cockpitul robo-secerătoarei porni spărgătorul de bolovani. Ea însăşi sugerase la întrunirea oraşului că ar fi putut fi folosit ca armă. Ei, acum avea să afle dacă se putea.

Octavia ţinti cu grijă şi declanşă micul lansator de explozibili care era de obicei păstrat pentru îndepărtarea bolovanilor de pe ogoare. Aşteptă şi urmări, simţindu-se deja mulţumită.

Lovitura îşi nimeri ţinta la fix. Explozia cunoscută fu zgomotoasă şi puternică, spărgând multe dintre cristalele înalte care creşteau ca buruienile în pietriş. O ploaie de pietricele şi de ţărână căzu în jurul robo-secerătoarei pentru aproape un minut.

Când Octavia se asigură că rafala de ţărână se terminase, şterse parbrizul robo-secerătoarei şi se uită afară pentru a cerceta stricăciunile pe care le făcuse.

Nu era nici una. Nici măcar o zgârietură.

Dacă era ceva, era că obiectul părea mai lucios... mai sănătos decât înainte. Octavia nu reuşise decât să cureţe mai mult pământ uscat de
pe suprafaţa lui. în timp ce se uita cu fascinaţie frustrată, obiectul începu să pulseze. Pădurea de cristale din jur lumina cu un foc interior. Energie pârâitoare alunecă pe suprafaţa lui netedă şi sinuoasă, pâlpâind şi crescând în intensitate până când firele de lumină se ţesură într-o rază solidă care se întinse către robo-secerătoare.

Octavia ţipă şi se feri, acoperindu-şi ochii.

Raza ce ripostă lovi vehiculul greu ca un meteorit. Octavia se apucă de scaunul din cabină şi se ţinu de el când robo-secerătoarea se clătină pe şenile. Voia să sară afară, la adăpost, dar îşi dădu seama că putea fi chiar mai periculos.

Panourile de control ale vehiculului scoteau scântei şi sfârâiau. Obiectul extraterestru continua să lovească cu rafala de lumină, ca pentru a se asigura că mesajul era înţeles. Părul i se ridică de pe cap Octaviei, electricitatea statică dându-i viaţă. Ea scoase încă un ţipăt puternic, între un strigăt de panică şi un blestem, către obiectul înalt din versantul muntelui.

în cele din urmă, rafala încetă, lăsând-o pe Octavia pe jumătate surdă şi pe marea maşină complet moartă. în ochi îi jucau pete strălucitoare de culoare din cauza luminilor orbitoare. Ozonul şi fumul umpleau cabina şi aburi pârâitori se ridicau din compartimentul motorului secerătoarei.

Octavia ieşi împleticindu-se din cabină, arzându-şi palmele şi partea laterală a unui picior de metalul fierbinte. îngrozită, se depărtă de vehiculul avariat. Doar uitându-se la el îşi dădea seama că monstrul nu mai putea fi reparat. Sistemele electrice erau complet distruse şi multe dintre piesele în mişcare se sudaseră. Vehiculul nu avea să mai pornească.

Dar cel puţin ea era în viaţă.

Obiectul distruse robo-secerătoarea, însă fără să îi facă ei rău, chiar după ce îl atacase intenţionat. Ce însemna asta? Octavia scutură din cap şi se mustră pentru că încercase ceva atât de prostesc.

Trecându-şi o mână prin buclele castanii, se uită în spate la soarele care cobora spre orizont. Avea să fie un drum foarte lung până acasă.

CAPITOLUL 15.

În TIMP CE NAVA EI ÎNAINTA PRIN ABISUL SPAŢIULUI, templierul întunecat Xerana şedea înconjurată de resursele ei intelectuale, biblioteca şi muzeul pe care le alcătuise - comorile ei.

Nu avea nevoie să doarmă acum, când avea un mister în mâini.

Xerana recepţionase şi înregistrase semnalul puternic de pe îndepărtata şi banala planetă. Studiase transmisiunea, căutând nuanţe, încercând să o decripteze. Lua străvechile tipare electromagnetice de neînţeles şi le organiza în straturi de înţelesuri subtile. Se îndoia că mulţi alţii în viaţă din întreaga galaxie ar fi fost în stare să desluşească astfel de lucruri.

Dar învăţaţii templierilor întunecaţi aveau acces la resurse şi la texte xel'naga secrete. Ştia frânturi de istorie pe care restul protoşilor le uitaseră de mult. Doar Xerana, din toată rasa ei, avea cea mai bună şansă de a descifra sensul şi originea adevărate ale acestei transmisiuni extraterestre.

îşi lăsă nava să plutească, permiţând curenţilor Abisului să o poarte oriunde ar fi îndreptat-o capriciile gravitaţiei, ale vântului solar şi ale spaţiului. Ascultă semnalul iar şi iar până când fiecare celulă a corpului ei se încărcă de ritmurile vibrante, până când mintea i se umplu cu tonul hipnotic - şi, în cele din urmă,

folosind fiecare fărâmă de cunoaştere pe care o avea în arhivele ei, Xerana reuşi să priceapă secretul profund al ciudatului obiect care se deştepta la viaţă.

Trezită în final din concentrarea ei obsesivă, savanta templier întunecat simţi fiorul înţelegerii scurgându-i-se prin corp. Dar când se îndreptă spre puntea navei ei rătăcitoare, se simţi slabă şi nesigură. Xerana se opri o clipă pentru a-şi organiza energiile. Avea atât de multe de făcut, o misiune de îndeplinit. Apoi se grăbi spre panoul de control şi se lăsă în scaunul de navigaţie, simţindu-se ca şi cum ar fi devenit una cu nava sa.

Deşii tradusese semnalul misterios, Xerana ştia că şi alţi protoşi - şi poate chiar zergi - aveau să îl audă. Dar nici unul dintre ei nu avea să înţeleagă ce era obiectul.

Nu avea de ales decât să îşi facă datoria.

Cu mult timp în urmă, Conclavul Magistraţilor îi izgonise pe templierii întunecaţi. Deşii poporul ei fusese exilat de pe Aiur, gonit de restul rasei şi persecutat, Xerana şi camarazii ei îşi păstrau loialitatea. Chiar şi acum, onoarea îi cerea să transmită un avertisment, orice ar fi costat-o.

Xerana aprinse motoarele navei ei cercetaş şi porni cu viteză necugetată în gol, navigând către coordonatele pe care le identificase drept originea semnalului. în afară de cunoştinţe şi de încredere, avea puţine arme.

Călători singură, ştiind sigur că, în acest moment chiar, alţi protoşi puteau să se îndrepte spre acelaşi loc. Orice magistrat ar fi fost nerăbdător să captureze un templier întunecat ca ea. Călătoria avea să fie foarte periculoasă pentru Xerana, dar ea nu avea timp să se teamă. Nu avea de ales decât să îşi asume riscul.

Nava ei reducea rapid distanţa faţă de Bhekar Ro.

CAPITOLUL 16.

TRIMIS DE PE CHAR, CLANUL KUKULKAN CĂLĂTOREA PRIN vidul dintre stele. Chiar şi în bezna rece, trupurile lor blindate îi transformau pe zergi într-o flotă de monstruoase nave spaţiale vii. Grupuri de creaturi diferite controlate de numeroşi overlorzi, clanul urma directivele Reginei Săbiilor, care închipuise acest plan de a investiga, a captura şi a utiliza obiectul xel'naga.

Avea să aparţină zergilor prin dreptul cuceritorului.

Behemoţi masivi zburau cu propria lor energie, ca pisici de mare întinse peste stele, cele mai mari fiinţe cunoscute în galaxia explorată. Cu piei foarte dense, behemoţii puteau ascunde multe alte creaturi zerg în pliurile şi buzunarele trupurilor lor întinse. Aceste fiinţe nu aveau arme, nici măcar sisteme de apărare, însă purtau toată forţa şi oroarea subspeciilor zerge.

Cu mii de ani în urmă, când străvechii meşteri xel'naga experimentaseră creând zergii, adaptaseră formele de viaţă indigene feroce şi foarte competitive de pe planeta Zerus. Aceste prototipuri de zergi se adaptaseră rapid, asimilaseră toate speciile native de acolo şi, pe măsură ce rasa lor devenise mai puternică şi mai inteligentă, Supra- mintea zergă în curs de dezvoltare ajunsese la un punct critic, o barieră care o împiedica să se dezvolte mai departe. Zergii erau legaţi de planetă - până când behemoţii plutitori printre stele plecaseră la drum prin sistem.

Creaturi imense şi docile ale abisului lipsit de aer, behemoţii au plutit destul de aproape, încât Supramintea îi chemase cu uriaşele ei puteri telepatice. După ce atrăsese forme de viaţă nebănuitoare, supuşii zergi le-au atacat şi le-au infestat. în curând, planul genetic al behemo- ţilor călători prin spaţiu fusese încorporat în ADN -ul zerg.

Astfel, înspăimântătorii zergi au dobândit abilitatea de a călători între sisteme stelare. Au devenit de neoprit.

Acum, după ce fuseseră trimişi de Regina Săbiilor, behemoţii din Clanul Kukulkan purtau spre Bhekar Ro forţa de atac a lui Sarah Kerrigan. Uriaşele creaturi se îndreptau spre orbită, un nor organic care acoperea lumina sorilor din depărtare. Au coborât spre hotarele nedesluşite ale atmosferei, desprinzând tentacule de aer când pieile lor se deschiseră pentru a revărsa overlorzii, principalii transportori ai forţelor zerge.

Overlorzii erau fiinţe imense, transportoare uriaşe blindate cu exoschelet, având forma unor crustacee cu creastă, mandibule enorme şi gheare care atârnau. Dar chiar şi aşa, erau pitici pe lângă carnea întinsă a behemoţilor de pe cer, deasupra lor. Overlorzii ieşiră din buzunarele de transport şi căzură liber prin atmosfera tot mai densă şi vânturile puternice.

Cum obiectul xel'naga nu transmisese decât scurt mesajul său puternic, zergii nu cunoşteau poziţia lui precisă, ci doar o zonă generală. Dar overlorzii Clanului Kukulkan erau răbdători şi foarte conştiincioşi. Cu propriile puteri, călătoreau prin norii unsuroşi şi frânturi de furtuni, atinşi de fulgere, dar fără să fie răniţi.

în cele din urmă, roiul întins ajunse în vecinătatea marelui obiect. Doar o mică parte a Clanului rămase pe orbită împreună cu behemoţii; un al doilea val gata să coboare odată ce trupele monstruoase şi-ar fi îndeplinit obiectivul.

Overlorzii se răspândiră, căutând să elibereze grupuri de drone care să stabilească numeroase clocitoare şi apoi câteva colonii rizom. Inima noii colonii zerge, clocitoarea, avea să producă destule larve pentru a da naştere tuturor creaturilor de care Clanul Kukuklan urma să aibă nevoie pentru a cuceri această planetă.

Overlorzii voiau să copleşească misteriosul obiect şi să pună stăpânire pe ce se putea lua. Dar mai întâi, ca pregătire, aveau de gând să găsească victime locale, organisme pe care zergii să le poată infesta şi, prin urmare, să îşi mărească numărul...

Deşii îşi ridicase locuinţa şi rafinăriile de gaz peste gheizerele ves- pene, departe de oraş, bătrânul prospector Rastin văzuse prea mulţi oameni în ultima săptămână. Mai întâi, Lars şi Octavia Bren veniseră să ia mai mult combustibil, apoi fusese chemat în Freee Haven nu pentru una, ci pentru două întruniri ale întregii colonii.

îşi condusese singur şi fără chef singurul vehicul - un vechi vehicul de teren zăngănitor - în oraş. Asta însemna mai multă socializare decât îi plăcea să facă într-un an. În ambele ocazii stătuse doar câteva ore înainte de a se întoarce la rafinăriile lui şi la câine, Bătrânul Blue.

Dar după ultima furtună şi ultimul cutremur, unul dintre cele trei gheizere care îi rămăseseră cedase şi indiferent cât de mult meşterise, împunsese şi lovise aparatul, nu putea să îl facă să mai funcţioneze. Auzise că erau câteva gheizere noi peste creastă, în valea următoare, dar Rastin trăia în acelaşi loc de aproape patruzeci de ani şi nu avea chef să îşi facă bagajele şi să se mu’te acolo.

Deşii ideea de a fi şi mai departe de Freee Haven era atrăgătoare...

Bătrânul Blue ieşi din locul lui răcoros de odihnă, de sub veranda din tablă ondulată şi amuşină. Marele mutant de mastiff ajungea aproape până la pieptul stăpânului. Iniţial, Rastin sperase să transforme câinele ca un cal, cu blana lui albastră zbârlită şi cu apetitul unui elefant, într-un animal de povară. Cel mai bun prieten al omului combinat cu un animal pus să care mostre de minereu şi provizii. În schimb, câinele era doar un tovarăş, o fiinţă mare şi drăguţă care mârâia uneori, dar niciodată în mod serios.

Rastin mângâie absent câinele, care alerga de colo-colo căutând şopârle-arici sau gândaci-crab pe care să îi urmărească. Odată, îşi umpluse botul de ace de la o şopârlă-arici şi câinele învăţase să nu muşte când se juca.

Rastin zăngăni echipamentul rafinăriei cu uneltele lui vechi şi uzate mormăind şi înjurând motoarele. Dar maşinăria nu era impresionată, nici măcar de cel mai dur limbaj. El rămase dezgustat, îşi aruncă cheia între pietre cât a putut de departe, apoi se certă pentru că făcuse un lucru aşa de prostesc, deoarece acum trebuia să se ducă să o ia.

Lângă el, Bătrânul Blue se lăsă pe picioarele din spate şi urlă la cer. Botul marelui câine albastru se răsfrânse, dezvelindu-i dinţii, când mârâi apoi scânci.

- Acum ce mai vrei? zise Rastin. Doar nu ţi-e frică iar de un mic ţopăitor de munte, blegule?

Dar Bătrânul Blue nu se linişti. Continuă să mârâie, apoi se lăsă pe toate cele patru labe şi începu să se retragă şerpuitor, ca şi cum s-ar fi furişat. Rastin ridică privirea şi văzu pe cer o grămadă de forme, un stol de creaturi - incredibil de mari - coborând prin nori şi mişcându-se ca o flotă de nave de luptă organice.

- Ce...?

Cu un zumzet ameninţător, ca un stup de viespi înfuriate, roiul de invadatori venea în jos, zeci de fiinţe blindate şi cu multe picioare care se despărţiră, unele coborând spre colinele de la poalele munţilor, unde îşi făcuse Rastin casa.

Gheizerele vespene continuau să fiarbă şi să arunce aburi în aer, făcând reclamă resurselor lor. Păreau să atragă ciudaţii invadatori extratereştri. Bătrânul Blue scheună şi, în cele din urmă, rămase fără curaj canin. Ţâşni înapoi sub tabla ondulată pentru a se ascunde în umbre.

Adunându-şi furia ursuză pentru a combate un val paralizant de frică, Rastin fugi în baraca lui şi înhăţă un vechi lansator de proiectile ca o flintă, o armă cu alice pe care o folosea ca să doboare rozătoarele care îi mâncau prea multe provizii. Ieşi din baracă şi ridică arma, scrâşnind din dinţi în semn de sfidare.

Overlorzii zergi coborâră aproape de dealuri, apropiindu-se de gheizerele vespene. Carapacele li se crăpară şi eliberară o ploaie de monştri hidoşi care păreau să fie făcuţi doar din ţepi, exoschelete blindate şi fălci clămpănitoare. În timp ce zergii se revărsau într-o învălmăşeală de gheare şi colţi flămânzi, Rastin îşi păstră poziţia pentru o clipă, apoi se retrase către baracă.

în spatele overlorzilor, un nou fel de creatură coborî - o grămadă de tentacule blindate agitate, un cap şerpuit şi o membrană din piele întinsă care se desfăcea ca aripile de liliac pentru a lega unele dintre tentacule.

O regină. Şi părea hotărâtă să vină direct spre el.

Rastin descărcă prima salvă de alice din metal fierbinţi în roiul care se apropia, încărcă şi trase iar. Ştia că arma lui era prea slabă, ştia că nici în o mie de ani nu ar fi putut găsi destule muniţii pentru a învinge această ameninţare, dar înjură şi trase iar. Şi iar. Când rămase fără alice, aruncă blesteme către zerglingii lacomi care se revărsau spre el ca o maree a morţii.

Şi apoi îl copleşiră.

CAPITOLUL 17.

OCTAVIEI nu îii PLĂCEA să MEARGĂ PE JOS NOAPTEA, DAR pentru că robo-secerătoarea nu mai funcţiona, nu avea de ales. Traversă mulţi kilometri până în partea opusă a văii, trecu peste creastă gâfâind şi transpirând, ţopăi pe grohotiş şi coborî împleticindu-se către oraşul colonie.

Ura fiecare secundă a drumului.

Solul era nesigur, plin de umbre şi de mici gropi ascunse, crevase între pietre care păreau să se întindă şi să o apuce de picioare. Dacă îşi sucea o gleznă, ar fi trebuit să şchioapăte tot drumul până în Freee Haven.

Noaptea era întunecată, cerul era înceţoşat şi mohorât. Norii sufocau stelele, dar cel puţin nu aduceau furtună. Explozii ciudate de lumină se unduiau pe cer ca aurore ale unor fulgere

din depărtare, dar culorile şi modelele de energie erau diferite de fronturile atmosferice exotice pe care le vedea de obicei pe Bhekar Ro.

Prea multe lucruri ciudate se întâmplau în ultima vreme.

Mări pasul printre dealuri, bucuroasă să vadă luminile slabe ale rafinăriei de vespen a bătrânului Rastin. Prospectorului însingurat probabil că nu i-ar fi plăcut compania, mai ales atât de târziu, dar Octavia nu avea de ales. El avea un vehicul, un tractor de teren pe vespen care rezistase zeci de ani. Poate că ar fi putut să o ducă în oraş.

Altfel, măcar Bătrânul Blue ar fi fost bucuros să o vadă şi după momentele nefericite prin care tocmai trecuse, ar fi fost o uşurare să îl mângâie pe blana zburlită şi să îl vadă cum dă cu încântare din coada stufoasă.

Ieşi împleticindu-se într-o potecă pe care pustnicul probabil că o folosea. Cu uşurare îşi croi drum către gospodărie, simţind cum păşea mai vioi datorită speranţei că în curând chinul ei se putea încheia.

Când se apropie, Octavia nu văzu decât câteva lumini automate care ardeau în jurul suprastructurilor rafinăriei, împrumutând o străluci ire argintie stranie gheizerelor de vespen care se încolăceau în aer. Locul părea părăsit, bântuit... Poate că bătrânul Rastin se culcase deja. Habar nu avea ce oră era.

- Hei, Rastin! strigă ea. Sunt Octavia Bren.

Se opri, însă doar tăcerea îi răspunse. Chiar şi gândacii cântători şi şopârlele-zumzăitoare răguşite tăceau - ceea ce era foarte straniu. Făcea ca bezna să pară şi mai ameninţătoare.

- Hei, Rastin! Am nevoie de ajutorul tău.

Deşii în mod normal ar fi mers şi ar fi bătut la uşă, această tăcere neobişnuită o nelinişte a. Retrasul Rastin era imprevizibil uneori şi nu era greu să îţi închipui că ar fi putut ieşi înarmat pentru a-şi „apăra" casa împotriva intruşilor apăruţi târziu în noapte. Nu voia să primească o salvă de alice pentru rozătoare în spate.

Se apropie mai mult, nerăbdarea scăzându-i.

- Hei? E cineva acasă?

Se aştepta ca măcar Bătrânul Blue să înceapă să latre la ea. Totuşi, tăcerea deveni mai grea.

Se întrebă dacă nu cumva primarul Nik nu convocase o altă întrunire a coloniei. În acest caz, se putea ca Rastin să se fi dus în oraş, luându-l pe Bătrânul Blue cu el. Da, probabil că acesta era răspunsul.

Când îi văzu vehiculul stând singur în spaţiul liber din apropierea barăcii, ştiu că explicaţia era greşită. Bătrânul nu pleca nicăieri fără vehicul, aşa că trebuia să fie acasă. Nu avea nici o logică. Stomacul i se umplu cu gheaţa groazei crescânde.

în minte simţea un bruiaj tot mai puternic, o zarvă răsunătoare de nenumărate voci extraterestre, entităţi discrete, dar cumva la fel. I se făcu pielea de găină. Ce însemna asta? Simţise ceva asemănător -
ciudatul vacarm de fundal al unei prezenţe extraterestre - lângă obiectul care îl dezintegrase pe Lars şi care îi stricase robo-secerătoarea.

Dar asta era... cumva diferită. Mai rea. Ameninţătoare. Flămând,!

Apropiindu-se de locuinţa prospectorului, văzu că pământul stâncos era acoperit de o peliculă întinsă, groasă şi vâscoasă ca o carpetă de biomasă. Substanţa era un covor organic care se întindea de la gheizerele de vespen, rafinărie şi baracă.

Se aplecă pentru a-l atinge şi îi păru imediat rău. îşi simţi degetele murdare, ca şi cum nu avea să reuşească să mai scape de acea senzaţie Covorul alunecos mirosea a putreziciune şi a descompunere, spre deosebire de orice plantă care crescuse vreodată aici pe Bhekar Ro. Carpeta de biomasă se încorda, creştea şi se extindea chiar în timp ce ea privea.

Pe peticele goale de pământ pe care covorul crescător încă nu se întinsese, văzu zgârieturi - urme ascuţite, cu gheare de câteva feluri, ca şi cum o grămadă de monştri ca nişte insecte ar fi cotropit locul.

Grija pentru Rastin era mai puternică decât frica şi Octavia se apropie în vârfurile picioarelor de casa prospectorului. Tăcerea domnea încă. Strigă încă o dată, gata să o ia la fugă în timp ce neliniştea profundă creştea până la punctul terorii.

- Rastin? Te rog, răspunde.

Când păşi pe foaia scârţâitoare de tablă ondulată care forma veranda, auzi ceva agitându-se sub ea şi văzu o creatură mare miş- cându-se în umbre.

- Bătrâne Blue! strigă ea, spunându-şi în minte să se simtă uşurată, deşii nu simţea o scădere a tensiunii.

Se dădu în spate când zări un crâmpei de blană mată albastră precum cerul şi de muşchi tremurând când fiara sări din umbrele în care se ascundea. Şi deşii fusese odată Bătrânul Blue, uriaşul câine mutant era acum cu totul altceva.

Era infestat.

Ţepi îi ieşeau din spinare. Deasupra fiecărui picior, membre blindate şi articulate îi încolţeau din umeri, terminându-se în cleşti clămpănitori. Vechii ochi ai Bătrânului Blue se înfundaseră în cap şi un nou s’et format din patru ochi - ieşea în afară pe tije legănătoare care se mişcau pentru a se concentra asupra Octaviei. Fiara rânji, dezvelind dinţi care crescuseră în colţi. Balele care îi clocoteau din botul turbat erau groase şi gelatinoase, ca saliva acidă verde.

Acum Octavia auzea mai multe lucruri agitându-se în jurul gospodăriei, trupuri care se mişcau. Jivina-câine scoase un urlet slab din gâtlej, iar Octavia se dădu înapoi împleticindu-se. Labele Bătrânului Blue se desfăcură pentru a dezvălui un nou s’et de gheare mari cât paloşele, iar muşchii i se încolăceau ca nişte cabluri şi scripeţi bine unşi.

Octavia se întoarse şi fugi în beznă. Bătrânul Blue sări după ea.

CAPITOLUL 18.

PLANETA nu părea a fii mare lucru în TIMP CE QEL'HA se apropia, flancată de flota expediţionară protoss. Dar aparenţele nu contau. în acest moment, executorul Koronis era interesat doar de originea semnalului care îi adusese pe protoşi aici. Mesajul xel'naga.

Magistratul Amdor stătea lângă el, uitându-se urât pe hublouri cu ochii lui de un galben-portocaliu. Părea să creadă că putea cuceri lumea verde-cafenie şi plină de băşici de sub ei doar prin puterea voinţei.

- Nu vreau eşecuri, executorule. Nu de această dată, zise Amdor cu asprime, mesajul lui telepatic fiind destul de neglijent pentru ca toţi ceilalţi de pe puntea navei amiral să audă ameninţarea insinuată.

Aceasta îl irită pe Koronis. Nu era bine pentru moral.

îngâmfaţi în poziţia lor de putere politică şi religioasă, deseori magistraţii nu înţelegeau cum reacţionau restul khalailor la subtilităţi şi insinuări. Dar Koronis nu dorea să stârnească o ceartă acum. Era mai bine ca astfel de probleme să fie rezolvate în spatele pereţilor ecranaţi telepatic, astfel încât până şi cele mai zgomotoase replici şi strigăte mentale să nu poată fi percepute de ceilalţi de la bordul navei.

Conflictul putea să mai aştepte. Avea o misiune mai importantă acum.

- Vom păstra o flotă defensivă pe orbită, spuse el. Trei transportoare ne vor urmări poziţia de la înălţime, în timp ce restul vor coborî pentru a lua obiectul xel'naga. Nu ştim dacă vom întâmpina rezistenţă.

Se uită pe punte, simţi entuziasmul şi loialitatea vibrând prin echipajul lui.

- Voi trimite mai întâi cercetaşi pentru a îndepărta orice opoziţie, în timp ce navetele le vor urma imediat pentru a aduce zeloţii, dragoni şi destule unităţi Reaver ca să ne păstrăm supremaţia la sol. Magistratul Amdor şi cu mine vom coborî cu primul arbiter, iar restul magistraţilor vor lua încă douăzeci de arbiteri şi vor oferi acoperire şi apărare trupelor noastre.

Amdor părea iritat că executorul nu îl consultase pe el mai întâi, dar dădu aprobator din capul lui neted şi cenuşiu, acceptându-şi rolul în operaţiunea importantă.

Ca şoimii, cercetaşii se desprinseră de flota rămasă în spaţiu şi ţâşniră prin atmosfera lui Bhekar Ro. La bordul navelor de luptă rapide, tunuri fotonice duble şi baterii de rachete antimaterie erau armate şi gata de atac.

Executorul Koronis spera ca o astfel de poziţie agresivă să se dovedească o precauţie inutilă, căci era sigur că flota lui ajunsese prima aici, înainte ca orice duşman să fi putut reacţiona la semnalul obiectului. Plecă de pe puntea de comandă, urmat iute de silueta înaltă şi impunătoare a magistratului Amdor. Merseră pe coridoarele navei amiral către calele de lansare. Koronis se sui la bordul primului arbiter.

Când navele fură lansate, zburând în siajul rapizilor cercetaşi, arbiterul lui Koronis se rupse de flotă, executorul simţindu-se neliniştit de despărţirea de magnificul transportor Qel'Ha. Arăta ca o păstaie lungă şi netedă în spaţiu, un elipsoid tăiat în două

petale pe jumătate închise. Executorul fusese la bordul uriaşei nave amiral zeci de ani în căutarea lui lipsită de succes şi acum triumful care îl aştepta, finalul vânătorii lor după cunoaştere, era temperat de o uşoară presimţire, într-un fel, nu credea că această misiune avea să fie atât de uşoară pe cât susţinea magistratul.

Transmise instrucţiuni ca flota care cobora să evite contactul cu învecinata colonie terrană. Nu se temea de armele sau de sistemele defensive pe care le-ar fi putut avea coloniştii, dar învăţase să nu caute problemele. Koronis evita abaterile şi conflictele, concentrându-se asupra a ceea ce era necesar pentru a-şi atinge obiectivul.

înconjuraţi de câmpurile lor de invizibilitate, arbiterii, navele de desant, transportoarele şi cercetaşii plutiră în valea stearpă de la poalele obiectului dezvelit. Aflorimentele de minereuri şi un câmp proaspăt de gheizere vespene care scuipau aburi îi arătau lui Koronis că ar fi avut resursele necesare pentru a construi toate navele Reaver, toate tunurile fotonice şi sistemele locale de apărare de care ar fi avut nevoie.

După ce arbiterii aterizară, arătând ca nişte gândaci cu carapace late, cei mai mulţi dintre protoşi rămaseră la bord, acordându-i executorului Koronis onoarea de a fi primul care punea piciorul pe lumea ce avea să fie cucerită în curând.

Lui Koronis aerul i se păru uscat şi aspru, ca şi cum prea multă pulbere de rocă ar fi plutit în suspensie. Se opri, simţind locul. Magistratul Amdor păşi lângă el, astfel că amândoi stăteau la baza pantei unde uriaşa faţetă expusă a misteriosului obiect xel'naga umplea versantul muntelui.

- Minunat! zise Amdor, casca lui cu protuberanţe lucind în lumina diluată. Simţi puterea? Simţi cât de mare va fi victoria noastră când ne vom întoarce pe Aiur?

îşi încleştă palmele cu câte trei degete în pumni.

Magistratul făcu un pas în faţă şi îşi ridică braţele lungi, desfăcându-şi mâinile într-un gest atoatecuprinzător. Roba întunecată i se încolăci în jurul trupului ca o vietate.

- Revendic acest obiect important pentru Primii Născuţi. Este un triumf pentru protoşi. Fie ca nimeni să nu pună la îndoială dreptul nostru de posesiune. En taro Adun!

Executorul Koronis îşi încruntă sprâncenele proeminente, gândindu-se că Amdor se grăbea să sărbătorească.

- En taro Adun, răspunse el.
îşi trecu degetele pe lunga eşarfă care îi arăta poziţia. Da, obţinerea acestui obiect era o realizare glorioasă, dar se întreba ce avea să facă stricta birocraţie a magistraţilor cu el. Şi cum aveau ei să dezgroape ceva atât de uriaş şi să îl ducă pe Aiur, devastată de război?
Atunci, din arbiterul pe care îl condusese, Koronis auzi un semnal disperat transmis pe o bandă telepatică îngustă. Era templierul Mess'Ta de la bordul lui Qel'Ha.
- Domnule executor Koronis! Am detectat o flotă mare de behemoţi zergi pe orbită, venind pe după marginea planetei. Se ascund în partea întunecată! Zergii au ajuns aici primii.
Koronis evaluă imediat ameninţarea, chiar în timp ce magistratul Amdor se clătina de mânia provocată de afrontul invadatorilor inamici.
- Ce forţă are flota zergă? întrebă el.
- Este un Clan întreg, domnule executor - mai multe creaturi decât am văzut vreodată. Nu este o simplă forţă de recunoaştere, ci o invazie la scară mare.
Koronis rămase încruntat, iar magistratul se întoarse spre el, aruncând flăcări din priviri.
- Au răspuns şi ei la semnal! Executorule, nu trebuie să pierdem posesiunea acestui obiect xel'naga. Protoşii îl vor apăra.
Koronis îi transmise lui Mess'Ta.
- Ştii ce să faci, templier.
- Da, domnule executor. Sistemele defensive sunt pregătite. Eşaloanele de interceptoare sunt pregătite şi şi-au ales ţinta. Am dat ordine să atacăm inamicul.

CAPITOLUL 19.

În TIMP CE STĂTEA în FAŢA MONSTRULUI INFESTAT, OCTAVIA spera că o parte primitivă a creierului Bătrânului Blue avea să o recunoască şi să ezite. Dar speranţa pieri într-o clipă când uriaşa fiară ca un câine atacă.
Octavia se feri şi se rostogoli pe veranda ondulată, astfel încât uriaşa monstruozitate îmbăloşată sări peste ea. Membrele ei adiţionale curbate se zbăteau şi fluturau pentru a o apuca.

Tijele cu ochi ieşind din capul ei se roteau pentru a o urmări, iar câinele cu blană albastră să poată vedea unde să lovească.

Uitând de epuizare şi de disperare, Octavia fugi de pe verandă, sfâşiindu-şi palmele în metalul ondulat ruginit. Creatura ca un câine se învârti pe spărturile de piatră din jurul barăcii lui Rastin, ghearele lungi împroşcând cu pietricele.

Alergă în cealaltă direcţie, zburând peste pietre.

- Rastin! strigă ea, dar în sufletul ei ştia deja că nu avea să primească nici un ajutor de la bătrânul prospector.

Octavia goni spre adăpostul firav al turnurilor joase ale rafinăriei care acopereau gheizerele vespene. Mutantul hidos care fusese odată Bătrânul Blue sări după ea, iar Octavia prinse mai multă viteză decât crezuse că era în stare. îşi simţea muşchii încordaţi gata să se rupă, dar adrenalina îi ţinea cumva la un loc.

Ajunse la clădirea mică a rafinăriei şi se feri între barele metalice împletite ale schelăriei tocmai când oroarea canină lovi suprastructura.
Era prea mare pentru a încăpea printre ele, iar Octavia se simţi în siguranţă pentru o clipă.

Bătrânul Blue se izbi iar de cadrul metalic, îndoind parioţelul dur. Două dintre lungile lui braţe fusiforme şfichiuiră în faţă ca nişte şerpi în atac, încercând să o atingă. Salivă şi fiere fierbinţi se loviră de cadru, unde începură să sfârâie, eliberând o spumă corozivă.

Fără să îşi mai irosească energia pentru a ţipa, Octavia se retrase înspre tubulatura şi panourile de control ale rafinăriei. În timp ce Bătrânul Blue rupea două bare orizontale, ea găsi o valvă şi o deschise, împroş- când câinele monstruos cu o gură de gaz vespen concentrat supraîncins.

Urlând şi mugind, creatura se retrase agitată, sfâşiindu-şi pielea într-o margine ascuţită de metal.

Văzând ocazia, Octavia fugi iar, de data aceasta către vehiculul obosit al bătrânului Rastin. Dacă ar fi reuşit să ajungă înăuntru şi să îl pornească...

Când era la jumătatea distanţei, sprintând fără să îşi desprindă ochii de pe mânerul uşii tractorului de teren, îşi dădu seama că bătrânul ciudat şi ursuz şi-ar fi putut ţine vehiculul încuiat pentru ca nimeni să nu îl poată porni. Părea imposibil şi

prostesc într-o colonie mică, aşa cum era Freee Haven, dar Rastin era imprevizibil.
îşi lipi iute mâna de mânerul uşii - era descuiată! Deschise vehiculul şi aproape se prăbuşi de uşurare. Octavia se avântă cu capul înainte pe locul şoferului şi trânti uşa după ea.
Bătrânul Blue şchiopăta acum fie de epuizare, fie pentru că era rănit - sau poate era pe moarte din cauza infestării îngrozitoare care i se târa prin corpul musculos şi îmblănit. Fiinţa ca un câine venea spre ea cu paşi şovăielnici. Fălci puternice clămpăniră şi loviră în gol, ca şi cum ar fi muşcat un inamic nevăzut. Excrescenţele ţepoase fluturau, ca şi cum ar fi încercat să înhaţe ceva, flămânde, aşteptând să sfâşie orice obiect ar fi prins.
Octavia pipăi pe sub coloana de direcţie a vehiculului de teren şi descoperi butonul de pornire. îl apăsă puternic cu degetul mare.
Motorul tuşi, dar nu porni. Vehiculul păru să suspine, ca şi cum ar fi renunţat deja. Octavia lovi iar butonul de pornire.
- Haide!
Bătrânul Blue veni mai aproape, dând târcoale, mârâind.
Tocmai atunci, uşa barăcii bătrânului Rastin se deschise brusc dinăuntru, practic smulsă din balamale şi aruncată la pământ trei metri mai departe. O namilă greoaie păşi în lumina slabă care se prelingea prin întunericul ceţos. Dar aceasta era o formă umanoidă - sau cel puţin fusese. Silueta arăta ca şi cum ar fi fost recreată de un nebun căruia îi rămăseseră prea multe piese de la o grămadă de specii.
Rastin!
Excrescenţe şi tentacule muşcătoare ieşeau din pielea purulentă şi spartă a bărbatului. Ceea ce fusese faţa lui Rastin atârna acum, înfundată în piept şi singurele trăsături care se distingeau erau doi ochi înnebuniţi - chinuiţi, chiar înspăimântaţi. Dar alţi ochi extratereştri, negri şi acoperiţi de carapace solzoase se uitau de pe umerii şi din creştetul craniului său.
Greoi, Rastin înaintă, cu braţele umane întinse, deşii membrele animalice musculoase loveau, ghearele ţăcănind.
Bătrânul Blue se opri împleticindu-se lângă carapacea subţire a vehiculului de teren. Din felul în care monstrul sfâşiase schelăria din jurul rafinăriei de vespen, Octavia ştia că acesta ar

fi putut desface cu uşurinţă protecţia firavă. Bătrânul Blue o putea extrage din vehicul ca pe miezul moale al unei nuci de pădure cu coajă subţire.

Totuşi, încuie uşa.

Dar creatura-câine se prăbuşi în faţa ei, părând să îşi aleagă poziţia cu grijă. Sub pielea cu blană albastră a câinelui, rănile începeau să coacă. Corpul masiv începu să i se extindă, pufnind şi zvâcnind. Bătrânul Blue îşi înălţă capul deformat şi scoase un scâncet lung şi subţire.

Octavia lovi din nou butonul de pornire. Motorul vehiculului de teren tură şi iar tură, căpătând viteză, aproape pornind...

Rastin plecă legănându-se de pe veranda barăcii lui şi porni anevoie spre ea, cu braţele întinse. Bătrânul Blue se cutremură şi scoase un ultim urlet animalic de durere.

Motorul vehicului vui în cele din urmă şi Octavia nu mai aşteptă. Băgă vehiculul de teren în viteză şi demară, aruncând pietre şi pietriş, gonind din capcană.

În spatele ei, cadavrul infestat al Bătrânului Blue erupse într-o explozie de gaze sub presiune, bucăţi de carne zburătoare şi gelatină scârboasă. Unda de şoc a exploziei şi pumnul umflat de vapori otrăvitori se revărsară înainte şi se loviră de vehicul, făcându-l să se legene într-o parte şi zăngănind geamurile. Din fericire, cabina şoferului rămase închisă, deşii picături de puroi se sparseră de geamuri şi de uşi.

Sub atac, motorul capricios se înecă şi aproape muri, dar ea îl readuse la viaţă şi porni mugind înainte, scăpând din gospodăria lui Rastin.

În spatele ei, prospectorul infestat rămase ca şi cum ar fi fost disperat, membrele lui nefireşti zbătându-se, faţa umană plângând de durere pentru moartea câinelui.

Octavia înainta, abia permiţându-şi să se simtă în siguranţă - iar apoi pământul din faţa ei se învârtejii, se desfăcu şi erupse, ca şi cum ar fi dat naştere creaturilor din adâncurile coşmarurilor ei.

Doi monştri reptilieni gigantici ţâşniră în sus din pământul uscat şi crăpat din faţa ei. Semănau cu două cobre enorme cu capete scheletice, colţi ca pumnalele şi ochi scăpărători care conţineau prea multă inteligenţă. Creaturile se arcuiră, carapacele lor rotunjite sclipind în lumina stelelor şi se mişcară

pentru a o flanca. Şuierară şi se scuturară ca şi cum s-ar fi pregătit să atace, întinzând membre bine blindate.

Octavia viră într-o parte şi în alta, uimită de cât de bine răspundea bătrânul vehicul cu înfăţişare inofensivă. Trecu în viteză pe lângă cele două creaturi, chiar când pământul se spărgea şi se umfla în spatele ei. Mai mulţi atacatori se ridicau din subteran.

Cu un sunet ca o mie de gloanţe de aer, creaturile se aplecară şi dezlănţuiră o rafală de ţepi lungi, ca nişte suliţe, care se loviră de spatele tractorului de teren. Unii dintre ei ieşiră prin corpul metalic.

Octavia nu îndrăzni să încetinească pentru a verifica stricăciunile, în timp ce gonea prin noapte, o altă rafală de ţepi mortali împroşcă vehiculul, făcându-l să semene cu o pernă de ace.

Cu fiecare secundă, distanţa faţă de rafinăria de vespen creştea. Conducea orbeşte în noapte, ieşind dintre dealuri şi îndreptându-se către oraşul îndepărtat, cu ochii mari, cu gâtul uscat şi inima bubuind.

încă nu îşi dădea seama că supravieţuise. Ştia doar că trebuia să ajungă în Freee Haven pentru a avertiza restul coloniei. Dacă mai rămăsese ceva din ea.

CAPITOLUL 20.

MESTECÂND CUIE DE OŢEL IMAGINARE - DEŞII, PROBABIL, că nu ar fi băgat de seamă dacă ar fi avut într-adevăr fiare între măsele - generalul Edmund Duke şedea drept în scaunul de comandă incomod al crucişătorului spaţial Norad3. Era gata de acţiune şi la fel erau şi oamenii lui. Le ordonase.

Aveau un obiect extraterestru de investigat şi colonişti neajutoraţi de salvat. Dacă aveau noroc, misiunea putea deveni chiar mai bună de atât.

Ştia că nu trebuia să îşi însufleţească soldaţii ţinând discursuri patriotice şi bătăioase într-o încercare greşită de a-i înflăcăra atât de mult, încât să îşi pună vieţile în joc pentru Arcturus Mengsk. Generalul însuşi nu se simţea prea în largul lui cu partea politică a situaţiei, dar încerca să nu se gândească prea mult la ea. Ştia care era motivul potrivit pe care să îl

folosească atunci când voia să îşi inspire trupele să dea tot ce aveau mai bun.

- Lumea colonie Bhekar Ro este pe ecran, domnule general, spuse locotenentul Scott de la staţia tactică. Ne apropiem de intrarea pe orbită.

Generalul Duke dădu aprobator din cap.

- Extind reţeaua de senzori, domnule general, zise locotenentul Scott. Caut poziţiile defensive.

Duke îi aruncă tânărului ofiţer frumos o privire îngâmfată, ridi- cându-şi ambele sprâncene.

- Cred că cele cincisprezece crucişătoare ale noastre pot să se ocupe de orice mică problemă a fermierilor, locotenente.

- Domnule! Nave inamice! strigă locotenentul, verificând iar rapoartele tehnice, în timp ce flota de crucişătoare se îndrepta spre Bhekar Ro.

Pe ecran afişă o analiză completă a ceea ce se ascundea mult deasupra lumii colonie. Soldaţii de la bordul lui Norad3 văzură imaginea şi murmurară surprinşi.

Duke îşi încleştă fălcile şi se apleca în faţă.

- Mă gândeam eu că nenorociţii ăia ne-ar putea pregăti o ambuscadă

Recunoscu transportoarele protoss sub formă de jumătăţi de elipsoide cu carapace netede. Generalul nu reuşise niciodată să stabilească dacă decolorarea pestriţă a navelor era intenţionată sau doar pete de ioni provocate de generaţiile de funcţionare în vicisitudinile spaţiului.

- Porniţi tunurile Yamato din toată flota, spuse el. Ne ducem şi le tragem clopotele înainte să îşi dea cineva seama că suntem aici.

Generalul Duke zâmbi şi îşi împleti degetele ca şi cum le-ar fi încleştat în jurul gâtului unui inamic firav.

- În regulă, soldaţi, transmise el prin coridoarele lungi ale crucişătorului. Să batem nişte extratereştri!

Oamenii aclamară atât de puternic, încât fuzelajele metalice răsunară de entuziasmul lor. Escadrila Alfa se născuse pentru a lupta şi de prea mult timp împăratul Mengsk le irosea potenţialul pe munci fără sens.

- Domnule, este improbabil ca flota protoss să fi aşteptat Escadrila Alfa, arătă locotenentul Scott. Deja au atacat alt oponent.

în timp ce priveau, transportoarele protoss lansară valuri de interceptoare robotizate către un roi oribil de extratereştri insectoizi, creaturi monstruoase care supravieţuiau în vidul spaţiului.

Generalul Duke mai văzuse acele lucruri îngrozitoare.

- Zergii şi protoşii! La naiba, au făcut o alianţă!

Atunci interceptoarele protoss se izbiră de supuşii zergi. În câteva secunde, câmpul de luptă extraterestru se transformă într-un haos de rafale de arme şi de carene explodate.

- Nu prea cred că e o alianţă, domnule, spuse locotenentul Scott.

- Mie-mi convine dacă se sfâşie între ei, mârâi generalul. îi urăsc şi pe unii şi pe alţii.

Transportoarele protoss lansară mai multe valuri de interceptoare Ele căutară şi atacară toate fiinţele zerg din preajmă. La început, interceptoarele robotice erau ca un roi de insecte înţepătoare, concentrându-se asupra uriaşilor overlorzi zergi. în apropiere, rezolvară repede gardienii ca nişte crabi, a căror abilitate de a arunca acid coroziv ar fi fost devastatoare împotriva ţintelor de la sol, dar care erau aproape lipsiţi de apărare în spaţiu. Interceptoarele se mişcau rapid, lovind, distrugând, apoi căutând noi ţinte.

Văzând măcelul, pierderea numeroşilor overlorzi şi gardieni, un grup de fiinţe zerg, cunoscute drept calamităţi, se desprinseră şi atacară chiar transportorul. Nechibzuite, dar hotărâte, grupul de calamităţi se înfipse în nava protoss şi explodă la impact, sacrificându-se pentru a elimina o navă extraterestră inamică.

Bucurându-se în tăcere de pierderea fiecărei nave protoss, generalul Duke spuse:

- Am un dinte împotriva extratereştrilor ăstora nenorociţi de când cu Chau Sara.

La primul lor contact cu rasa umană, protoşii veniseră în nave uriaşe şi, fără nici un avertisment, omorâseră toate vietăţile de pe planeta colonie terrană, exterminând milioane. însuşi generalul Duke abia scăpase de pe planeta soră infestată Mar Sara, primul loc în care dăduse ochii cu hidoşii zergi.

- Aşa merită.

Duke nu-i îndrăgea nici pe zergi. De fapt, ura toţi extratereştrii din principiu. Iar acum, zergii şi protoşii se sfâşiau

în spaţiu. Nu-şi putea închipui o privelişte mai distractivă. Aşteptă o clipă, privind distrugerea, apoi un surâs îi înflori pe faţă.

- Atenţie, Escadrilă Alfa! Vocea lui bubuitoare fu transmisă prin toate cele cincisprezece crucişătoare. Staţii de luptă! Intrăm scuipând cu toate gurile de foc şi le-o tragem nenorociţilor de extratereştri.

Locotenentul Scott se uită la nebunia de pe ecranul lui tactic.

- Domnule, nu ar trebui să facem o recunoaştere pentru a strânge da’te tactice înainte de a ne face mutarea?

Generalul făcu semn spre ecran.

- Poţi să vezi cu ochii tăi, locotenente - şi eu niciodată n-am fost genul care să stea degeaba şi să adune informaţii când e vremea pentru acţiune.

Se ridică din scaunul de comandă dur, ştiind că dacă stătea în picioare avea să aibă o prestanţă de conducător mult mai puternică.

- împăratul Arcturus Mengsk a declarat că Bhekar Ro este de mare interes terran.

Reuşi să îşi păstreze o faţă serioasă, ştiind că nici unul dintre soldaţi nu mai auzise de acest loc până atunci.

- Prin urmare, este datoria noastră să protejăm colonia şi toate resursele ei de orice putere duşmană. Prezenţa acestor neisprăviţi extratereştri poate fi interpretată ca o ameninţare pentru Dominionul Terran şi nu îi vom lăsa să pună în pericol nici cel mai mic fir de praf de pe această colonie!

Generalul Duke comandă tuturor navelor să înainteze. Cu Norad3 în avangardă, Escadrila Alfa se aruncă în bătălie.

CAPITOLUL 21.

ÎNGROZITĂ, LOVITĂ ŞI EPUIZATĂ, OCTAVIA nu AVEA TIMP să se odihnească sau să ezite. Freee Haven era în pericol, iar adrenalina îi ardea prin vene ca fulgerele de laser.

Era după miezul nopţii când Octavia viră pe lângă gardul de protecţie scund şi intră pe stradă în orăşel. Sunând alarma, conduse vehiculul de teren al bietului Rastin drept la casa primarului Nikolai din centru oraşului şi îl trezi pe acesta din somnul liniştit. în ciuda ochilor urduroşi şi a stării şifonate a

părului lui blond şi ţepos, el se trezi instantaneu când Octavia îi povesti ce se alesese de Bătrânul Blue şi de Rastin.

- Nu ştiu ce sunt creaturile alea, Nik, dar sunt extraterestre - şi mă urmăreau.

El gemu.

- Octavia, n-am ştiut că ai o imaginaţie hiperactivă. Dar de câte ori ai intrat până acum în fugă în oraş, dând alarma despre extratereştri?

Ea îl târî la vehiculul de teren al lui Rastin, unde el văzu zecile de ţepi otrăvitori care ieşeau ca o pernă de ace din peretele din spate. Bărbatul nu putea nega ceea ce vedea cu propriii ochi.

Lăsând-o pe Octavia să îi anunţe cum se cuvenea pe oamenii din oraş, primarul Nikolai îşi ceru scuze şi petrecu următoarele două ore în staţia de comunicaţii din interiorul biroului care îi era şi casă, încercând să ia legătura cu familiile de la fermele îndepărtate prin intermediul sistemului de comunicaţii de scurtă distanţă.

Octavia îi ridică din paturile lor pe Cyn McCarthy, dar şi pe Kiernan, Kirsten, Wes, Jon şi pe Gregor. îi trimise pe tinerii bărbaţi să alerge de la casă la casă în Freee Haven pentru a-i anunţa pe ceilalţi colonişti de pericolul care se apropia. Apoi fugi la sirena de furtună şi o porni pentru a alerta fermele din preajmă cât mai repede posibil, chiar dacă nu ar fi ştiut în ce primejdie erau până când alergătorii ar fi ajuns la ele.

Când primii o sută şi ceva de colonişti se adunaseră pe stradă în faţa sălii de întruniri, Octavia descoperi cu plăcere că Abdel Bradshaw era deja înăuntru. Soţia lui, Shayna, în loc să se certe sau să critice, îşi luase sarcina de a începe să pregătească paturi de campanie şi materiale medicale.

- în caz că avem răniţi, explică ea.

Octavia dădu aprobator din cap.

- Anunţă-mă dacă ai nevoie de ajutor.

în timp ce Kirsten şi Cyn rămaseră să îi ajute pe soţii Bradshaw, Octavia ieşi în stradă pentru a le vorbi coloniştilor somnoroşi. Se strânseseră o mulţime în jurul vehiculului de teren avariat, murmurând de frică şi de uimire. Un băiat de vreo doisprezece ani se întinse către unul dintre ţepi, dar Octavia se răsti la el să se oprească.

- Ar putea fi otrăvitori! zise ea. Ceilalţi rămaseră la distanţă.

Apoi organiză cetăţenii care aşteptau în grupuri de acţiune, fiecare
cu câte o sarcină diferită. Trimise doisprezece dintre cei mai tineri adolescenţi în sala de adunare pentru a avea grijă de copiii mai mici ai coloniei, astfel încât părinţii lor să îşi poată vedea liniştiţi de treburi.

Vreme de ceea ce păru a fi ore întregi, Octavia dădu ordine, răspunse la întrebări, primi propuneri, luă decizii pe loc şi dirijă traficul în timp ce coloniştii aduceau provizii şi arme în zona centrală de adunare. O trimise pe Cyn cu o echipă de lucru să întărească gardurile din jurul oraşului. După două ore, primarul Nikolai ieşi din casă, părând foarte tulburat.

- Ai găsit pe cineva? întrebă Octavia.

El se încruntă.

- Pe cei mai mulţi dintre ei, în afară de treisprezece familii. Pe acelea nu le-am putut contacta deloc.

Octaviei i se strânse stomacul. Văzuse ce li se întâmplase lui Rastin şi câinelui său, infestaţi cumva de ameninţarea extraterestră. Oare alţi colonişti avuseseră deja aceeaşi soartă?

- Poate că unii dintre ei au auzit sirena de furtună, sugeră ea, ştiind că era o speranţă deşartă.

Primarul Nikolai aruncă o privire la coloniştii agitaţi. Deşii până la răsărit era mai mult de o oră, oraşul era complet treaz şi cuprins de o activitate frenetică.

- Cu siguranţă nu văd pe nici unul dintre ei.

- Trebuie să mai încerci, spuse Octavia.

Tocmai atunci, solii ei se întorceau de la sarcinile lor şi veniră în fugă la Octavia, aşteptând următoarele ordine.

- Jon, eşti bun la aparate. Mergi la staţia de comunicaţii a primarului şi continuă să încerci să iei legătura cu familiile care lipsesc până când dai de cineva. Wes, tu ai ochi buni. Vreau să te urci în turela de observaţie. Kiernan şi Gregor, găsiţi-i pe toţi cei care şi-au adus robo- secerătorile în oraş şi reparaţi toate mecanismele de spart bolovani şi aruncătoarele de flăcări care nu funcţionează corect. Asiguraţi-vă că cel puţin una dintre maşinile noastre agricole mari este staţionată pe fiecare dintre străzile principale, la fiecare dintre cele opt porţi de intrare.

Tinerii fugiră la treburile lor. Cyn McCarthy reveni pentru a da raportul, adresându-se în acelaşi timp atât primarului, cât şi Octaviei.

- Gardul din jurul lui Freee Haven este întărit, dar oamenii mai folosesc câteva robo-secerătoare pentru a săpa un şanţ în jurul perimetrului.

Primarul Nikolai dădu încruntat din cap.

- Bună treabă că am reuşit să-i conving pe colonişti să fie pregătiţi. Da, într-adevăr.

Octavia şi Cyn schimbară o privire, dar înainte ca Octavia să poată răspunde, Wes scoase un strigăt scurt din turela de observaţie.

- Vin! Extratereştrii! Veniţi aici să vedeţi şi voi!

Primarul Nikolai, Cyn şi Octavia fugiră către turelă şi urcară scara metalică până la turnul de supraveghere. Cum tocmai începea să se crape de ziuă la orizont, putură vedea bine ameninţarea care se apropia

La nu mai mult de doi kilometri distanţă, un val de creaturi mărşăluia, se căţăra, fugea şi făcea salturi către oraş.

Primarul înghiţi convulsiv.

- E... este o armată, şopti Cyn îngrozită.

Carapace lucioase, dure, ofereau protecţie unora dintre creaturi. Cele mai mici alergau înainte ca şopârlele cu ochi roşii, şfichiuind din cozi lungi. Unele zburau prin aer, întinzând aripi din piele, ca dragonii. Fiecare fel părea să aibă mai multe gheare şi mai mulţi colţi decât ar fi avut nevoie orice fiinţă normală pentru supravieţuire.

Monştrii fuseseră crescuţi pentru un singur lucru.

În timp ce lumina zilei se întărea, coloniştii puteau vedea că multe dintre formele care se apropiau erau în mod clar umane - sau fuseseră odată. Coloniştii erau infestaţi de creaturi, ca şi Rastin. Cu toţii purtau membre în plus, tentacule, ochi.

îndurerată, Octavia zise:

- Cred că ştim ce s-a întâmplat cu familiile care lipsesc.

Paralizat de groază, primarul Nikolai urmărea înaintarea neîncetată a armatei.

- Trebuie să fie cu miile, chestiile astea. Cum putem lupta împotriva a aşa ceva?

Octavia scrâşni din dinţi.

- Nu cred că avem de ales.

CAPITOLUL 22.

Cînd CRUCIŞĂTOARELE GENERALULUI DUKE SE AVÂNTARĂ în spaţiul de luptă de pe orbită, îi aduseră aminte de o lovitură de expert într-un joc de biliard.

Navele protoss şi supuşii zergi se împrăştiară în toate direcţiile, zăpăciţi de atacul brusc al forţelor terrane neaşteptate. Generalul Duke nu transmise avertismente şi nu ceru predarea, doar ordonă soldaţilor lui să provoace extratereştrilor toate pagubele posibile.

Scoase un răcnet puternic atunci când fură trase primele focuri.

Tunurile Yamato traseră iute,doborând overlorzi zergi şi unul dintre transportoarele protoss lovite. înainte ca marile arme de energie să se poată încărca, generalul Duke îşi lansă întreaga flotă de nave de vânătoare din clasa Wraith impresionant de manevrabile.

Generalul se plimba pe puntea navei lui amiral, stând cu ochii pe ecranele tactice, primind veşti de la locotenentul Scott şi, din când în când, urmărind lupta prin hublouri.

- Ai văzut vreodată în viaţa ta atâtea explozii, locotenente? Ai fost martor la un asemenea măcel?

De fapt, Duke ştia că Scott şi restul Escadrilei Alfa văzuseră partea neagră şi murdară a războiului în timpul luptelor lor împotriva zergilor, în apărarea lui Mar Sara. Dar asta nu-i scădea nici un pic bucuria.

Se întoarse către ofiţerul de comunicaţii.

- Contactează coloniştii de jos. Avem nevoie de informaţii tactice actualizate de la suprafaţă. Nu-mi pot imagina cum ar putea fi mai rău în oraşul colonie decât aici, dar trebuie să îmi stabilesc priorităţile militare.

- Da, domnule general.

Ofiţerul de comunicaţii se aplecă peste staţia lui şi încercă să deschidă un canal cu locuitorii de pe Bhekar Ro.

Vânătorii Wraith lansaţi de flota terrană activară imediat sistemele de invizibilitate înainte de a ataca un grup în plin atac de cercetaşi protoss vizibili. Navele extraterestre aveau putere de foc aer-aer superioară, după cum Escadrila Alfa ştia din confruntările anterioare ale războiul încheiat de curând, dar cercetaşii erau în mod evident în dezavantaj faţă de un adversar pe care nu îl vedeau.

Vânătorii Wraith îi loviră, distrugându-le scuturile şi fuzelajele, doborând o mână de nave cu rachetele lor Gemini. După loviturile grele ale armelor terrane, cercetaşii protoss se retraseră, trecând din neatenţie pe lângă o mulţime de creaturi mutalisc precum dragonii, care desăvârşiră măcelul cu o mişcare de atac pe care rapoartele anterioare ale lui Duke o numiseră „Glave Wurm", emiţând valuri de simbioţi care mestecau şi tăiau, croindu-şi drum prin orice fuzelaj atingeau.

Terminându-şi munca, vânătorii Wraith ţâşniră pentru a ataca alte ţinte extraterestre.

De pe puntea lui Norad3, generalul Duke ridică pumnul strigând, aclamând victoria. Ofiţerii de punte aplaudară.

- Tunul nostru Yamato este încărcat şi gata să tragă, domnule, zise locotenentul Scott.

Atinse receptorul de voce din ureche şi răspunse, apoi se întoarse pentru a se uita la general.

- Crucişătorul Napoleon spune că şi tunul lor este gata să tragă din nou.

- Bun. Să ţintească amândouă acelaşi transportor protoss, spuse generalul.

Se uită la gama largă de ţinte de pe ecranul tactic. Jucând din degete în aer, murmură:

- Ala bala portocala, şi împunse înainte cu degetul arătător. Acela.

- Ţintim, să trăiţi, zise locotenentul Scott.

Deschise o conexiune cu Napoleon. La un semn, ambele nave de luptă terrane traseră cu tunurile lor puternice, aprige câmpuri magnetice, concentrând o mică explozie nucleară într-o rază de energie coezivă. Atacul susţinut trecu prin scuturile protoss. În câteva secunde, fuzelajul transportorului cedă şi uriaşa navă extraterestră explodă.

Generalul Duke scoase un alt strigăt victorios.

- Cine ar fi crezut că acele chestii se pot desface în atât de multe bucăţele!

Apoi urmări vânătorii Wraith care doborâră încă patru cercetaşi protoşi. îşi frecă palmele îndesate şi se uită în jur la echipajul de pe punte.

- Cred că putem să fim destul de siguri pe victorie aici, oameni buni.

Locotenentul Scott se încruntă.

- Poate că ar fi niţel prematur, domnule general.

Doi arbiteri protoss se îndreptau către grupul de cincisprezece crucişătoare ale generalului Duke. Acesta se uită la ei rânjind.

- Şi ce cred ei că fac? Mişcaţi flota înainte. Duceţi-i pe Napoleon şi pe Bismarck mai aproape, cu un grup de opt vânători Wraith care să cureţe mizeria.

Dar când cele două crucişătoare spaţiale se despărţiră de restul Escadrilei Alfa, bezna spaţiului începu dintr-odată să tremure. Arbiterul trase un câmp de stază, o pătură de energie care prinse ambele crucişătoare împreună cu trei dintre vânătorii Wraith. Deşii Napoleon şi Bismark nu puteau fi atacate în timp ce erau ţinute captivé de câmpul de stază, nici nu puteau face vreo mişcare.

Câmpul de stază fiind activat, cele cinci transportoare protoss şi cei opt cercetaşi - care fuseseră ascunşi de arbiter - înaintară pentru a ataca vânătorii Wraith acum expuşi, ca viespile furioase care se revarsă dintr-un stup pe care un copil neastâmpărat l-a lovit cu un băţ.

Piloţii navelor de vânătoare încercară să activeze sistemele de invizibilitate, dar rămaseră vulnerabili atunci când un observator protoss îi dezvălui iar, lăsându-i fără invizibilitate. Piloţii umani nu avură de ales decât să tragă cu rachetele Gemini într-o încercare disperată de a respinge atacatorii extratereştri, dar interceptoare protoss rapide îşi apărară navele. Fără milă, flota extraterestră distruse cei cinci vânători Wraith şi îşi ocupă poziţia, gata să deschidă din nou focul de îndată ce câmpul de stază avea să se risipească...

Comandanţii de pe Napoleon şi de pe Bismarck urlară la această înşelătorie şi îşi lansară armele. Odată ce câmpul de stază dispăru, încă patruzeci de interceptoare robotice se revărsară din transportoarele vizibile şi loviră ca alicele în cele două crucişătoare separate. În mod normal, interceptoarele nu ar fi fost mai mult decât o pacoste, dar într-o asemenea concentraţie, reuşiră să provoace stricăciuni majore.

Apoi, înainte ca generalul Duke să poată veni în apărarea navelor sale, zergii atacară flancul Escadrilei Alfa, fără ca măcar să-şi abandoneze ofensiva împotriva protoşilor. Zburând prin spaţiu, hidoasele creaturi vii loviră navele terrane.

Alte escadrile de vânători Wraith se adunară în jurul navelor generalului Duke, încercând să îşi schimbe tactica pentru a face faţă noii ameninţări, dar mutalisc zerg zburător re lansau repetat perfide lovituri Glave Wurm. Un Glave Wurm lovi o navă de vânătoare, sfâşiindu-i sistemele, apoi ricoşă în altă navă cu un singur pilot, provocând pagube principale şi colaterale.

Comandantul escadrilei de vânători Wraith reacţionă imediat, activând scutul de invizibilitate. După ce dispărură, navele reuşiră să respingă valul de atac şi să tragă împotriva creaturilor mutalisc. O regină zergă şi roiuri de calamităţi mai mici şi autodistructive se des- prinseră din lupta principală împotriva protoşilor şi se răspândiră prin spaţiu, în căutarea restului escadrilei de vânători Wraith invizibili.

Duke era mândru să vadă cum micile lui nave de luptă continuau să zboare gunoaiele zerge din spaţiu, făcând pagube enorme. Vidul
întunecat era plin de carapace sparte şi de gelatină extraterestră îngheţată pe loc.

- Domnule, overlorzii zergi ne ajung din urmă, spuse locotenentul Scott. Ştim că ne pot străpunge câmpurile de invizibilitate. Ne vor dezvălui toţi vânătorii Wraith. N-ar trebui să îi retragem acum?

Generalul Duke se uită urât.

- Nici cu preţul vieţii tale, locotenente. Uită-te câte pagube îi facem inamicului.

Între timp, atacul susţinut de interceptoare protoss reuşise să avarieze crucişătorul Bismarck, iar Napoleon nu găsea destulă forţă pentru a se retrage în siguranţă. Când overlorzii se apropiară de escadrila de vânători Wraith nevăzuţi, expuseră rapidele nave de luptă terrane, astfel încât o regină zergă să se poată apropia şi să îşi aleagă ţinta. Ocupându-şi agitată poziţia, aceasta lansă o plasă largă, care se întindea rapid, de gelatină verzuie. Răşina groasă împroşcă aducţiile ionice ale navelor rapide, încetinind dramatic manevrele vânătorilor Wraith, supra-încărcându-le detectoarele şi înfundându-le armele. Jivine mutalisc ca dragonii atacară cu şi mai multă frenezie decât până atunci.

Atunci, hoardele de mici şi sinucigaşe calamităţi se izbiră de ele. Micile fiare zerge erau ca ghiulele vii, bombe inteligente

care îşi alegeau ţintele şi se spărgeau de fuzelajele lor, explodând şi distrugând navă după navă.

- Domule general! strigă locotenentul Scott, iar Duke nu mai putu nega că trebuia să reevalueze situaţia.

- Retrageţi flota! spuse el. Trebuie să ne regrupăm.

Anticipând ordinul - sau poate rugându-se pentru el - locotenentul

Scott trimise comanda chiar înainte ca generalul să termine de vorbit. Nici un membru al echipajului de la bord nu şi-ar fi permis să comenteze încrederea exagerată a generalului Duke, deşii cu toţii trebuie să fi gândit acelaşi lucru.

Cu Bismark nemişcat în spaţiu şi Napoleon încercând să şchioapete înapoi sub atacul continuu, generalul Duke adună ce mai rămăsese din Escadrila Alfa.

- Trimiteţi două astronave ştiinţifice să scaneze grupul principal de nave protoss. Vreau să ştiu câte mai sunt acolo, ascunse ca păianjenii într-o stivă de lemne.

Când două nave ştiinţifice plutiră înainte, îşi folosiră arma de semnătură, un puls magnetic care se undui prin spaţiu şi se sparse peste câmpul de luptă ca un val de maree. LEM îndepărtă scuturile de energie de pe toate navele protoss, lăsându-le vulnerabile - dacă nu pentru armele Escadrilei Alfa, măcar pentru zergi.

Generalul Duke îşi înghiţi nodul din gât şi se concentră la acoperirea propriului spate, deoarece nava lui amiral mânca bătaie.

- Vreau ca încă o astronavă ştiinţifică să desfăşoare o matrice defensivă peste Norad3. Apăraţi-ne! îşi dădu imediat seama de gafa verbală. Hm, şi matricea ar trebui să acopere orice alt crucişător de luptă din raza ei, fireşte. Trebuie să ne protejăm oamenii. Pe toţi. Trebuie să rămânem în viaţă chiar dacă asta înseamnă să ne retragem, zise el, deşii vorbele îi rămaseră în gât ca o bucată de lămâie putredă.

Spumega de furie în timp ce se uita fix la ecranul tactic, dându-şi seama că se putea ca pe forţele lui să le aştepte o luptă mai grea decât crezuse.

CAPITOLUL 23.

PREGĂTIRILE DISPERATE ALE COLONIŞTILOR S-AU ÎNCHEIAT chiar la timp. Monştrii au atacat la răsăritul soarelui.

Octavia stătea în spatele gardului, lângă clădirile prefabricate cu pereţi din oţel de la marginea oraşului Freee Haven. Era epuizată. O mâncau ochii. Nu dormise de două zile, dar nici nu se putea gândi să se odihnească acum.

în câteva ore, puteau fi morţi cu toţii.

Câte o robo-secerătoare bloca fiecare intrare în oraş. Două dintre maşinile miniere de spart pietre puteau fi folosite ca tancuri improvizate, dacă situaţia devenea destul de disperată.

Odată ce se uită la zergii care se apropiau în lumina primelor raze ale soarelui, auzi uruitul clămpănitor şi zumzăitor şi văzu norii de praf pe care îi ridicau în timp ce mărşăluiau peste ogoarele aplatizate, Octavia ştiu că situaţia lor devenise într-adevăr disperată.

Lângă ea, primarul Nikolai făcu uluit un pas în spate.

- Doamne.

Coloniştii îşi distribuiseră stocul de arme artizanale, mici lansatoare de proiectile, pistoale cu energie şi rar folositele arme de vânătoare. Unii dintre ei ţineau în mâini unelte agricole - coase mari şi instrumente de plivit ascuţite. Un fermier cu muşchi puternici le putea folosi la fel de eficient cum ar fi făcut orice războinic cu o suliţă.

Cu respiraţia tăiată, ceilalţi colonişti strângeau armele în mâini de parcă ar fi fost corzi de siguranţă. Deşii Octavia însăşi dăduse alarma despre extratereştri, ameninţarea acestui roi era de câteva ori mai
puternică decât îşi închipuise ea. Creaturile monstruoase păreau fără număr.

- Gardurile de împrejmuire sunt prima noastră linie de apărare! strigă ea.

Nici unul dintre colonişti nu avea experienţă militară, dar ea ştia că trebuia să oprească primul val, altfel totul era pierdut.

- Trebuie să îi împiedicăm să intre în oraş. Nu vă ţineţi armele la păstrare. Dacă rupem rândurile şi ne împrăştiem, fiecare dintre noi va fi nevoit să lupte de unul singur. O să ne atace unul câte unul.

Ignorând-o, doi dintre colonişti fugiră spre adăpostul nesigur al caselor lor.

- Rămâneţi şi luptaţi! ţipă Octavia la ceilalţi.

Primarul Nikolai murmură ceva despre nevoia de a vedea ce făceau copiii, dar Octavia îl apucă de braţ şi îl ţinu pe loc.

Primele şiruri de cercetaşi extratereştri, alergători scunzi cu membre-seceră ascuţite, ajunseră la graniţa aşezării. Cam de mărimea unui câine, semănau cu şopârle mari cu ochi roşii, gheare ascuţite şi braţe cu articulaţii multiple. într-un val masiv, goneau pe pământ cu o răpăială tunătoare, ca nişte uriaşi crabi flămânzi.

Primele focuri de armă ale coloniştilor răsunară, multe dintre ele fiind prost ţintite. Dar din cauza numărului uriaş de cercetaşi extratereştri, cele mai multe dintre proiectile nimeriră ceva. Ceilalţi cercetaşi extratereştri călcau peste tovarăşii căzuţi, fie sfâşiindu-i în bucăţi cu membrele tăioase, fie ignorându-i în chinurile morţii. Arăta ca un val nesfârşit de moarte hidoasă.

Octavia simţea cum disperarea îi copleşea groaza. Ce şansă puteau avea ei? Adusese de acasă o armă cu alice, cu care trăgea foc după foc. La început, se mândri încruntată la vederea creaturilor pe care le omora, dar apoi nu mai avu timp nici măcar să fie atentă. Trase alice până când îşi epuiză provizia de muniţii. Mulţi dintre ceilalţi colonişti rămăseseră şi ei fără cartuşe pentru armele lor cu proiectile sau fără baterii pentru pistoalele cu energie.

Prima gloată de mici extratereştri atacă, trecând prin linia de apărare şi ridicându-şi ghearele-coasă pentru a tăia şi a rupe. Coloniştii ţipau. Octavia văzu câţiva oameni căzând în grămezi însângerate de carne sfâşiată. Şi acesta era doar începutul.

Kiernan şi Kirsten Warner - el, un tânăr pietrar, ea, profesoară şi inginer amator - luptau umăr la umăr cu uneltele de tăiat granitul pe care Kiernan le folosea în munca lui. El rotea instrumentul lung dintr-o parte în alta, tăindu-le creaturilor membrele ascuţite, spărgându-le pieile groase şi lăsând în jurul lui un maldăr de trupuri extraterestre fără creier, zvâcnind. Kirsten lupta la fel de mult, ca şi cum ar fi încercat să ţină pasul cu numărul de victime pe care Kiernan le împrăştia pe pământ.

Primarul Nikolai se întoarse şi o luă la fugă. Octavia strigă după el să se întoarcă, dar, ca un adevărat politician, el avea o scuză pentru retragerea grăbită.

- Trebuie să trimit un mesaj urgent flotei terrane! Ar fi trebuit să ajungă până acum. Trebuie să le spun ce se petrece aici.

Fără să mai zăbovească, Nikolai alergă şi se baricadă în turela de comunicaţii.

Octavia nu avea timp să îşi facă griji pentru asta. îşi aruncă arma cu alice goală şi inutilă în cel mai apropiat extraterestru ca o şopârlă cu asemenea forţă, încât îi crăpă capul. Puroiul ţâşni, dar asta nu păru să o incomodeze nici un pic pe creatură.

Când rămase nemişcată pentru o fracţiune de secundă, dezarmată, Octavia îşi aduse aminte de vechea turelă de rachete, monumentul decorativ care îi surprinsese pe toţi activându-se singur şi doborând observatorul de pe cer. Chiar şi cu sistemele automate arse, turela tot mai avea câteva proiectile intacte. Ar fi trebuit să existe destul explozibil pentru a provoca o serie de pagube.

Turela de rachete era concepută pentru a trage în ţinte zburătoare, dar nu mai funcţiona aşa cum fusese creată. Poate că ar fi putut să lanseze rachetele manual.

Octavia nu avea nevoie decât de un minut. Doar atât îi trebuia.

Goni spre centrul oraşului, un loc odată liniştit, cel mai asemănător cu un parc pe Bhekar Ro. în spatele ei, coloniştii îngroziţi erau forţaţi să se retragă, rândurile lor rupându-se în timp ce hoarde de extratereştri însetaţi de sânge îi atacau. Armele improvizate începeau să cedeze, dar Octavia se concentră doar asupra aparatului mare.

Deşii ea şi Jon reuşiseră să repare piesele mecanice ale tunului, partea electronică era irecuperabilă. însă aceasta era formată în mare din senzori şi sistemele automate de ţintire, îşi dădu seama Octavia. Se căţără pe scara metalică şi desfăcu panoul de acces.

Nu avea nevoie decât de butoanele de tragere.

Folosindu-şi picioarele şi umărul, împinse în sus, lăsând lansatorul de rachete în jos şi rotindu-l cu forţa brută spre trupele extraterestre care se apropiau. Mai avea doar două proiectile şi nu ştia exact câte pagube ar fi provocat fiecare.

Găsind butoanele de declanşare, făcu tot ce putu pentru a stabili din ochi o traiectorie, îndreptând prima dintre micile rachete sol-aer către centrul monştrilor îmbăloşaţi. Ar fi fost bine să-i vadă sărind în aer.

închizând un ochi şi şoptind o rugăciune scurtă, lansă primul proiectil. Racheta plină cu exploziv ţâşni prin aer, şuierând şi

învâr- tindu-se. La început, crezu că nu avea să nimerească, dar apoi o văzu că se înfige într-un grup de cercetaşi extratereştri. Jeturi de foc şi fum şi bucăţi rupte din monştri zburară în toate direcţiile, făcând jivinele care atacau să se învârtă ca un muşuroi de furnici înnebunite.

în acel moment de surpriză paralizantă, Octavia nu văzu nici un rost să aştepte. Mişcă turela de rachete niţel spre stânga, unde creaturile extraterestre ca şopârlele se regrupau, apoi lansă a doua - şi ultima - rachetă. Urmări noua explozie cu bucurie. De una singură omorâse sute de atacatori!

Din păcate, forţele invadatoare lacome aveau multe sute de indivizi de pierdut.

Când fumul şi praful se risipiră, o scurtă tăcere pluti câteva secunde peste câmpul de luptă. Câţiva colonişti aclamară. Alţii ţipau de durere. Roiul de extratereştri ucigaşi se adună iar, scoţând şuierături şi zumzete.

Atunci, Octavia văzu lucrul de care se temuse cel mai mult târându-se afară din carnagiu - forme greoaie, aducând cu oamenii, dar sucite şi distorsionate. Trupurile fuseseră odată umane. Fermierii fuseseră puternici; femeile fuseseră frumoase într-un fel aspru. Dar acum aceşti colonişti infestaţi fuseseră cuceriţi total de către invadatorii extratereştri care îi controlau.

înaintau anevoie, o masă de tentacule, de gheare biciuitoare şi de ace hidoase din care picura venin. Arătau ca şi cum un păpuşar nebun ar fi grefat părţi în plus pe trupuri care înainte fuseseră perfect normale.

Câţiva dintre apărătorii din prima linie se tânguiau în timp ce coloniştii infestaţi înaintau.

- Sunt Gandhi şi Liberty Ryan! Şi uite-l şi pe Brutus Jensen!

Octavia îi recunoştea pe aceşti oameni cu o urmă de repulsie. Coloniştii fuseseră vecinii ei. Munciseră cu toţii din greu pentru a planta răsadurile, protejându-le şi hrănindu-le pe ogoare. Brutus Jensen fusese un fermier sârguincios.

Coloniştii infestaţi înaintau. Apărătorii din Freee Haven erau neliniştiţi, nevrând să tragă în oamenii care până în acea zi fuseseră prietenii lor.

Dar acum erau cu toţii monştri. Inamici. Exact ca prospectorul Rastin.

Când Octavia văzu că pielea începea să li se zbată, trupurile să li se îngroaşe, feţele şi burţile să li se umfle şi să pufăie, îşi

aminti ce se întâmplase cu Bătrânul Blue - o acumulare de gaze toxice şi explozive.

- Depărtaţi-vă de ei! strigă ea, fugind spre gard. Nu-i lăsaţi să se apropie!

Dar era prea departe. Unii dintre colonişti o auziră şi se întoarseră să se uite, în timp ce alţii erau prea paralizaţi de frică pentru a asculta.

Octavia se aruncă la pământ, crispându-se instinctiv, în timp ce coloniştii se apropiau cât de mult reuşeau înainte ca trupurile să le explodeze ca nişte bombe biologice pline cu vapori şi substanţe chimice otrăvitoare.

Erupţia puternică a soţilor Ryan şi a sărmanului tânăr Brutus Jensen dărâmă primul rând de apărători de pe Bhekar Ro. Coloniştii fură omorâţi instantaneu. Treizeci de metri de gard şi două clădiri de la marginea oraşului fură doborâte de unda de şoc. Alţi apărători care stătuseră prea aproape se rostogoliră la pământ, gâfâind şi înecându-se, tuşind sânge în timp ce otrava îşi croia drum prin sistemele lor într-o moarte rapidă, dar chinuitoare.

Mulţi cercetaşi extratereştri din apropiere erau şi ei morţi, dar Octavia văzuse deja că forţele invadatoare considerau fiecare creatură individuală ca fiind total lipsită de importanţă.

Se ridică în picioare şi văzu un nou val de monştri apropiindu-se, apoi aruncă o privire la uşile închise ale turelei de comunicaţii unde primarul Nikolai se baricadase. Spera că reuşise să ia legătura cu flota terrană.

Dacă „salvatorii" militari nu ajungeau curând, atunci nu avea să mai rămână colonişti de salvat.

CAPITOLUL 24.

În TABĂRA DE BAZĂ PROTOSS, DIN UMBRA MINUNATULUI obiect xel'naga, executorul Koronis stătea lângă aripa curbată a marelui arbiter. Cu o rafală de semnale telepatice încerca să urmărească bătălia complicată dintre forţele inamice de pe orbită. Păstra contactul cu templierul Mess'Ta de la bordul navei lui amiral, primind informaţii tactice.

Koronis vorbi prin canalul telepatic pentru toată flota, ştiind că nici unul dintre duşmanii lor nu ar fi putut auzi sau înţelege transmisiunea mentală puternică.

- Nu arătaţi milă pentru inamicii Primilor Născuţi. Trebuie să apăraţi această captură măreaţă pentru rasa protoss. Succesul nostru va decide dacă Qel'Ha se întoarce triumfătoare pe Aiur sau ca o ratată de trei ori înfrântă.

- Ştim cu toţii ce este în joc, domnule executor, răspunse Mess'Ta. Nu vom da greş. Hotărârea noastră nu va slăbi.

Koronis se deconectă, ştiind că nu ar fi putut lăsa Qel'Ha pe mâini mai bune decât dacă el însuşi s-ar fi aflat pe orbită. Dar el avea altă treabă aici.

Flancat de alţi patru magistraţi, Amdor stătea la baza obiectului, cu palmele lui cu trei degete ridicate şi cu ghearele desfăcute. Cu toţii erau adunaţi unii lângă alţii, încântând mental, simţind vibraţiile din Khala în timp ce încercau să detecteze nuanţele obiectului strălucitor.

Koronis se apropie de ei, urmărindu-i. înainte să fie promovat ca executor, fusese înalt templier, maestru în multe abilităţi telepatice.
Simţea emanaţiile obiectului dezvelit, dar nu putea stabili originea, nu putea înţelege dacă era un mesaj sau un avertisment.

Amdor se întoarse către executor şi arătă spre ţepii clari şi argintii ai excrescenţelor mari de cristal care se ridicau precum fulgi de nea sparţi din pietrişul avalanşei.

- Uită-te la cristalele khaydarin! Doar acestea sunt o bogăţie destul de mare pentru a face întregul Conclav să se bucure!

- Acele cristale, domnule magistrat, sunt un semn al xel'naga. însăşi prezenţa lor dovedeşte că acest obiect este mult mai valoros decât am visat la început.

Amdor aproape că strălucea de satisfacţie şi de plăcere.

- Trebuie să explorăm, executorule. Să mergem înăuntru cât mai repede posibil.

Koronis făcuse, totuşi, alte planuri.

- Am ordonat unui grup de dragoni să se pregătească.

Amdor păru frustrat, dar îşi înclină capul cenuşiu. În ciuda ambiţiilor
personale, magistratul nu se putea împotrivi unei asemenea precauţii.

Koronis se întoarse şi trimise un semnal către cel mai apropiat arbiter. Aripile marii nave se deschiseră. Cu mişcări greoaie şi zăngă- nitoare care deveneau mai linne pe măsură ce războinicii ciborg exersau şi înaintau, patru dragoni coborâră pe rampă.

închişi într-un miez corporal sferic şi propulsaţi de patru picioare ca de păianjen, dragonii păşeau încet. Aceştia erau luptători protoss veterani, care fuseseră schilodiţi sau răniţi mortal în luptă. în loc să moară în serviciul Khalei, aleseseră ca rămăşiţele lor trupeşti să fie transplantate în aceste exoschelete mecanice.

Se apropiau greoi în corpurile lor blindate. Creierele voluntarilor zdrobiţi concentrau energii prin Khala pentru a controla mişcările membrelor dragoonilor. Picioarele articulate puteau să se caţere pe terenul aspru şi să urce peretele de rocă mai uşor decât ar fi reuşit magistraţii în robe.

în timpul căutării fără succes făcute de Qel'Ha, aceşti dragoni aşteptaseră nefolosiţi, temându-se că nu aveau să contribuie niciodată la misiunea generală. Cea mai mare grijă a lor era că sacrificiul făcut pentru a deveni aceste fiinţe mecanice ar fi fost în van.

Acum dragonii aveau un scop.

Primii exploratori protoss care urmau să între în obiectul xel'naga dezvelit se căţărară până când ajunseră la deschizăturile tunelurilor. Koronis şi Amdor stăteau împreună şi urmăreau cum bravii dragoni intrau în labirintul misterios.

CAPITOLUL 25.

BĂTĂLIA PENTRU FREEE HAVEN CONTINUA fără VREO scânteie de speranţă pentru coloniştii care se luptau. Octavia nu avea timp să facă planuri sau griji pentru viitor - doar să supravieţuiască pe moment şi să ucidă câţi mai mulţi zergi se putea.

Dar lacomii invadatori extratereştri nu aveau nevoie de odihnă.

Unii dintre colonişti luptau corp la corp, folosind uneltele agricole într-o încercare disperată de a stăvili valul de creaturi monstruoase. Octavia nu mai avea rachete pe care să le lanseze

şi nici armă. Goni către cea mai apropiată robo-secerătoare, un vehicul mare şi greoi pe care primarul Nikolai îl păstra pentru uzul propriu. Ştia că bărbatul nu îl întreţinea la fel de bine pe cât o făceau Lars şi ea cu al lor, care acum zăcea mort lângă locul obiectului extraterestru. Dar robo-secerătoarea tot mai putea provoca multe pagube.

Sări pe şenile, păşi pe placa de acces metalică, se aruncă în vehiculul uriaş şi porni motoarele. Un pufnet de gaz vespen de eşapament ieşi pe ţeava de sus ca fumul din nara unui dragon.

în capătul opus al pieţei oraşului, care acum devenise teren de vânătoare pentru zerglingii care trecuseră de primele linii de apărare ale coloniştilor, îi văzu pe pietrarul Kiernan Warner şi pe soţia lui, Kirsten, sărind într-una dintre maşinile miniere greoaie şi încete. Se închiseră în vehiculul blindat şi începură să înainteze.

Octavia găsi comenzile secerătoarei, împinse într-o parte nişte gunoaie şi nişte lucruşoare pe care primarul le lăsase pe locul şoferului şi porni înainte, cu şenilele zăngănind pe străzi. Cu dinţii puternic încleştaţi, ea împinse maşina uriaşă înainte, gata să întâlnească următorul val de zergi. în spatele micilor atacatori care dădeau năvală vedea monştri mai mari, inclusiv nouă dintre creaturile cocoşate şi unduite care trăseseră cu ţepi în ea atunci când fugise în micul vehicul de teren de la casa lui Rastin. Hidralisc.

Fălcile pline de colţi ale monştrilor se deschiseră până la urechile mici din piele şi ochii lor negri fără suflet se holbară la ea în timp ce creaturile se retrăgeau sfidând acest duşman mecanic.

înainte ca măcar să ajungă destul de aproape pentru a trage o încărcătură de spart bolovani, primul hidralisc îşi arcui spatele cocoşat şi tare şi lansă o rafală de proiectile ca acele. Octavia le auzi lovindu-se şi ricoşând din pereţii groşi ai robo-secerătoarei. Tresări când unul se lovi de parbriz, lăsând o floare de sticlă spartă. Forţă limitele motoarelor care urlau şi se aruncă asupra primului monstru zerg care se pregătea să tragă iar.

Creatura era puternică şi înarmată cu mai multe proiectile-ac, dar nu se putea pune cu masa şi avântul uriaşei maşini de secerat. Flutură braţele cu gheare încercând să prindă robo-secerătoarea şi să o dărâme, dar Octavia trecu peste jivină cu

şenilele grele, zdrobind-o într-o băltoacă de exoschelet sfărâmat şi puroi.

Apoi, două dintre creaturile hidralisc rămase se aruncară asupra ei din părţi opuse, fiecare lovind vehiculul cu altă rafală de ţepi. Auzi zăngănitul când proiectilele se izbiră de pereţii metalici, zgâriând şi înfundând caroseria. Câteva trecură prin ea, lăsând găuri luminoase, dar Octavia nu se feri.

În schimb, activă puternicul braţ de combină, un coş uriaş şi rotativ cu lame ascuţite care putea tunde ogoarele de grâu-triticale. Coborî braţul de combină ca o freză în mişcare pe una dintre creaturile hidralisc rămasă fără ţepi. Monstrul se zbătu şi lovi chiar în timp ce era tăiat în mii de bucăţi. Gelatina şi sângele se împrăştiară pe geamul maşinii.

Ameţită de succes, Octavia roti braţul combinei spre stânga şi îl coborî pe jivină, care se retrase clătinându-se ca şi cum, dintr-odată, ar fi simţit pericolul. Trecu şi peste ea, apoi se avântă în faţă, în timp ce alţi trei monştri se grupară într-un efort concertat de a o opri.

Octavia închise ochii şi conduse înainte. Nu ştia dacă lamele rotitoare ale braţului de secerat sau şenilele zdrobitoare distruseră noul lot de hidralisc - dar când robo-secerătoarea trecu de ei, văzu că îi omorâse pe toţi, puţinele membre şi bucăţi de corp intacte zvâcnind încă pe pământul răvăşit.

Kiernan Warner îşi adusese maşina de minerit destul de aproape pentru a săpa în terenul stâncos de la marginea gardului de împrejmuire lovit. Catapulta de bolovani desprinse pietre grele şi începu să le lanseze ca pe ghiulele în forţele zerge.

Zeci de zergi înnebuniţi era pulverizaţi în jeturi de sânge. Aruncătorul de pietre lovi încă două jivine hidralisc, spărgându-le carapacele dure cu bolovani. În pragul morţii, una dintre creaturile feroce împroşcă un nor de ace otrăvite în toate direcţiile. Unele dintre ele loviră maşina de minerit greoaie, altele zburarără înspre cer ca săgeţile prost ţintite, în timp ce restul ţepilor măcelări alţi extratereştri inamici care se revărsară în locul liber.

Uimite de răsturnarea bruscă de situaţie şi de vehemenţa apărării coloniştilor, forţele atacatoare ezitară. Octavia văzu creaturile retră- gându-se, numărul lor fiind mult scăzut.

Dar curând zergii ocoliră perimetrul octogonal al lui Freee Haven şi se apropiară dinspre nord-est, unde se adunară, pregătiţi pentru invazia totală a oraşului.

- încearcă să ajungă la depozitul de combustibil, murmură Octavia pentru sine, uitându-se către zona industrială în care coloniştii îşi ţineau rezervoarele de gaz vespen rafinat.

Freee Haven păstrase întotdeauna o rezervă de combustibil „pentru urgenţe", spunea primarul Nikolai, deşii Octavia era pe jumătate convinsă că locuitorii menţinuseră un rezervor atât de mare de vespen volatil pentru a nu avea de a face prea des cu Rastin, bătrânul solitar şi morocănos.

Simţi o înţepătură de tristeţe, ştiind că prospectorul fusese una dintre primele victime ale roiului zerg. Ei, acum poate că vespenul lui colectat cu grijă putea ajuta la apărarea lui Bhekar Ro.

Octavia folosi aruncătorul de flăcări frontal al robo-secerătoarei pentru a arunca o coloană de foc care carboniză zerglingii din apropiere. Aruncătorul de flăcări încorporat fusese conceput iniţial pentru a defrişa pădurile dese şi a crea teren arabil. Acum ea îl folosea pentru a arde un câmp de inamici.

Una dintre creaturile hidralisc se întoarse sfidătoare cu faţa la ea, ridicându-se şi şuierând, dar Octavia o incineră cu o bilă de foc direct în mutra urâtă.

Şenilele robo-secerătoarei zăngăniră pe terenul accidentat, în timp ce ea înainta spre depozitul de combustibil. Poate că armata extraterestră simţise că acesta era un punct slab în apărarea oraşului sau poate că doar voiau vespenul pentru ei. Monştrii se strânseră lângă depozit şi înaintară împreună. Zergii trecură prin gardurile slăbite ale oraşului ca şi cum acestea ar fi fost doar firre subţiri şi se adunară în zona deschisă în care se aflau rezervoare de vespen.

Octavia ştia că avea doar câteva secunde şi că trebuia să acţioneze acum sau planul ei nebunesc era pierdut. Blocă şenilele robo-secerătoarei şi se jucă cu jetul lung al aruncătorului de flăcări, încercând să acopere depozitul de combustibil. Zeci de zerglingi se zbârciră şi arseră. Două creaturi hidralisc se mişcau prin flăcările diluate, afumându-şi carapacele lucioase, deşii nu păreau să simtă vreo durere.

Totuşi, ţinta Octaviei nu erau monstruozităţile hidoase.

După câteva secunde chinuitoare în care se îndoi că avea să fie suficientă căldură, primul şi cel mai apropiat rezervor ajunse la temperatura critică. Combustibilul vespen erupse într-o bilă de foc care
lovi următorul tanc de depozitare, care la rândul lui îl aruncă pe al treilea ca un joc de domino incandescent.

Explozia uriaşă se extinse către exterior, arzând într-o clipă toate forţele zerge din depozitul de combustibil şi doborându-le pe cele de la marginea lui. Explozia continuă să se acumuleze, iar Octavia se ţinu de scaun, în timp ce robo-secerătoarea se clătina şi se legăna.

Când fumul şi flăcările se risipiră, Octavia văzu cu uimire că cea mai mare parte a roiului atacator fusese anihilată de exploziile fierbinţi, dar şi de eforturile neîntrerupte ale celorlalţi colonişti. Trupele zerge rămase mai departe se retrăgeau fie de teamă, fie dintr-un sentiment de înfrângere.

Ameţită, Octavia coborî din robo-secerătoare. Coloniştii supravieţuitori ieşiră din ascunzătorile lor, unii dintre ei palizi din cauza şocului, alţii scăldaţi în sânge - atât sânge roşu, cât şi fierea verzuie neumană.

Kiernan şi Kirsten coborâră împleticindu-se din maşina lor de minerit, cu gurile căscate, părând uimiţi. Nimeni nu părea să creadă că lupta fusese câştigată, că goniseră implacabilii invadatori extratereştri.

Primarul Nikolai ieşi de la adăpostul turelei lui de comunicaţii, rânjind la fel de triumfător ca un erou cuceritor.

- Am reuşit! Veşti bune. Am stabilit legătura cu forţele terrane. Soldaţii vor veni în curând.

Unii dintre colonişti mormăiră, alţii aclamară. Octavia se simţea prea amorţită pentru a se plânge de acţiunile primarului. Se prăbuşi pe şenilele robo-secerătoarei, respiră epuizată de câteva ori, apoi ridică îngrozită privirea când auzi un nou zgomot de uruit şi şuierat, mai puternic decât cel pe care îl auziseră la răsărit.

Al treilea şi cel mai mare val de zergi traversa acum ogoarele - de data aceasta, nu doar mici creaturi cu rol de cercetaşi şi câteva jivine hidralisc, ci şi monştri giganţi, ca imagini de coşmar ale mamuţilor preistorici îmblăniţi, cu colţi enormi ca nişte coase care arătau capabili să taie clădirile în două.

Pe ceruri, un grup de creaturi strâmbe, asemănătoare cu dragonii, zburau pe curenţii de aer, îndreptându-se către aşezare. Zeci şi zeci de grupuri hidralisc se târau în rândul din faţă. Veneau fără oprire. În plus, Octavia văzu multe alte jivine, rase sucite, mutaţii oribile, cu toatele ucigătoare, cu toatele hotărâte să distrugă coloniştii terrani.

Octavia nu putea decât să se holbeze înfrântă. Acest val avea să fie de neoprit.

CAPITOLUL 26.

PE ORBITA lui BHEKAR RO, NAVELE ESCADRILEI ALFA continuau să fie lovite şi atacate de flotele spaţiale înnebunite ale protoşilor şi ale zergilor.

Generalul Edmund Duke se plimba pe puntea de control.

- Ei, soldaţi, se pare că trebuie să lăsăm în urmă acest locşor de joacă, zise el uitându-se la mesajul pe care ofiţerul de comunicaţii i-l dăduse. Coloniştii au nevoie de ajutorul nostru, aşa că va trebui să coborâm la suprafaţă şi să ne ocupăm de agitaţia aia imediat.

Locotenentul Scott se uită la epava în flăcări care rămăsese din Bismark şi văzu crucişătorul Napoleon târându-se, încercând să fugă dintre forţele extraterestre care se apropiau.

- Este înţelept din punct de vedere tactic, domnule general? Forţele noastre sunt la mare ananghie aici.

Încruntându-se, Duke îşi întoarse faţa brăzdată către ofiţerul tactic.

- Locotenente Scott, ar fi cam jenant dacă am bate atâta drum ca să salvăm coloniştii şi apoi i-am lăsa pe extratereştri să îi înfulece înainte de a-i putea ajuta.

învăţase de mult că a deveni erou de război se datora la fel de mult relaţiilor publice pe cât geniului tactic.

- Nu-ţi face griji. O să lăsăm totuşi câteva nave pe poziţii, pentru a continua lupta cu inamicul.

Locotenentul dădu ordinele de luptă, îndrumând navele forţei terrane principale să se desprindă din conflictul de pe orbită şi să coboare la suprafaţă. Pentru restul navelor oamenilor rămase în spaţiu, apărându-se de zergi şi de protoşi, părea că fugeau.

- Aceasta nu este o retragere, insistă generalul Duke. Iniţiem o ofensivă în direcţia opusă.

Avangarda Escadrilei Alfa plonjă prin cerurile prăfoase precum cavaleria venind în galop să salveze terranii asediaţi din Freee Haven. Dedesubt, Duke vedea oraşul fumegând. Deja fuseseră făcute mari pagube. Dar coloniştii supravieţuiseră până acum.

Generalul văzu năvala zergilor revărsându-se peste terenul plat pentru a înconjura şi a cuprinde aşezarea octogonală. Unele dintre creaturile inamice trecuseră deja prin gard, dar la vederea numeroaselor corpuri de extratereştri împrăştiate peste tot - fără a mai pomeni de craterele fumegânde şi de rămăşiţele în flăcări - generalul Duke era impresionat că locuitorii reuşiseră să organizeze o rezistenţă atât de eficientă, pentru o grămadă de ţărănoi.

Acum tot ce avea de făcut era să salveze destui dintre ei pentru a putea difuza filmuleţe ale succesului său pe Universal News Network. Zâmbi.

- Gunoaie extraterestre.

Ordonă navelor sale să deschidă focul.

Escadrila Alfa intră în încăierare ca un taur într-un magazin de porţelanuri, lovind orice mişca, dar făcând efortul de a evita orice arăta uman. Şiruri de zergi zburători - o subspecie pe care generalul Duke o recunoscu drept mutalisc - se ridicară în aer, scuipând fiere acidă verde. Dintr-un motiv, totuşi, mutalisc nu atacară crucişătoarele. în schimb, monştrii zburători se retraseră, urcând spre conflictul de pe orbită. Probabil fuseseră chemaţi de overlorzii din spaţiu pentru a ataca forţele protoss, acum când armata terrană se desprinsese din acea luptă.

Asta îi convenea generalului Duke.

Navele de desant terrane plutiră în jos spre sol şi lansară tancuri de asalt din clasa arclite, soldaţi puternic blindaţi, purtând armuri de
luptă Goliat şi motoglisoare numite Vulturi. Aceste unităţi militare avansară, pregătite să atace orice creatură de la sol.

Generalul nu făcu nici o încercare să restabilească legătura cu administraţia politică a coloniei terrane. Aceasta era o operaţiune militară şi, la naiba, avea să facă orice considera necesar.

Oamenii lui cunoşteau mişcarea. Se răspândiră pentru a alcătui forţe defensive, în timp ce micii vânători Wraith şi uriaşele crucişătoare ofereau sprijin din aer împotriva zergilor care avansau. Folosind toată puterea de foc, navele Escadrilei Alfa loviră repetat, distrugând jivine ultralisc cât mamuţii, împrăştiind valurile de zerglingi rămaşi, zdrobind grupuri de hidralisc.

- Aşa mai merge, zise Duke şi preluă el însuşi unele dintre butoanele de tragere, doar pentru a-şi păstra exerciţiul.

Creaturile mutalisc zburătoare care scuipau acid fiind distruse şi nemaiexistând nici un atac inamic iminent, asaltul lui Duke deveni un drum cu o singură direcţie. După ore de măcel total, el sfârşi pierzând doar unsprezece vânători Wraith, cinci goliaţi şi o mână de infanterişti spaţiali şi lilieci de foc, cu toţii urmând să primească citaţii de onoare semnate de însuşi împăratul Arcturus Mengsk.

Când Norad3 ateriză în afara oraşului fumegând, generalul Duke debarcă ţinând umerii drepţi şi bărbia ridicată. Se aştepta la ovaţii, dar coloniştii salvaţi arătau epuizaţi şi ameţiţi.

Încruntându-se niţel, văzu că soldaţii şi liliecii lui de foc provocaseră cam la fel de multe distrugeri clădirilor oraşului ca şi zergii. Ghinion. Totuşi, erau focuri prietenoase, deci coloniştii nu ar fi trebuit să se plângă.

- Pagube colaterale, asta-i tot, murmură el pentru sine, în timp ce mergea pe strada oraşului proaspăt cucerit.

îl căuta pe primar sau, dacă zergii îl omorâseră, pe altcineva căruia i-ar fi putut ceda controlul acestei operaţiuni militare. Se uită la colonişti, închipuindu-şi că îl priveau ca pe salvatorul lor.

- Aceasta va fi baza mea operativă de la sol, spuse el în timp ce şi mai mulţi soldaţi ieşeau din nava care tocmai aterizase.

Se gândea dacă să ţină un discurs mai întâi sau să le comande soldaţilor să ajute la stingerea unora dintre focurile din oraş. într-un gest mărinimos, trimise medicii militari să vadă dacă îi puteau ajuta pe coloniştii răniţi.

Zâmbi mândru şi se întoarse către coloniştii murdari.

- Voi, civilii, puteţi sta liniştiţi acum.

CAPITOLUL 27.

PE LOCUL GOSPODĂRIEI BĂTRÂNULUI RASTIN, BARACA prospectorului şi clădirile rafinăriei evoluaseră. Acum erau complet acoperite cu materie organică vie.

Exoschelete dure creşteau în labirinturi încâlcite şi răsucite, urmând modelul genetic al unui stup zerg, un tipar pe care nici un om nu îl putea înţelege. Biomasa cărnoasă de rizom zerg continua să se întindă, absorbind materii prime din pământul dur şi procesându-le într-o substanţă hrănitoare.

Deşii multe regine aterizaseră odată cu sosirea Clanului Kukulkan, aceasta rămăsese în clocitoarea stabilită la casa lui Rastin. Singurul ei scop era să dea naştere larvelor cu sutele, fiecare dintre ele urmând să evolueze într-unul dintre diferiţii slujitori.

Coborându-şi capul triangular pe un gât lung şi şerpuitor, regina îşi ridică braţele ascuţite. îşi cunoştea rolul în misiune. Sarah Kerrigan, noua Regină a Săbiilor, plantase instrucţiuni complete în minţile overlorzilor Kukulkan, care controlau toate reginele şi clocitoarele lor. Regina, la rândul ei, controla toate dronele asemănătoare cu viespile care se mişcau pe lângă clădirea clocitoarei, adunând materiale cu cleştii lor clămpănitori. Ele ajutau la evoluţia clocitoarei prin stadiul intermediar al bârlogului defensiv până când, în final, acest avanpost cucerit avea să devină un stup zerg complet.

Clanul Kukulkan avea o varietate de supuşi pentru a face faţă oricărei rezistenţe. Precum insectele gigantice, dronele îşi vedeau de treaba lor, urmând instrucţiunile, complet loiale. Larvele îşi continuau mutaţiile de la omide ţepoase la zerglingi, creaturi hidralisc sau chiar ultralisc cât mamuţii. Nou-născutele mutalisc, dragoni zburători, se ridicau pe cer, gata să lanseze atacuri aeriene cu acid.

Şi era ceva nou. Regina, urmând instinctele zerge, absorbise ADN -ul câinelui mare cu blană albastră care fusese infestat aici. Zergii considerau ferocele animale drept un potenţial candidat pentru o nouă rasă experimentală de supuşi.

Pe parcursul istoriei rasei, zergii cuceriseră alte specii şi dobândiseră calităţi superioare din sistemele lor genetice. Când roiul îi atacase prima dată pe bătrânul prospector şi pe câinele lui, regina văzuse caracteristici şi calităţi genetice pe care zergii nu le aveau - încă.

Deşii Bătrânul Blue sucombase deja infestării iniţiale, regina îll catalogase şi îşi amintea ADN -ul canin. Ca un experiment, începu să încorporeze îmbunătăţirile din musculatura câinelui - şi, cel mai important, un simţ al mirosului avansat - în noi larve. La câteva creaturi de test, regina aplică înspăimântătoarele trăsături zerge pe trupuri mari de mastiff care semănau cu animalul cu blană albastră...

Sub clădirea vechii rafinării, dronele ei săpau în adâncuri, mutând bolovanii îngropaţi în puţurile din scoarţa planetei pentru a trezi la viaţă toate cele patru gheizere vespene. Apoi o dronă se metamorfoză într-un extractor viu peste şuvoaiele de gaz preţios. Extractorul culese vespenul care se revărsa şi îl depozită în saci cărnoşi concentraţi, care erau duşi înapoi la clocitoare. O parte din gaz era folosită cu scopul de a crea alţi supuşi zergi pentru forţa de cucerire. Alta era trimisă soldaţilor zergi, care consumau substanţa, hrănindu-se şi căpătând putere pentru a continua lupta împotriva inamicilor.

Slujitorii nou-născuţi săpau tunele în pământ sau se împrăştiau la suprafaţă, dezvoltându-se într-o forţă de neoprit. Deşii atacul asupra oraşului coloniştilor fusese un efort serios, era doar o mică parte din strategia generală a clanului Kukulkan.

Coloniştii umani erau potenţiale resurse, dar erau şi forme de viaţă care puteau opune rezistenţă planului zergilor. Până la urmă, totuşi, coloniştii erau lipsiţi de importanţă.

Principalul obiectiv al zergilor era în altă parte, peste creastă şi în
valea următoare, unde forţele protoss aterizaseră deja...

Păşind ca păianjeni mecanici conduşi de creiere vii, dragonii protoss dispăruseră în obiectul xel'naga în formă de catedrală.

Dar, înainte ca executorul Koronis să poată primi un raport al explorărilor lor, trupele de la sol formate din zeloţi fanatici dădură o alarmă. Se retraseră în timp ce suprafaţa văii începu să tremure şi să se crape.

Apoi o furtună de atacatori zergi ieşi din pământ, revărsându-se din găuri ascunse. Creaturi hidralisc săriră în sus, cu spatele curbate îndoite înainte, astfel încât rafalele lor de ace otrăvite să taie în fâşii cei mai apropiaţi soldaţi protoss.

Zeloţii lui Koronis ţipară şi se grăbiră să se arunce în luptă. Deşii nu atinseseră încă cele mai înalte niveluri ale Khalei, războinicii templieri erau nemiloşi şi dedicaţi fanatic apărării

rasei lor. îmbunătăţiţi cu grefe cibernetice, zeloţii purtau costume autoportante complicate, cu umeri crestaţi, platoşe şi mănuşi căptuşite. Pe unităţile lor groase de pe antebraţe purtau îmbunătăţiri care să le canalizeze energia psionică, concentrând-o într-o lamă psionică mortală. Zeloţii se aruncară în luptă cu toată furia, lovind cu lamele psionice scânteietoare pentru a doborî atacatorii extratereştri.

Reacţionând la ofensiva zergă neaşteptată, executorul Koronis îşi chemă forţele de la sol, strigându-i pe înalţii templieri şi lansând unităţi Reavers greoaie, dar ucigaşe - unităţi blindate care arătau ca omizi uriaşe - şi mai mulţi dintre dragonii lui mobili, robotizaţi.

Urmând ordinul comandantului lor fără să pună întrebări, mulţi zeloţi se sacrificau pentru a strânge zergii la un loc, concentrându-i. Koronis văzu ocazia.

Stând pe coasta stâncoasă de sub uriaşul obiect care pulsa, executorul îşi adună energiile din interiorul lui. Folosea una dintre cele mai importante arme ale lui, învăţată în zeci de ani de studiu al celor mai subtile nuanţe ale Khalei prin meditarea la micile lui fragmente de cristal la bordul lui Qel'Ha.

O furtună psionică.

Uriaşele cristale khaydarin împrăştiate în jurul obiectului xel'naga reflectară energia lui telepatică, concentrându-i atacul, astfel încât furtuna mentală continuă să se acumuleze, câştigând putere.

De mai sus, aproape de marginea obiectului odată îngropat, magistratul Amdor se uita în jos cu îngrijorare şi uimire. Pârâind, vântul saturat de energie îi lovi roba întunecată până când aceasta se umflă în jurul lui ca nişte flăcări furioase. Ochii îi scăpărau.

Dedesubt, Koronis nu precupeţea nici un efort. îşi eliberă furtuna psionică cu cea mai puternică explozie din câte invocase vreodată. Energia umflată ţâşni spre supuşii zergi adunaţi, iar el simţi o satisfacţie înălţătoare când explozia incineră zeci de trupe extraterestre feroce.

Slăbit, Koronis căzu pe spate când vântul şi lumina începeau să se piardă pe cer. Dar lupta nu se încheiase.

Din nou, zeloţii atacară cu lamele psionice aprinse. Lupta tocmai începuse. Koronis clipi uimit să vadă alte porţiuni de sol desfăcându-se, scuipând şi mai mulţi atacatori zergi.

Comandă transportoarelor lui să coboare şi să formeze o fortificaţie solidă în jurul obiectului; prada lor. Mai mult ajutor nu putea sosi mai repede, în ceea ce-l privea pe Koronis.
Acum nu vedea decât tot mai mulţi zergi gonind înainte într-un val de nestăvilit...

CAPITOLUL 28.

Cînd SOLDAŢII TERRANI SCANDALAGII Şi DISTRUCTIVI puseră stăpânire pe oraşul Freee Haven, Octavia Bren nu văzu prea mari schimbări faţă de invazia zergă.
În timp ce coloniştii supravieţuitori se grăbeau să stingă focurile, să aibă grijă de răniţi şi să îşi îngroape morţii, generalul Duke rechiziţionă cea mai mare clădire intactă din piaţa oraşului şi apoi scoase un scaun de comandă pliant din crucişătorul său. El şi oamenii lui începură cu precizie militară exersată să îşi stabilească tabăra generală între limitele oraşului.
în timp ce Abdel şi Shayna Bradshaw aveau grijă de coloniştii răniţi care fuseseră duşi în sala de întruniri, Octavia se ocupă de cei care încă zăceau acolo unde căzuseră. Trecea de la un vecin rănit la altul, pansându-le tăieturile şi oasele rupte cu bandaje plasticab, aţele flexibile şi antibiotice, epuizând rapid stocul deja mic de materiale de prim-ajutor din Freee Haven.
Octavia se uită în jur după ajutor. Cu toţii erau fie răniţi, fie ocupaţi cu treburi urgente - în afară de armata terrană. Indignată, se duse cu paşi mari la locul în care generalul satisfăcut de sine stătea în scaunul său de comandă pliant din piaţa oraşului, coordonând operaţiuni militare.
- Coloniştii sunt pe moarte, anunţă ea. Avem nevoie de provizii şi personal medical.
Generalul Duke abia dacă se uită la ea.
- Oamenii mei sunt ocupaţi. Trebuie să stabilim tabăra de bază.
- Oamenii tăi - şi tu, generale - aţi fost trimişi aici pentru a ne ajuta.
Octavia nu avea de gând să renunţe. Oamenii mureau. Prietenii ei erau pe moarte. îşi fixă privirea în ochii generalului, refuzând să fie ignorată.

în cele din urmă, el trimise încă doisprezece medici de campanie pentru a ajuta la operaţiuni şi puse pe un altul să aducă o cutie întreagă de materiale medicale de campanie. Octavia ştia că Duke o făcea mai mult ca să scape de ea, decât din preocupări umanitare. Deocamdată, totuşi, nu îi păsa decât de rezultate.

Infanteriştii spaţiali din Escadrila Alfa rulară pe rampele de încărcare ale crucişătoarelor cu douăsprezece VCS -uri pentru a aduna minereuri vitale şi pentru a face stocuri de gaz vespen (deoarece Octavia însăşi fusese obligată să distrugă depozitul de combustibil al oraşului).

Octavia puse în atele piciorul rupt al lui Jon şi trecu la un băiat de doisprezece ani şocat, care pierduse mult sânge şi îi dădu o infuzie de plasmă şi un analgezic puternic. Apoi ridică privirea şi urmări curioasă cum primarul Nikolai, roşu la faţă, merse către Duke, cu pumnii osoşi strânşi şi braţele sfrijite îndoite, de parcă pentru prima dată în viaţă îşi închipuia că avea să lovească pe cineva.

- Domnule general, oamenii tăi ne distrug clădirile. Ne-au furat motoarele şi proviziile din case, iar acum i-ai trimis cu vehicule să ne jefuiască fermele! Am supravieţuit zergilor doar pentru a fi prădaţi de aşa zişii noştri salvatori. Cum îndrăzneşti! Explică-te.

Generalul Duke se încruntă.

- Ne-ai chemat să vă salvăm, domnule primar. Escadrila Alfa era în mijlocul unui conflict dificil pe orbită, dar ne-am eliberat, am aterizat aici şi v-am salvat tuturor fundurile. Aş fi crezut că veţi fi mai recunoscători.

Primarul Nik bolborosi.

- Fireşte că suntem recunoscători. Dar dacă murim din cauza zergilor acum sau murim de foamete peste o lună, tot morţi vom fi cu toţii.

- Ei, ei, domnule primar. înainte ca Escadrila Alfa să plece vă putem lăsa câteva dintre alimentele noastre semipreparate gata de mâncat. Ei, sunt sigur că avem vreo două mii de pachete termice de bucăţele de carne de vită Deluxe care sunt aproape de termenul de expirare.

Nik protestă, dar generalul îi făcu semn să plece.

- Te asigur, facem doar ce este necesar pentru a ne îndeplini obiectivul. Escadrila Alfa îşi are ordinele ei, ştii asta. Am făcut

tot ce am putut pentru a te ajuta pe tine şi pe aceşti fermieri în nămol, dar am un inamic de înfrânt şi un obiect extraterestru de revendicat în numele împăratului. Ii aruncă o privire urâtă primarului şi se scărpină în bărbia teşită. Te avertizez, nu-mi împiedica oamenii sau o să rechiziţionez încă una dintre clădirile din oraşul tău şi o s-o folosesc drept închisoare.

Doi soldaţi îl duseră pe sus pe primarul Nik, care se lupta şi se zvârcolea ca un copil luat de lângă jucăria favorită.

După ce generalul a fost informat de o mână de colonişti pe care trupele lui îi strânseseră la întâmplare, el trimise soldaţii să caute o anume pe Octavia Bren, care dăduse prima alarmă şi se părea că avea mai multă experienţă cu extratereştrii decât oricine altcineva din Freee Haven.

Fără să ofere vreo explicaţie, puse să fie escortată în noul său centru de comandă - fosta casă a primarului Nikolai - şi se lăsă pe spate în scaunul de la birou pentru a o măsura din priviri. Nu o servi cu nimic. Octavia simţi o antipatie reînnoită pentru el.

- Ei, don'şoară Brrown, spuse el cu o voce joasă şi aspră.

- Bren, domnule general. E Bren.

- Da, fireşte, domnişoară. Acum, e vremea să îţi faci datoria de cetăţean al Dominionului Terran.

Octavia îşi îndreptă umerii şi se încruntă niţel.

- Aici, pe Bhekar Ro, suntem independenţi, domnule general. Nu auzisem niciodată de Dominionul tău înainte de a trimite un mesaj acum câteva zile, deci cum putem fi cetăţenii lui?

- Totuşi, împăratul Mengsk îi iubeşte şi contează pe toţi supuşii lui - chiar şi cei ignoranţi. Bătu darabana cu degetele groase pe birou. Înţeleg că tu, mai mult decât oricine altcineva din aşezare, ştii despre acest misterios obiect extraterestru. L-ai văzut cu ochii tăi.

- Mi-a omorât fratele, domnule general.

- Bun, bun, zise el. Nu despre fratele tău voiam să vorbim, ci despre experienţa prin care ai trecut. Acum, domnişoară, spune-mi tot ce îţi aminteşti. Cum arată? Care sunt sistemele de apărare din jurul lui? Ce ai mai observat despre potenţialul lui de a fi o armă, poate? Dacă acest lucru ne poate ajuta să învingem inamicul, atunci vă putem lăsa pe tine şi pe semenii tăi fermieri în pace. Nu ţi-ar plăcea să faci iar... ce faceţi voi coloniştii?

Octavia nu voia nimic mai mult, aşa că îi dădu detaliile. începând cu felul în care ea şi fratele ei găsiseră obiectul dezvelit după o avalanşă, explică felul în care îl omorâse pe Lars şi, mai târziu, îi prăjise robo- secerătoarea.

Generalul Duke îşi ridică sprâncenele.

- Interesant. Poate că ar putea fi adaptat pentru a scoate vehiculele inamice din uz. Ca o lovitură de blocare. Hmmm, o să trimit o echipă de specialişti în ştiinţe să îl studieze de aproape.

- Cred că toţi extratereştrii care au sosit au aceeaşi idee, spuse ea. Oamenii tăi de ştiinţă s-«ar putea să aibă o surpriză.

- Nu-ţi obosi căpşorul drăguţ, fetiţă. Avem experienţă şi cu zergii, şi cu protoşi.

Se uită în jur la diferitele instrumente pe care le reconectase în locuinţa primarului, inclusiv la seismografele luate chiar din casa familiei Bren.

' Pe nepregătite, ca şi cum şi-ar fi reamintit de zilele de glorie, îi povesti câte ceva despre primul război dintre protoşi, terrani şi zergi. în timp ce Octavia îl asculta lăudându-se, se uită la seismografele reparate şi le văzu agitându-se, recepţionând numeroase explozii, toate având epicentrul în jurul obiectului din valea îndepărtată.

- Se pare că au loc tulburări acolo, domnule general.

Duke cercetă iute luminiţele aparatului şi îşi strânse buzele groase.

- Pot deduce că acestea sunt semnături de arme. Trebuie să fie ecourile unei lupte mari - şi oamenii mei nici n-au ajuns acolo! îşi strânse pumnul şi lovi în biroul primarului. Ar fi bine să nu fi pierdut ocazia de a lua obiectul cât mi-am pierdut vremea aici salvând colonişti fără apărare!

CAPITOLUL 29.

DEŞii departe de cîmpul de luptă de pe BHEKAR RO, Sarah Kerrigan urmărea progresul Clanului Kukulkan din adâncul pereţilor organici tremurători ai stupului care creştea neîncetat pe Char.

în timpul bătăliilor, simţi pierderea fiecăruia dintre slujitorii ei, mai întâi când jalnicii colonişti ripostară, apoi când Norad3 şi mult urâtul general Edmund Duke adusese Escadrila Alfa pentru

a distruge trupele care avansau. Iar apoi forţele protoss de la sol luptau cu zergii pentru posesiunea obiectului xel'naga.

Nu simţea însă nici durere, nici părere de rău pentru pierderea acelor creaturi. Existau pentru a fi sacrificate. Supuşii zergi erau creaţi pentru a fi folosiţi. Nu asta o îngrijora.

Totuşi, în progresul ei către a înlocui complet Supramintea, Regina Săbiilor păstra o socoteală a resurselor ei vii, considerând fiecare moarte drept un număr, o statistică.

Cu o înţepătură de furie, Kerrigan trimise instrucţiuni Clanului Kukulkan, overlorzilor şi clocitoarelor, ordonând producerea mai multor larve, a mai multor creaturi. Şi mai multe. Mai devreme sau mai târziu, în planul ei pentru cucerirea totală a acelui sector galactic, urma să aibă nevoie de ele, oricum.

Şi urma să aibă nevoie de obiectul xel'naga.

O înfuria că navele protoss sosiseră şi îşi stabiliseră primele baza lângă obiect. în timp ce mânia se scurgea în jurul ei, câţiva gardienii
şuierară şi începură să se mişte prin tunele încolo şi încoace, reflectându-i agitaţia. înainte să poată provoca stricăciuni stupului, care s-ar fi vindecat singur, Sarah Kerrigan îşi calmă gândurile şi se concentră, în schimb, asupra planului ei în dezvoltare, creând o schemă generală de trădare şi cucerire care avea să devină un război total al Clanurilor - următorul pas în proiectul ei de dominaţie şi răzbunare.

Văzând Escadrila Alfa, Kerrigan îşi aminti iar de Jim Raynor, un bărbat pe care se putea să îl fi iubit. Raynor fusese un terran special, dispus să ierte chiar şi chinul vieţii ei anterioare de luptătoare-fantomă telepată spălată pe creier. Totuşi, Jim Raynor făcea parte din trecutul ei uman - înainte să fi căzut pradă trădării lui Arcturus Mengsk, înainte să se fi alăturat zergilor.

Nu îi purta pică lui Mengsk pentru că o adusese lângă zergi... deşii ea în persoană l-ar fi eviscerat şi i-ar fi sfâşiat membru după membru împăratului autoproclamat de îndată ce l-ar fi prins. Din pură plăcere.

Era doar o problemă de timp.

Kerrigan îşi reaminti întâlnirea anterioară cu prea încrezătorul şi exageratul general Duke, în timpul operaţiunii lor de salvare de pe Norad2.

Nu regreta acea parte a vieţii ei. În schimb, îşi amintea fiecare detaliu şi se gândea cum l-ar fi putut folosi în avantajul ei - în avantajul zergilor.

În timp ce războiul de pe Bhekar Ro continua, Regina Săbiilor îşi concentră o mică parte a minţii ei extinse asupra luptei, dedicându-şi în acelaşi timp cea mai mare parte a atenţiei unor probleme chiar şi mai importante.

CAPITOLUL 30.

Sub COASTA DE MUNTE FĂRÂMICIOASĂ, CARE CONŢINEA obiectul râvnit, forţele protoss luptau cu supuşii zergi pe fundul neregulat al văii.

Dar în timp ce armatele extraterestre preocupate se războiau între ele, cele trei nave de desant trimise de Escadrila Alfa apărură în viteză, purtând propriul grup de infiltrare.

Navele de desant erau vehicule neobişnuite, greu de manevrat şi expuse defecţiunilor mecanice, dar piloţii care sfidau moartea zburară peste exploziile răsunătoare ale câmpului de luptă. Era nevoie de abilităţi de manevrare fantastice pentru a călări pe undele de şoc ale furtunii psionice dezlănţuite de executorul Koronis.

Navele de desant nu aveau arme şi se bazau mai ales pe viteză şi pe blindajul fuzelajului. Se fereau zburând jos şi rapid, încercând să îşi atingă obiectivul fără a fi doborâte.

Câţiva combatanţi rămaşi în urmă, care nu se luptau direct cu pro- tossii, veniră după ele. Despărţindu-se, trei piloţi ai navelor de desant făcură manevre de evitare. Deşii jetul de acid al atacatorilor zergi le arse şi le strică fuzelajele groase, navele ajunseră în dreptul lanţului muntos spart şi coborâră în locul în care uriaşul obiect extraterestru pulsând stătea dezvelit.

Oponenţii protoss şi zerg îşi redirecţionară puterea de foc, trimiţând câţiva luptători să atace intruşii terrani. În timp ce navele pluteau deasupra obiectului-ţintă uriaş, piloţii ştiau că nu aveau timp.

Conduşi de locotenentul Scott de pe Norad3, un grup de infanterişti spaţiali, lilieci de foc şi patru soldaţi în armuri magnific blindate, numiţi goliaţi, se grăbiră spre uşile de lansare. Goliaţii arătau mai mult ca tancuri bipede umblătoare

decât ca oameni. Ei se lansară primii, armurile lor puternice absorbind impactul. Infanteriştii şi liliecii de foc cu costume groase se lăsară pe corzi de rapel pentru a ateriza pe bolovanii din jurul suprafeţei lucitoare a exteriorului spiralat al obiectului.

- Hai! Hai! strigă locotenentul Scott, un ordin emis atât pentru oamenii lui, cât şi pentru navele de desant vulnerabile.

De îndată ce ultimul infanterist îşi eliberă coarda, prima navă de desant se roti pe loc şi în sus, deplasându-se cu toată viteza. Celelalte patru nave o urmară, formând un stol pe cer.

Fugind pe pietriş, locotenentul Scott îşi îndrumă trupele către cea mai apropiată deschizătură a obiectului.

- Haide, să intrăm! Ordinele noastre sunt să cartografiem chestia asta şi să adunăm cât mai multe informaţii putem.

Aplecaţi, cu mitralierele lor gaussiene C-14 Impaler de opt milimetri pregătite şi aţintite în faţă, infanteriştii spaţiali fugiră în deschizătură. Intrarea arăta mai puţin ca un coridor şi mai mult ca un fel de bulă într-o răşină biopolimer. Un goliat merse cu primul grup, armele lui grele fiind pregătite să apere echipa. Liliecii de foc intrară apoi iute, căutând ceva în care să tragă cu aruncătoarele lor de foc Perdition, pe bază de plasmă.

în timp ce locotenentul Scott se pregătea să îi urmeze, se uită în sus şi fu dezamăgit să vadă că navele de desant fugeau dintr-un atac inamic concentrat. Creaturi mutalisc se abătură asupra a două dintre navele neobişnuite şi cu toate că piloţii se fereau şi dădeau un spectacol fantastic de luptă aeriană, atacatorii zergi se dovediră a fi prea mult pentru ei. în curând, acidul ajunse la motoare şi fuzelajele blindate se sparseră.

într-o ultimă mişcare strategică, amândoi piloţii sortiţi pierii se înfipseră într-un grup de trupe de sol extraterestre care se luptau, omorând o mână de zergi şi protoşi când cele două nave de desant
explodară la impact. Ultima dintre ele, deşii lovită, scăpă cu vitejie, zbură peste dealurile joase şi se retrase şchiopătând la baza din Freee Haven.

Locotenentul Scott îşi urmă trupele pe coridoarele răsucite şi nu trecu mult până când avură parte de primul schimb de focuri. În interiorul tunelului superior, trei puternici zeloţi protoss apărură dintr- odată, cu ochii scăpărând şi feţele lipsite de guri, dându-le o înfăţişare demonică.

- Atenţie! strigă Scott.

Zeloţii îşi ridicară mâinile în mănuşi ciudate şi activară lamele psionice mortale. Infanteriştii spaţiali deschideau deja focul. Puştile lor gaussiene trimiseră raze care îi împinseră înapoi pe protoşi, chiar în timp ce zeloţii loveau cu coasele lor pârâitoare.

Locotenentul Scot nu avusese timp să îi cunoască pe toţi oamenii pe care îi primise pentru această misiune, aşa că nu îşi aminti imediat numele celor trei infanterişti care se prăbuşiseră ţipând. În timp ce carabinele Impaler ale soldaţilor căzuţi încă scuipau raze de energie în peretele translucid, locotenentul îi făcu semn unuia dintre goliaţi să înainteze.

Acesta avansă, cu armura complet alimentată şi cele două autotunuri de treizeci de milimetri trăgând cu toată puterea. Arma trase fără încetare până când cel mai apropiat zelot se prăvăli pe spate, mort.

Şase lilieci de foc se uniră împotriva celorlalţi doi fanatici inamici. Flăcările erupseră din aruncătoarele de flăcări. Cu o ultimă forţare, un zelot protoss ucise cu lama psionică un liliac de foc, dar apoi aruncătoarele de flăcări îi carbonizară pe cei doi extratereştri supravieţuitori. Amândoi căzură morţi lângă cei trei infanterişti pe care îi omorâseră.

Scott îşi strânse plutonul, irosind doar o scurtă privire către soldaţii martirizaţi.

- Timpul trece. Să înaintăm.

Ştia că această misiune depindea de viteză şi de inerţie. Nu putea pierde timpul cu o ceremonie care ar fi făcut ca tovarăşii lor căzuţi să se odihnească mai uşor.

Deşii echipa de comando a locotenentului era puternic copleşită numeric, el plănuia să intre şi să iasă, provocând pagube inamicului şi atrăgând cât mai puţină atenţie asupra lor. Nimeni nu ştia ce era exact acest obiect extraterestru, dar el avea de gând să afle şi să se întoarcă la generalul Duke cu acea informaţie.

Echipa înainta tot mai mult în adâncul obiectului, plantând balize de localizare pentru a-şi găsi drumul înapoi. Scot aruncă o privire la cronometrul de pe costum pentru a vedea cât timp mai rămăsese până la joncţiunea programată.

- Pachete de stimulente, toată lumea, strigă el. Avem nevoie de forţă în plus.

În interiorul fiecărui costum de luptă autoportant al infanteriştilor spaţiali şi al fiecărui costum de luptă autoportant

greu al liliecilor de foc, sistemele de furnizare a substanţelor chimice pe teren injectară un amestec puternic de endorfine şi adrenalină sintetică. Locotenentul Scott cunoştea riscurile şi potenţialele efecte secundare, dar şi nesupunerea crescută provocată de medicamentul psihotrop care creştea agresiunea, însă acum echipa lui avea nevoie de viteza şi de reflexele amplificate pe care pachetele de stimulente le-ar fi oferit.

Merseră înainte, continuând tot mai adânc, coborând în spirală, până când întâlniră patru maşinării masive arătând ca nişte crabi. Ciudaţii ciborgi extratereştri aveau patru picioare articulate, asemănătoare cu cleştii, şi trupuri centrale rotunde, fiecare conţinând un creier care nu avea exact forma unuia uman. Dragoni!

Dragonii păreau să fie pe drumul de ieşire din obiect. Scott îşi dădu seama că dacă el ar fi fost comandantul militar al protoşilor, ar fi trimis aceşti războinici ciborg pentru o primă recunoaştere. Se putea ca aceşti dragoni să poarte deja informaţii vitale. Ştia, totuşi, că nici o tehnologie terrană nu ar fi putut citi vreodată encriptarea extraterestră din orice dispozitive de înregistrat da’te ar fi avut dragonii. Ştia, de asemenea, că nu îndrăznea să lase aceste informaţii să cadă în mâinile comandantului protoss.

- Deschideţi focul! strigă el.

Ca păianjeni înfuriaţi, dragonii se retrăseseră deja, pregătindu-şi armele cu întrerupere de fază. Goliaţii îşi activară autotunurile gemene, ţintind doi dintre cei patru războinici ciborg. în tunelurile înguste, armele grele provocară mai multă distrugere decât era nevoie pentru a omorî unul dintre luptătorii ciborg protoss.

Totuşi, ceilalţi doi dragoni reuşiră să îşi tragă razele de antiparticule învelite într-un câmp de energie psionică. Doi lilieci de foc, trei infanterişti spaţiali şi un goliat se prăbuşiră, trupurile lor fiind transformate în gelatină de către forţă.

Urlând de furie şi de sete de sânge, alţi lilieci de foc se apropiară. Raza lor de acţiune era mai mică decât a puştilor gaussiene ale infanteriştilor, dar când aruncătoarele de flăcări traseră, se concentrară asupra trupului central, până când fluidul în care se afla creierul extraterestru începu să clocotească.

Unul dintre tancuri explodă, împroşcând pe zidurile coridorului lichid de susţinere a vieţii şi bucăţi fierte de materie cenuşie. Celălalt dragon căzu pe o parte, cu cele patru picioare zvâcnind şi zbătându-se, ca un gândac înecat în insecticid.

Acoperindu-şi gura cu o mască de protecţie pentru a bloca duhoarea fierbinte a morţii din coridor, locotenentul Scott clipi pentru a goni vaporii înţepători din ochi şi îi conduse înainte pe supravieţuitorii echipei lui.

- Avem ceva de terminat, spuse el. Să ajungem în miezul acestui obiect şi pe urmă mergem acasă, la cină.

CAPITOLUL 31.

În TIMP CE LUCRA cu RĂNIŢII DIN FREEE HAVEN, CHEMAREA insistentă din mintea Octaviei devenea mai puternică. Se părea că pe cât o ignora mai mult, pe atât mai mare devenea insistenţa, un apel telepatic care se întindea - nu spre ea anume, ci spre oricine ar fi ascultat.

Dintre coloniştii de pe Bhekar Ro, Octavia ştia cumva că datorită intuiţiei ei profunde, ea era singura care putea auzi strigătul ciudat. Ridică privirea şi se uită în jur, încercând să identifice sursa. Chemările imperative îi erau şoptite de pe colinele aflate de partea aceasta a văii, unde forţele extraterestre se luptau pentru obiectul uriaş care îl omorâse pe Lars.

Totuşi, semnalul mental nu venea de la obiect. Era mult mai aproape şi...oarecum diferit.

Peste tot prin Freee Haven, infanteriştii spaţiali forfoteau, strigându-se unii pe alţii, trecând de la o sarcină la alta într-o preluare rapidă şi o convertire totală a ceea ce fusese odată un oraş de colonişti liniştit.

După marea bătălie din ziua anterioară, atacatorii zergi se retrăse- seră şi nu încercaseră o nouă ofensivă. Chiar şi covorul straniu de biomasă târâtoare care se întindea pentru a înconjura pământurile lui Rastin părea să se fi retras acum. Zergii îşi concentrau atenţia asupra văii îndepărtate unde se luptau împotriva altui grup de extratereştri pe care generalul Duke îi numise protoşi. Aceştia se părea că erau cei care trimiseseră

observatorul mecanic pe care îl doborâse vechea şi greoaia turelă de rachete a coloniştilor.

Până de curând, Octavia crezuse că viaţa ei era complicată, da’te fiind problemele şi dificultăţile cu care se confrunta zi de zi. Dar acum îşi dădea seama că întreaga planetă Bhekar Ro era doar un punctişor minuscul pe marele ecran galactic. Chiar şi cu zergii plecaţi din Freee Haven, Escadrila Alfa nu pierdea timp pentru montarea sistemelor defensive complete.

VCS -urilor nu le lua mult să creeze un perimetru puternic blindat pe locul în care fusese gardul, folosind piese din clădirile existente ale coloniei, dar şi resurse minerale pe care le culegeau din terenul fertil din jurul aşezării. Construiau rapid buncăre şi ridicau turele pentru rachete - noi, funcţionale. Infanteriştii spaţiali şi liliecii de foc umpleau noile unităţi, în timp ce alţii erau staţionaţi în casele unora dintre coloniştii care nu supravieţuiseră ofensivei zerge.

Mai departe, dincolo de fortificaţiile urât ridicate, tancuri de asediu patrulau în zonă, zdrobind culturile care supravieţuiseră, culcând la pământ livezile pentru a avea o vizibilitate mai bună a apropierii unei armate extraterestre. Goliaţi puternic blindaţi se plimbau în căutarea a ceva cu care să se lupte. Motoglisoare Vultur zburau pe deasupra solului, acţionând ca nişte cercetaşi. Zumzetul lor tăia aerul, iar ei arătau ca viespi care zburau, făcând zig-zaguri pe deasupra pământului şi lăsând să cadă mici pachete sinistre numite mine-păianjen. Aceste mici bombe robotizate începeau să fugă odată ce atingeau solul, căutând un loc potrivit în care să se îngroape şi aşteptau cu o reţea de senzori apropierea forţelor inamice grele.

Freee Haven devenise o tabără armată, iar coloniştii erau prizonieri în propriul oraş. Generalul Duke, transmiţându-şi vocea răguşită prin difuzoare puternice montate pe acoperişurile caselor din piaţa oraşului, îi sfătuia pe toţi civilii să rămână în spatele fortificaţiilor „pentru propria voastră protecţie".

Primarul Nikolai dădu un spectacol plângându-se copios, astfel încât coloniştii să vadă că el le apăra interesele. Îl critică sever pe general pentru că îşi depăşea limitele autorităţii, pentru că distrugea terenul agricol greu câştigat al coloniştilor şi pentru devastarea rezervelor sărace pe care reuşiseră să le facă după patruzeci de ani de luptă grea pentru supravieţuire.

Generalul Duke şi Escadrila Alfa îl ignorară.

încercând să nu stea în calea generalului, Octavia simţea chemarea telepatică devenind mai puternică în mintea ei. Deja avusese o confruntare cu comandantul şi hotărî că nu ar fi obţinut nimic dacă s-ar fi certat cu el. Dar poate că existau alte răspunsuri care o aşteptau, răspunsuri care depăşeau puterea de înţelegere a acestui aţâţător de război.

Măcar dacă ar fi înţeles ce încerca să-i spună ciudata prezenţă mentală. Simţea că era ceva foarte important. Răspunsurile aşteptau.... dacă ar fi putut ieşi de aici.

Mai târziu, când se lăsă întunericul, coloniştii se întoarseră la casele lor aglomerate. Unii dintre ei împărţeau locuinţele acum, pentru a face loc infanteriştilor staţionaţi acolo. Unii nu doreau decât alinarea mai multor oameni.

Totuşi, Octavia aştepta afară în umbre, căutând ocazia de a se furişa pe lângă soldaţii terrani.

în ciuda mormăielilor pe care le născuseră ordinele represive ale generalului Duke, puţini dintre colonişti ar fi vrut să se strecoare dincolo de perimetrul defensiv, mai ales noaptea. Soldaţii se aşteptau la un atac zerg care s-ar fi îndreptat către oraş. Nimeni nu ar fi dat mare atenţie cuiva ca ea, o singură tânără care se furişa dincolo de hotar, dând ocol noilor turele pentru rachete şi luând-o la fugă în noapte. Chiar dacă generalul Duke ar fi descoperit că ea încerca să între în zonele interzise, probabil nu ar fi considerat că merita efortul de a o apăra împotriva dorinţei ei.

Deocamdată, Octavia nu se temea de zergi. Atacul lor fusese deschis şi zgomotos. Simţea că nu s-ar fi ascuns pe după pietre în întuneric, sperând să înhaţe una sau două victime neajutorate ca ea. Judecând
după urmele seismice ale luptei importante care se dădea lângă obiect, zergii şi protoşii aveau griji mai mari.

De îndată ce acceptă chemarea din mintea ei şi acţionă ca răspuns la ea, aceasta deveni mai clară. Octavia mergea, ştiind că ar fi putut fi o capcană. Semnalul mental putea fi un cântec de sirenă care o ademenea spre moarte. Dar ea nu credea asta. De ce s-ar fi obosit duşmanii lor? Un simplu colonist ca ea era lipsit de importanţă, neînsemnat pentru orice obiectiv pe care l-ar fi putut avea cele trei forţe oponente.

Grăbi pasul pe stradă, simţindu-şi muşchii încordaţi în coapse şi în gambe. Trecuse prin atât stres în ultimele zile, mâncase puţin şi dormise şi mai puţin. Chiar şi aşa, corpul ei era complet treaz, bine acordat, ca şi cum fluxul constant de adrenalină i-ar fi dat toată hrana de care ar fi avut nevoie.

Gărzile militare terrane nu o observară când se furişă pe lângă ele. Gardul nu o opri. în timp ce fugea pe pământul stâncos, mai îngrijorată era de minele-păianjen împrăştiate pe care le plantaseră motoglisoarele Vultur. Dar acele dispozitive fuseseră reglate să detecteze forţe inamice mari, vehicule de teren sau creaturi grele. Speră - se rugă - ca tânăra femeie care mergea pe vârfuri de-a lungul câmpurilor răvăşite să treacă neobservată de reţeaua lor de senzori.

Totuşi, fugi din toate puterile.

CAPITOLUL 32.

În CIUDA ÎNGUSTIMII lui ŞI A CORIDOARELOR ÎNTORTO-cheate, interiorul obiectului xel'naga era un câmp de luptă la fel ca şi valea stearpă de afară.

Conduşi de overlorzii Clanului Kukulkan, supuşii zerg se despăr- ţiseră de roiul principal şi îşi croiseră drum printre apărătorii protoss. Monştrii intrară în labirintul de coridoare strâmte dintre pereţii din biopolimer verzui.

Zeloţi protoss erau trimişi în misiuni sinucigaşe de către magistratul Amdor, în timp ce executorul Koronis îşi conducea cu vitejie trupele de la sol în lupta principală. între timp, supravieţuitorii echipei de comando terrane conduşi de locotenentul Scott înaintau prin coridoare, făcând fotografii şi înregistrând informaţii, astfel încât să se poată întoarce şi să îi ofere generalului Duke toate datele tactice de care ar fi putut avea nevoie.

în timpul anilor săi de antrenament ca infanterist spaţial, Scot învăţase să evalueze o situaţie doar dintr-o privire. Acum, locotenentul îşi ţinea simţurile şi instinctele cât mai încordate, oră după oră. Spera că plutonul lui nu avea să mai sufere pagube, dar ştia că aceasta era o speranţă slabă.

Deşii pătrunseseră adânc în teritoriul neexplorat şi misterios, înconjuraţi de extratereştri ostili, erau încă membri ai Escadrilei

Alfa. Mottoul lor fusese întotdeauna „Primii înăuntru, primii afară" şi acceptaseră de bunăvoie această misiune. A fi neliniştiţi şi nervoşi nu i-ar fi făcut mai eficienţi, iar Scott nu voia ca oamenii lui să se poarte ca nişte... colonişti.

Goliaţii se aplecau, abia având loc prin coridoare în timp ce înaintau greoi, cu armele complet încărcate şi gata să tragă. Pereţii acestei construcţii stranii erau bătuţi în pietre preţioase, cristale ascuţite şi inserţii strălucitoare. în toţi anii lui de serviciu pe numeroase planete ale Confederaţiei, locotenentul Scott văzuse multe medii ciudate şi forme de viaţă atât de stranii, încât te zăpăceau. Dar nu mai fusese niciodată într-un loc ca acesta.

Cu goliaţii în frunte, echipa ocoli pe după un colţ ciudat unduit şi, brusc, întâlni un grup de zergi care deja şuierau şi îşi ridicau exo- scheletele spinoase într-o poziţie de atac. Şase zerglingii ca şopârlele săriră înainte, urmaţi imediat de o jivină hidralisc legănătoare, care îşi arcui carapacea şi îşi extinse mâinile cu gheare.

Locotenentul Scott nu ezită.

- Deschideţi focul!

Oamenii lui erau gata pentru această comandă. Liliecii de foc se grăbiră în faţă şi îşi deschiseră aruncătoarele de flăcări. Jeturi de foc arseră zerglingii în plin salt, transformându-i în bile de foc care se zbăteau în timp ce săreau, doar pentru a se lovi de pereţii curbaţi, lăsând o urmă de reziduuri organice fumegânde.

Goliaţii lansară focuri de arme puternice, folosindu-şi autotunurile gemene pentru a doborî creatura hidralisc tocmai când aceasta îşi lansa rafala de spini otrăviţi.

încă trei infanterişti - acum, simple perne de ace însângerate îmbrăcate în uniforme - se prăbuşiră morţi. Ceilalţi fugiră înainte, urlând pentru răzbunare, trăgând cu puştile gaussiene, ţipând. Locotenentul Scott îşi puse arma la umărul căptuşit cu armură şi se alătură bătăliei.

în timp ce furia lor era cheltuită pe zerglingi şi pe hidrlaisc, mai mulţi inamici extratereştri veniră din spate. Printr-unul dintre coridoarele netede veni o monstruoasă ultralisc, o fiară cât un mamut cu coase din os care loveau dintr-o parte în alta, tăind doi lilieci de foc când aceştia se întoarseră şi deschiseră focul spre ea. Valul de flăcări nici măcar nu o făcu pe jivina

ultralisc să se oprească. înainta greoi, un distrugător uriaş de neoprit, care ataca şi zdrobea oponenţii terrani.

- Semicerc defensiv, strigă Scott. Acum!

Infanteriştii descărcară sute de cartuşe, fără să dea înapoi nici un pas. Cei doi goliaţi rămaşi, cu armurile zăngănitoare parţial defectate de ţepii creaturii hidralisc, îşi cheltuiau muniţia de mare calibru în pielea groasă a jivinei ultralisc. Liliecii de foc se apropiară şi îşi dezlăn ţuiră aruncătoarele de flăcări.

înfuriată, creatura ultralisc fumegândă şi sângerândă se năpusti înainte, indiferentă la costurile pentru pielea ei. Fiara îşi legănă coasele ascuţite, ca nişte oase, care îi ieşeau din spate şi îi tăie pe cei trei lilieci de foc rămaşi, unul câte unul.

Unul dintre ultimii goliaţi lovea creatura, trăgând cu autotunurile iar şi iar, de aproape. Şi totuşi, chiar când razele puternice rupseră o gaură uriaşă în corpul ei, zergul mamut tăie armura de tanc şi făcu goliatul bucăţele.

Locotenentul Scott urmări cum echipa îi era decimată, dar nu ceru retragerea. Continuă să descarce arma în ultralisc când aceasta se întoarse spre ultimul goliat, lovit. Dar soldatul cu armură puternică şi ultimi cinci infanterişti revărsară focuri de armă în matahala greoaie până când, în cele din urmă, monstrul căzu grămadă, zdrobind de podea pe unul dintre infanteriştii răniţi, care gemea.

Tăcerea proaspătă suna ca un tunet în jurul lor şi Scott se holba uluit la ceea ce tocmai se întâmplase. Inspiră adânc, gonindu-şi frica şi adunându-şi fiecare rămăşiţă de încredere de sine şi de antrenament care îi mai rămăseseră. Se opri doar o clipă pentru a-şi limpezi mintea şi luă decizia înainte ca puţinii lui soldaţi să cedeze şocului.

- înainte, spuse el şi nu se uită la soldaţii căzuţi.

Preluând conducerea, merse pe coridorul straniu. Avea ordine să vadă ce era în adâncul acestui obiect extraterestru bizar.

Dar era sigur că această misiune avea să devină şi mai grea pe măsură ce el şi rămăşiţele forţei lui de comando pătrundeau mai adânc înăuntru.

CAPITOLUL 33.

OCTAVIA ABIA DACĂ ÎNŢELEGEA UNDE MERGEA. CEVA O chema, atrăgând-o. În ciuda a ce voia, ea o urma. Prezenţa era străină, da. Totuşi, cumva, simţea că putea avea încredere în ea - trebuia să aibă încredere în ea.

Şi astfel, în timp ce bezna devenea mai neagră, ea mergea ca în transă. Traversă câmpurile arse şi călcate în picioare, pământul săpat de ghearele şi tentaculele puternice ale zergilor. Pomii firavi dintr-o livadă zăceau împrăştiaţi ca lăstarii, cu trunchiurile sfâşiate de furioasele creaturi hidralisc şi ultralisc.

Bucăţi de slujitori zergi erau răspândite peste tot, membre retezate ca nişte picioare de insectă rupte, fragmente zimţate de carapace dure, chiar câteva cadavre de zerglingi eviscerate, deşii slujitorii monstruoşi se întorseseră împotriva semenilor lor răniţi şi îi devoraseră. Puroi înspumat se revărsase pe pământ, lăsând petice lipicioase de noroi; unele puncte se uscaseră deja, dure precum cimentul.

îi luă câteva ore să ajungă la o staţie minieră izolată între colinele de la poalele munţilor - sursa rugăminţii telepatice urgente. Păşi, uitându-se în jur, dar întunericul era prea puternic pentru ea. Nori străvezii şi subţiri acoperiseră încă o dată stelele.

Octavia ajunse la un deal stâncos înalt de vreo două sute de metri. Acesta era locul! Urcă încet şi sigur, alegându-şi drumul peste bolovani, până când ajunse la o lespede uriaşă şi ascuţită de piatră care ieşea din sol ca o lamă de topor uriaşă, croindu-şi drum din pământ.

Acolo se opri. Vocea mentală o chemase în acest loc, dar nu văzu pe nimeni - la început.

- Bine. Sunt aici, zise Octavia cu voce tare, neştiind dacă prezenţa extraterestră îi putea înţelege limba. Ce vrei?

Trebuia să ştie dacă acest străin o putea ajuta, dacă le putea da coloniştilor un mod de a respinge această invazie intreită - zergii, protoşii şi chiar armata terrană.

Brusc, o voce surprinsă îi vorbi clar în minte.

Dar terranii nu au puteri psi.

- Nu, nu avem, răspunse Octavia, tot cu voce tare.

Mă bucur că ai venit, se auzi vocea aceea.

Atunci, o creatură înaltă, cu pielea cenuşie ieşi de după lespedea ca o lamă de topor pentru a se uita mai bine la Octavia. Octavia se uită şi ea.

Faţa avea ochi scăpărători, dar nu şi gură, doar plăci osoase care îi dădeau cumva un aer superior. Octavia simţea că această creatură era femeie, cel mai probabil una dintre extratereştrii protoss, dar nu parte a forţelor militare extraterestre care aterizaseră în valea îndepărtată.

- M-ai chemat, zise Octavia.

Da...

- Sunt Octavia Bren, colonist. Tu cine eşti şi de ce m-ai chemat?

Pe mine mă cheamă Xerana. Sunt templier întunecat protoss. Am studiat
semnalul trimis şi cred că îi cunosc originea. Am venit să aduc un avertisment...

- Zău? interveni Octavia. Ei, avertismentul tău e cam întârziat. Obiectul ăla al tău deja mi-a omorât fratele. Sute de oameni din oraşul meu au fost ucişi de zergi.

Deşii nu putea citi schimbarea de expresie de pe faţa acestei extraterestre pe nume Xerana, Octavia crezu că detectează un ton de surpriză în vorbirea-gând a templierului întunecat.

Adevărat? Fratele tău a fost... absorbit?

Xerana îşi lăsă capul într-o parte şi se aplecă în faţă, ca pentru a o cerceta pe Octavia de mai aproape.

Dar nu are ce face cu terranii. Nu sunteţi parte din asta.

Octavia strânse din dinţi.

- Ei, am devenit parte din asta când chestia aia mi-a dezintegrat fratele.

Ah. Vocea sună ca o răsuflare în mintea ei. Nu am anticipat asta.

Octavia îşi ridică sprâncenele.

- Nu ai anticipat nici că un terran va răspunde chemării tale.

Vocea Xeranei în mintea Octaviei deveni şi mai agitată.

Ştiam că misiunea mea aici avea să fie dificilă. Am venit să îmi salvez poporul, în ciuda ambiţiilor şi ignoranţei lui. Când am sosit pe planeta ta, mi-am întins mintea, căutând un aliat, şi am găsit unul. Am strigat, dar nu m-am aşteptat ca tu să răspunzi.

Octavia se minună pentru o clipă de ideea că ea şi această fiinţă extraterestră, care era atât de deosebită, puteau deveni aliaţi, că puteau avea scopuri comune.

- Dacă eşti aici să salvezi vieţile celor din poporul tău şi dacă mă poţi ajuta să le salvez pe cele ale poporului meu, atunci sunt aliatul tău. Voi face orice este nevoie pentru a te ajuta.

Octavia se uită în spate, către valea unde oamenii speriaţi din Freee Haven se îngrămădeau, îngroziţi de un alt atac.

Ne-am înţeles, atunci. Ne vom ajuta una pe alta. Trebuie să mă crezi când îţi spun că acest obiect nu va încerca să facă rău oamenilor, dacă ei nu încearcă să îi facă rău mai întâi. Este un pericol doar pentru protoşi şi pentru zergi, copiii lui xel'naga.

Octavia crezu că acum detecta o urmă de tristeţe în vocea-gând.

O pasăre de noapte zbură pe deasupra, ţipând când căzu în picaj pentru a înhăţa o şopârlă-neagră care se târa pe o piatră plată. Octavia tresări, dar pasărea zbură cu prada care se zvârcolea şi se lupta. Animalele indigene de pe Bhekar Ro nu aveau nici un interes pentru conflictul dintre cele trei rase puternice.

- Deci, ce vei face? Întrebă ea.

Voi merge la obiect.

- Mai este o altă... prezenţă acolo, zise Octavia. Am simţit-o, cam cum te-am simţit pe tine strigându-mă.

Obiectul ţi-a vorbit?

- Nu cu vorbe. Nu cum faci tu. Doar cu sentimente. Dar, în mod clar, este ceva acolo. Un computer? O minte? Un semnal înregistrat? Nu ştiu. Dar fii atentă.

Xerana îşi lăsă iar capul într-o parte şi se uită la Octavia dintr-un unghi ciudat.

Eşti, într-adevăr, o terrană neaşteptată, Octavia. Mulţumesc pentru grija ta.

Rămase în picioare, eşarfa ei lungă de erudită fluturând în adierea slabă. O tăbliţă subţire cu însemne ciudate îi decora gulerul lat.

Dar viaţa mea se poate să se fi terminat deja. Sunt obligată să le spun celorlalţi protoşi că trebuie să fie atenţi. Dacă aş şti un mod, i-aş avertiza chiar şi pe overlorzii zergi, dar mă îndoiesc că aş putea comunica direct. Trebuie să merg la obiect şi să le ordon tuturor să plece. Totuşi, mă îndoiesc că vor asculta.

Şi tu, la rândul tău, trebuie să îi convingi pe soldaţii terrani că aceasta nu este lupta lor.

- Şi eu mă îndoiesc că aş putea face pe cineva să asculte, zise Octavia gândindu-se la generalul Duke. Dar cum rămâne cu obiectul? Nu putem să îl evităm la nesfârşit. Atât timp cât este aici, pe Bhekar Ro, pericolul nu va continua să existe?

într-un fel sau altul, obiectul va dispărea de pe planeta voastră într-o zi sau două, spuse Xerana. Până atunci, amândouă trebuie să facem tot ce putem pentru a ne ţine semenii în siguranţă.

Cu acestea, templierul întunecat se întoarse şi dispăru. Doar... nu se mai văzu.

Octavia rămase pe loc, uluită, pentru o clipă. Apoi strigă, nu cu glasul de această dată, ci cu mintea.

Xerana?

Da.

E bine să ai un aliat.

CAPITOLUL 34.

PERIMETRUL DEFENSIVal lui FREEE HAVEN FIIND MONTAT, generalul Edmund Duke considera că făcuse tot ce era necesar pentru a-i ţine în siguranţă pe coloniştii civili. în ziua anterioară, prima echipă de infiltrare intrase în obiectul extraterestru, condusă de locotenentul Scott. Acum, Duke pregătea un asalt militar complet. Era timpul ca Escadrila Alfa să îşi arate măiestria, îşi mobiliză crucişătoarele, vânătorii Wraith, navele de desant, tancurile de asediu din clasa Arclite, toate forţele de la sol, chiar şi motoglisoarele Vultur. Generalul hotărî să nu lase nimic în urmă. Spera să poată să se arunce direct în luptă şi să facă curăţenie, acum când protoşii şi zergii îşi slăbiseră unii altora forţele.

Ordonând trupelor să se mişte, Duke însuşi rămase în centrul de comandă din fosta casă a primarului. Scărpinându-şi bărbia, urmări imaginile de recunoaştere, în timp ce forţele lui traversau graniţa colinelor şi se aruncau pe câmpul de luptă din valea asediată.

Atacul început cu o falangă de infanterişti spaţiali şi de lilieci de foc care intrară în mijlocul zonei de război, flancaţi de înspăimântătoarea putere a tancurilor de asediu ale Escadrile Alfa. Acestea nu pierdură timp trecând în modul de asediu, care

le-ar fi permis să folosească tunuri-şoc pentru atacuri cu rază lungă. În schimb, tancurile loveau orice extraterestru care mişca.

înaintând neîncetat, infanteriştii şi liliecii de foc măturară orice rezistenţă inamică, alunecând prin zona de luptă ca un cuţit fierbinte prin budincă congelată. Trupele de sol terrane prinseră viteză;
avansând cu entuziasm, bucuroase să lase în urmă misiunea lungă şi plictisitoare, în timpul căreia nu făcuseră decât să cartografieze planete abandonate şi să cerceteze centuri de asteroizi pentru resurse. Oamenii din Escadrila Alfa fuseseră nerăbdători să provoace ceva pagube gunoaielor extraterestre.

Urmărind pe un ecran video, generalul Duke plesni din palme de veselie. Se auzi un ciocănit la uşă şi una dintre gărzile lui, un infanterist de grad inferior, o lăsă pe civila Octavia Bren să intre. Generalul se uită bine la tânăra colonistă şi zise:

- Nu vezi că sunt ocupat, fetiţo? Conduc o bătălie.

- Da, domnule general. Dar am informaţii pe care s-ar putea să vreţi să le aflaţi.

El se încruntă, nefiind sigur că această scormonitoare în pământ ar fi putut afla ceva ce oamenii lui nu descoperiseră încă.

înaintarea trupelor din prima linie lăsase ceea ce părea o gaură de nereparat în defensivele zergă şi protoss, dar generalul văzu în curând că aceasta era o eroare de calcul gravă, că entuziasmul lui era prematur.

- Nu, nu! ţipă el la ecran, văzând că infanteriştii şi liliecii de foc avansau atât de rapid, încât sprijinul de la sol oferit de tancurile de asediu şi de goliaţii blindaţi nu putea ţine pasul.

Duke luă interfonul de comunicaţii şi strigă în el, sperând că ordinele sale aveau să fie auzite prin cacofonia luptei de la sol.

- Strângeţi rândurile! Retrageţi-vă la adăpostul...

Dragoni protoss ca păianjenii mergeau peste dâmburile stâncoase, apropiindu-se din spatele trupelor de la sol expuse. în faţa lor, zeloţi cu ochi înflăcăraţi îşi aprinseră lamele psionice distructive şi îi atacară pe infanterişti, prinzând în capcană trupele de la sol. Dragonii şi zeloţii se aruncau asupra infanteriştilor şi a liliecilor de foc din trei direcţii. Chiar dacă aruncătoarele de foc şi puştile gaussiene aruncau prin aer o furtună distrugătoare, fanaticii protoss nu se opriră. Dragonii

secerară infanteria terrană, iar zeloţii avansară printre ei, tăind în stânga şi în dreapta, făcându-i bucăţi pe liliecii de foc şi, apoi, pe infanterişti.

- Trimiteţi-le acoperire aeriană! Acoperire aeriană! strigă Duke.

Imediat, vânătorii Wraith rapizi ţâşniră, atacând de deasupra, urmaţi de crucişătoarele mai grele şi mai încete care se apropiau din spate.

Infanteriştii şi liliecii de foc continuau să împrăştie distrugere în autoapărare, dar apoi unul dintre templierii protoss în robă se sui pe o grămadă de pietre. Ridicându-şi mâinile cu trei degete spre cer, invocă o furtună psionică înfiorătoare, care zăpăci vânătorii Wraith, făcând navele cu un singur pilot să se lovească între ele, doborând câteva la pământ de parcă ar fi fost pocnite de un uriaş plici de muşte invizibil.

Puternic avariate, crucişătoarele şi navele de vânătoare rămase încercară să se retragă, dar din partea opusă a văii un al doilea înalt templier chemă o altă furtună psionică, lovindu-i dinspre est.

Doar unul dintre crucişătoare şi trei vânători Wraith reuşiră să fugă spre siguranţa relativă a colinelor de la poalele munţilor, retră- gându-se răniţi din valea periculoasă şi lăsând navele terrane distruse şi avariate împrăştiate pe câmpul de bătălie.

În timp ce navele de luptă ale Escadrilei Alfa pluteau şi încercau să evalueze pagubele, douăsprezece creaturi hidralisc ieşiră de sub pământ, înainte ca piloţii vânătorilor Wraith şi căpitanul crucişătorului să se poată ridica în afara razei lor de acţiune, hidralisc lansaseră val după val de spini-ac penetranţi care străpunseră fuzelajul crucişătorului şi îi sfâşiaseră motoarele. Nava enormă se prăbuşi între dealurile neregulate, în timp ce cei trei vânători Wraith erau transformaţi în confetti de metal şi sânge înainte de a reuşi să tragă măcar un foc.

- Asta nu arată bine, domnule general, observă Octavia.

- Taci! ţipă el, cercetând harta câmpului de luptă şi încercând să se hotărască ce ordine să dea.

Fiind despărţiţi de tancuri şi de goliaţi, infanteriştii şi liliecii de foc erau prinşi într-o baie de sânge. Chiar în timp ce îşi întorceau armele spre protoşii care li se împotriveau, supuşii zergi se apropiară din flanc şi îi atacară.Generalul Duke recunoscu zerglingii şi gardienii, dar nu şi grupul de uriaşe creaturi greoaie

cu patru picioare, boturi canine lungi şi blană albastră ţepoasă. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Noile fiare atacau ca lupii turbaţi, amuşinând pământul, rotindu-şi tijele cu ochi şi aruncându-se în orice punct slab al apărării infanteriştilor. Generalul Duke cercetase multe tipuri de zergi până atunci, dar aceştia păreau să fie o formă complet nouă.

Octavia Bren se holbă la ecran, şocată.

- Ăştia arată ca Bătrânul Blue! Extratereştrii au adaptat ceva de la el.

- Ştii de unde vin chestiile alea? Întrebă generalul, întorcându-se brusc spre ea.

- Extratereştrii aceia... au infestat un câine mare de la una dintre gospodăriile noastre îndepărtate. Aşa arată ce a mai rămas din el...

- Un câine? Duke pufni dezgustat. Voi, coloniştii, aveţi animale de companie pe aici?

îşi luă microfonul, deşii se părea că infanteriştii făceau tot ce puteau, chiar şi fără ordinele lui directe.

- Zergii provoacă mai multe pagube, soldaţi. Concentraţi-vă focul şi eliminaţi jivinele alea... nerolisc.

Unul dintre infanterişti ridică o mână într-un gest obscen, iar generalul Duke presupuse că acesta se apăra de un atac din cer.

în timpul încleştării corp la corp, opt unităţi Reaver protoss se apropiau încet dinspre nord-est, ca uriaşe omide blindate hotărâte să ajungă la bătălie. Duke ştia că infanteriştii şi liliecii de foc aveau să piardă lupta dacă nu primeau mai mult sprijin aerian.

în cele din urmă, tancurile de atac şi înalţii goliaţi sosiră pentru a ataca dragonii şi zeloţii. Goliaţii blindaţi foloseau rachete antiaeriene pentru a lovi ciborgii cu patru picioare. Un infanterist chiar înaintă în armura lui grea, autoportantă, şi zdrobi cutia creierului care conducea un dragon.

Tancurile de asalt aflate în afara razei de acţiune a lamelor psionice ale zeloţilor trăgeau neîncetat. Infanteriştii şi liliecii de foc nu îşi
intrerupeau nici o clipă defensiva şi, în timp ce generalul Duke privea, cursul bătăliei se schimbă şi, în cele din urmă, forţele terrane câştigară avantaj.

Deocamdată.

Dar nu dură mult. Unităţile Reaver protoss se târâră în final în raza de acţiune şi îşi eliberară dronele-scarabeu, bombe zburătoare care şuierară către ţintele lor şi explodară. Doi dintre goliaţi căzură. O mână de protoşi fură măcelăriţi dintr-o singură explozie. Tancurile şi goliaţii erau obligaţi să îşi îndrepte atenţia spre unităţile Reaver blindate. Apoi două transportoare protoss se apropiará dinspre vest, dezlănţuind o ploaie de foc cu micile lor interceptoare robotizate.

- E imposibil, spuse generalul Duke. Nu Escadrila Alfa. Nu cele mai bune trupe ale mele!

Lumina orbitoare a exploziilor îl făcea să îl doară ochii în timp ce se uita fix la ecranul tactic. Fumul şi haosul făceau imposibil de văzut orice detaliu. Pământul era presărat cu atât de mulţi soldaţi căzuţi, încât generalul abia mai putea zări câţi dintre oamenii lui rămăseseră în viaţă.

Transportoarele protoss păreau să ştie exact ce să facă. îşi concentrară atacul aerian pe distrugerea goliaţilor şi după ce uriaşii soldaţi blindaţi fuseseră doborâţi cu toţii, tancurile de atac terrane rămaseră fără apărare, ca nişte cutii de conserve greoaie cu ţinte uriaşe desenate pe ele.

Generalul Duke nu mai putea decât să privească în timp ce rămăşiţele trupelor lui de asalt erau nimicite.

Vocea îi era răguşită şi vorbi ca şi cum s-ar fi adresat unei încăperi goale.

- Se pare că... am subestimat mult rezistenţa extraterestră.

CAPITOLUL 35.

În FOCUL LUPTEI, EXECUTORUL KORONIS ERA PREA PREO-cupat să îşi conducă trupele protoss pentru a observa micul tremur de tulburare din aer. Un străin, un vizitator ascuns.

Lângă el, sub maiestuozitatea uriaşă a obiectului xel'naga dezgolit, magistratul Amdor fierbea, scuipând mental insulte şi furie către duşmanii zergi şi terrani care încercau să fure comoara străveche. Amdor considera că obiectul îi aparţinea doar lui.

În timp ce zeloţii atacau forţele de la sol şi transportoarele masive zburau pe deasupra, lansând escadrile mortale de interceptoare, Koronis simţi în cele din urmă o prezenţă rece -

ceva familiar, însă separat de Khala, legătura telepatică prin care toţi protoşii erau uniţi. Se întoarse, curios şi neliniştit, tocmai când Amdor se rotea şi el, simţind acelaşi lucru.

în aerul dintre ei, stând pe o movilă înaltă de sfărâmături de piatră şi pământ scârbos, o siluetă apăru. O femeie protoss înaltă lăsa să cadă un camuflaj de umbre, ca uleiul scurgându-se de pe oţel. Ieşi din invizibilitate, curbând lumina în jurul ei.

- Un templier întunecat! zise magistratul Amdor uluit, faţa şi mintea schimonosindu-i-se de repulsie şi dezgust. Eretic mârşav!

Strigătul lui telepatic atrase atenţia celorlalţi magistraţi şi înalţi templieri din apropiere.

Femeia templier întunecat nu tresări la insultă şi la atacul mintal.

- Vin cu un avertisment pentru voi, pentru toţi protoşii de aici, spuse ea. Sunt Xerana, loială Primilor Născuţi în ciuda persecuţiilor la care magistraţi ca tine ne-au supus.

Femeia musculoasă cu piele cenuşie se uită drept la Amdor, care îşi îndreptă umerii, ca şi cum ar fi dorit să aibă în mâini o armă puternică.

Neliniştit, cunoscând puterile înspăimântătoare pe care înalţii templieri le puteau folosi, executorul Koronis transmise un semnal pentru trupe de rezervă. Nu îi ura pe templierii întunecaţi, ca Amdor, dar era precaut, mai ales în această criză de pe câmpul de luptă.

Patru zeloţi îi săriră în ajutor, cu lamele psionice deja activa’te şi strălucind. Un dragon se întoarse pe cele patru picioare ale sale şi fugi spre locul în care comandanţii lui stătuseră.

- Nu pricepeţi ce faceţi, zise Xerana, uitându-se la Koronis pentru înţelegere. Nu aveţi nici cea mai mică bănuială despre originea şi scopul acestui obiect. Nu trebuie să vă amestecaţi în planurile Rătăcitorilor de Departe. Plecaţi acum.

- Suntem Primii Născuţi ai xel'naga! spuse Amdor. Tu şi adepţii tăi trădători v-aţi rupt de Khala şi v-aţi renegat rasa. Aţi făcut destule stricăciuni deja. Nu te băga aici.

Executorul Koronis, totuşi, era mai interesant de ce ar fi putut atrage această fugară în bârlogul duşmanilor ei de moarte. Trebuie să fi ştiut că magistraţii ar fi vrut să o pedepsească.

- Templier întunecat, ce informaţii ai pentru noi?

Amdor se uită urât la el, cu ochii aruncându-i flăcări.
- Domnule executor, cu siguranţă nu vrei să asculţi la vorbele corupte ale acestei...
Koronis îşi ridică palma cu trei degete.
- Sunt comandantul forţei protoss. Aş fi un prost dacă aş refuza orice informaţii importante, indiferent de sursa lor.
Xerana se aplecă mai aproape de executor, ignorându-l pe Amdor şi înfuriindu-l şi mai mult.
- Am un mesaj şi un avertisment cumplit. Acest... obiect - îşi ridică mâna pentru a arăta faţa înaltă a misterioasei structuri expuse - este foarte periculos. A fost creat de xel'naga, după cum ai ghicit, şi a fost creat pentru a fi mai puternic decât rasa protoss sau cea zergă. Ai grijă ce trezeşti la viaţă, altfel vă va devora pe toţi.
- Minciuni, rânji Amdor. Suntem Primii Născuţi. Protoşii au fost aleşi de xel'naga...
- Şi abandonaţi de ei, îl întrerupse Xerana. Nu ne-am ridicat la înălţimea aşteptărilor lor. Xel'naga au făcut alte încercări de a crea o rasă perfectă. Zergii au fost cea mai distructivă şi mai de succes dintre noile lor specii, dar rasa străveche a început multe experimente şi a păstrat multe secrete.
- Şi ce te aştepţi să facem? zise Koronis în timp ce bătălia continua în spatele lor.
Dragonii şi zeloţii se apropiară de Xerana, aşteptând ordinele.
- Ar trebui să-i lăsăm pe duşmani să îl ia?
- Trebuie să lăsaţi acest obiect în pace, spuse ea. Cu toţii, toate rasele. împreună, protoşi şi zergii sunt pe cale să trezească o mare primejdie. Trebuie să vă retrageţi, să vă chemaţi trupele înapoi. Vă asumaţi un mare risc jucându-vă cu lucruri pe care nu le înţelegeţi.
Koronis clipi neîncrezător din ochii strălucitori, iar Amdor păru amuzat o clipă. Apoi trimise mental ordine puternice.
- Prindeţi această eretică!
Valuri de ură şi de repulsie izvorau dinspre magistrat.
Dragoni şi zeloţii o înconjurară pe Xerana. învăţata templier întunecat rămase tăcută, profund dezamăgită că propriul ei popor refuza să îi asculte mesajul.
- Mârşava ta frăţie a fost cea care l-a corupt pe nobilul Tassadar! mârâi Amdor. Templierii întunecaţi au fost cei care au

deschis porţile spre Abis, ademenind alţi protoşi să părăsească Khala.

Chiar şi când fu luată prizonieră, Xerana nu se împotrivi. Magistratul se întoarse mândru spre Koronis.

- Curând vom pune stăpânire pe acest obiect, domnule executor. Şi cu această eretică templier întunecat captivă la bordul lui Qel'Ha, măreaţa noastră expediţie se transformă dintr-un eşec total într-o victorie glorioasă.

CAPITOLUL 36.

URMĂRIT PRIN TUNELURILE RĂSUCITE ŞI ÎNFIORĂTOARE ale obiectului, locotenentul Scott îşi conducea puţinii infanterişti şi lilieci de foc rămaşi mai adânc spre nucleul misterios. Deşii lupta mai puternică continua să se desfăşoare cu furie pe fundul văii, aici, în interior, soldaţii terrani întâlneau numeroase grupuri de explorare formate din zeloţi protoşi şi supuşi zergi, cu toţii părând să fi primit aceeaşi misiune de recunoaştere ca echipa lui Scott.

Se pare că este o cursă, se gândi el. Şi avem de gând să o câştigăm.

Lumina din pereţi devenea mai puternică, de parcă un foc interior era alimentat. Ciorchinii de pietre preţioase deveneau mai mari în structura curbată din biopolimer, nestemate de un roşu închis, tăiate în faţete stranii şi forme neobişnuite, ca şi cum ar fi fost organe interne.

Scott nu ştia peste ce aveau să dea când îşi vor fi atins destinaţia, dar se îndoia că zergii sau protoşii ştiau mai multe decât terranii. Avea să obţină informaţiile pentru generalul Duke şi, dacă era posibil, să îi împiedice pe extratereştrii să obţină aceleaşi da’te.

Nu se opriră să se lupte cu un grup de zergi care se târau şi zăngăneau pe coridoare. în schimb, locotenentul îi îndemnă pe oamenii lui să alerge înainte, aplecându-se prin tuneluri, deşii auzeau cum monştrii continuau urmărirea. Infanteriştii şi liliecii de foc doreau să lupte, dar setea lor de sânge fusese redusă de pierderile severe pe care plutonul lor deja le suferise. Acum preferau să îşi îndeplinească obiectivul şi să scape cu viaţă.

Soldaţii urmau lumina strălucitoare din faţă, coborând în spirală, amintindu-şi să planteze „firimituri de pâine" pentru a găsi drumul înapoi. Scott spera că navele de desant aveau să sosească la timp pentru a-i lua. Totuşi, nu îşi făcea griji pentru asta. Membrii Escadrilei Alfa îşi cunoşteau îndatoririle.

Lumina pulsând în pereţi forma o chemare hipnotică, precum o flacără care atrage moliile din întuneric. Zergii şi protoşi păreau să simtă şi ei chemarea. Urmau diferite coridoare, dar cu toţii se apropiau de partea centrală ca şi cum toate creaturile ar fi putut găsi răspunsuri acolo.

în cele din urmă, cu infanteriştii şi liliecii de foc gonind înainte, locotenentul Scott şi echipa lui ajunse în nucleul aprins al obiectului, o grotă gigantică, înspăimântătoare, plină de lumină, ca un soare fierbinte. Dar focul era rece, electric şi, într-un fel, viu.

Pereţii şi tavanul grotei reflectau lumina în curcubeie ameţitoare. Fragmente zimţate de cristal ieşeau în toate direcţiile. Scott rămase cu gura căscată, paralizat de grandoarea şi de forţa pură din faţa lui. Dar deşii venise aici după cum i se ordonase, nu avea cum să explice ceea ce vedea, nu putea începe să tragă concluzii sau să ofere vreun raport care să fie util generalului.

De pe alte coridoare, deschizături bulbucate şi întunecate în pereţii din răşină organică, ieşeau zergi şi protoşi, hidralisc monstruoase şi zeloţi cu armuri puternice. Dar când ajunseră cu toţii în grotă, nici unul dintre duşmanii inamici nu făcu nici o mişcare de atac. Miezul arzător al obiectului xel'naga inspira prea multă teamă şi toate cele trei specii rămaseră împietrite şi uluite.

Atunci strălucirea nucleului deveni mai puternică, de parcă ar fi fost declanşată un fel de aprindere. Tentacule de lumină ţâşniră, reflectându-se ca fulgerele din cristalele khaydarin zimţuite din pereţi, pârâind în arce prin toată grota.

Unul dintre liliecii de foc ţipă. Locotenentul Scott ştia că ar fi trebuit să dea semnalul de retragere, dar nu se putea aduna să formeze cuvintele. Picioarele îi erau lipite de podea, muşchii, blocaţi.

Razele de energie deveneau mai puternice. Inima pulsândă a obiectului xel'naga se aprinse într-o bilă albă orbitoare. Brusc, lumina lovi în afară, ţintind toate formele de viaţă din preajmă.

Razele se sparseră de liliecii de foc şi de infanterişti, în acelaşi timp nimicind în acelaşi timp spectatorii zergi şi protoşi. Locotenentul Scott deschise gura să strige, dar energia se scurse şi peste el, ca şi cum ar fi scanat şi ar fi absorbit fiecare intrus. îii văzu pe zergi dispărând, încărcaţi şi şterşi. Curând, totul din grotă era curăţat - protoşii, zergii şi tot grupul lui.
Şi apoi toată imaginea îi dispăru din faţa ochilor...
* * *
Grota era acum goală de forme de viaţă; obiectul xel'naga adunase toate specimenele din preajmă. Terranii nu erau necesari, dar restul acestor copii ai lui xel'naga erau exact ce îi trebuia.
În toate încăperile şi în toţi pereţii, lumina strălucitoare crescu într-o pălălaie vie. Ciorchinii de pietre preţioase explodară în urma valului de energie. Mai mult pământ şi mai multe pietre căzură de pe coasta muntelui când un zumzet tremurător penetră scheletul din biopolimer.
Activându-se, obiectul xel'naga de mult îngropat îşi începu, în cele din urmă, pregătirile finale de ridicare...

CAPITOLUL 37.

După ce văzu cum forţele lui erau înfrînte; - înfrânte! - generalul Edmond Duke nu avea chef să asculte zvonurile panicate ale unei coloniste murdare de noroi, neantrenată. Dar Octavia Bren insistă să fie ascultată. Îii povesti generalului despre întâlnirea ei cu templierul întunecat Xerana, o savantă protoss misterioasă care aducea avertismente urgente despre obiectul xel'naga.
Nu că Duke ar fi putut face ceva în această privinţă. Cum-voia ea să se ocupe el de acesta? Generalul tocmai văzuse cum cea mai bine plănuită ofensivă a lui fusese transformată într-o listă de victime prea lungă să încapă chiar şi pe douăsprezece ecrane de computer. Ce! puţin acum, totuşi, avea ceva mai multe informaţii... destule pentru a-l face foarte neliniştit.
Când Escadrila Alfa venise aici după ce urmase semnalul extraterestru şi chemarea de ajutor a coloniştilor, generalul presupusese că obiectul expus era doar un alt obiect mare şi tâmpit - care nu merita pierderea de vieţi terrane, dacă nu primea ordine să o facă. Obiecte ciudate şi structuri misterioase

apăreau adesea pe lumile îndepărtate, dar de obicei nu reprezentau nimic.

În acest caz, totuşi, era clar că zergii şi protoşii doreau posesiunea obiectului în cel mai rău mod - şi Duke nu mai avea puterea de foc pentru a-l captura pentru împăratul Arcturus Mengsk.

în opinia lui de militar profesionist, asta era rău.

- Mulţumesc pentru păreri, domnişoară, mârâi el, apoi deschise o legătură de comunicaţii cu trupele. Ştiu exact cum să reacţionez în
această situaţie. Chemaţi cel mai bun luptător-fantomă pe care-l avem. Cred că MacGregor Golding e bun. Trimiteţi-l imediat la mine.

Ridică privirea şi o văzu pe colonista îngrijorată care rămăsese în picioare în biroul lui.

- Mai este ceva, don'şoară Brrown?

- Bren, zise ea. Mă numesc Octavia Bren.

Duke se încruntă, întrebându-se ce importanţă ar fi putut avea numele acestei civile în marea schemă a lucrurilor.

- Dacă nu sunt informaţii tactice, domnişoară, este irelevant. Acum, dacă mă ierţi, am un război de câştigat. Nu e uşor să smulgi victoria din ghearele înfrângerii.

înainte ca Octavia să poată pleca, uşa de la apartamentele rechiziţionate ale primarului Nikolai se deschise şi intră un bărbat zvelt, îmbrăcat în armură. Faţa lui mică părea a fi a unui om umblat prin lume, iar ochii căprui foarte mari de deasupra pometţilor înalţi arătau incredibil de bătrâni, de parcă tânărul ar fi văzut deja destule pentru a fi foarte plictisit de întregul univers. MacGregor Golding rămase în picioare tăcut, aşteptând ca generalul să vorbească. Apoi, ca şi cum ceva i-ar fi atras atenţia, tânărul se întoarse către Octavia.

Ea se simţi ca şi cum s-ar fi aflat sub o rază de scaner de înaltă putere. În interiorul creierului, simţi cum se furişa o prezenţă telepatică, asemenea unui vandal care i-ar fi jefuit casa.

- Lasă civila, agent Golding, spuse generalul Duke, întrerupându-i Octaviei concentrarea.

Fantoma se reîntoarse cu faţa la general.

- Dar în mod clar merită mai multă atenţie, domnule. Am fost pus în carantină de către guvernul confederat şi antrenat să îmi

canalizez puterile psionice. Pot recunoaşte talentul. Această femeie are mult potenţial natural. Ar putea deveni o bună luptătoare-fantomă.

Octaviei i se făcu pielea de găină.

- Nici în o mie de ani, zise ea.

în scurta legătură dintre ei, Octavia simţise pentru ce fusese crescut şi antrenat acest om, acest MacGregor Golding. De asemenea, înţelesese ceva mai bine ce avea în cap comandantul Escadrilei Alfa.

- Agent Golding, spuse generalul. Decizie de comandă. Iniţial, am vrut să obţinem acest obiect pentru arsenalul terran. Totuşi, având în vedere evenimentele recente, trebuie să recunosc că aşa ceva nu este posibil. Prin urmare, nu am altă soluţie decât să activez Planul B.

- Da, să trăiţi, domnule general, zise fantoma. Planul B. Mult mai rău decât să pierdem această bătălie ar fi să permitem ca acest obiect - orice ar fi el - să cadă în mâinile mârşave ale josnicilor zergi sau protoşi. Având în vedere alternativa, trebuie să ne asigurăm că nici unul dintre ei nu are acces la el.

Luptătorul-fantomă rămase în poziţie de drepţi în costumul lui de mediu ostil lucios, ţinându-şi în braţe carabina cu gaz C-10 lungă.

- Sunt echipat cu un dispozitiv de invizibilitate personală, domnule. O navă de desant mă poate duce la marginea câmpului de luptă, iar eu îmi voi croi drum prin el pentru a desena o ţintă.

Generalul Duke dădu aprobator din cap, împletindu-şi degetele pe biroul acum fără de pată al primarului.

- Am un crucişător spaţial în atmosferă, gata să lanseze o încărcătură completă de focoase nucleare.

Acum Octavia era furioasă pe amândoi pentru felul calm şi nepăsător în care discutau distrugerea de o asemenea magnitudine.

- Nu puteţi să bombardaţi Bhekar Ro! Este colonia noastră. Asta este casa noastră, unde am muncit, am transpirat şi...

Generalul Duke le făcu semn infanteriştilor de gardă să o scoată din birou. Lividă, Octavia se zbătu şi se luptă. El o privi cu dezaprobare făţişă.

- Ai prefera să pierd bătălia, don'şoară Brrown? întrebă el de parcă răspunsul ar fi fost evident.

CAPITOLUL 38.

De ani întregi, SCOPUL PRINCIPAL AL MAGISTRATULUI Amdor fusese să vâneze şi să captureze unul dintre ereticii templieri întunecaţi. Credinţele şi practicile lor erau scârboase şi chiar cunoaşterea existenţei lor ascunse, fugind şi ascunzându-se prin Abis, îi făcea rău telepatic.

Pentru un magistrat credincios, această pasiune era mai presus de a descoperi obiecte xel'naga. Amdor voia să îi oprească pe trădătorii care îndepărtaseră atât de mulţi protoşi de legătura telepatică a Khalei. Protoşii erau deja rataţi în ochii xel'naga, dar învăţaseră să coopereze, să îşi unească minţile într-un graţios şuvoi de gânduri curgător care lega rasa într-o singură unitate.

în afară de membrii templierilor întunecaţi, rebeli care insistau să fie independenţi. încercau să îndepărteze minţile protoşilor, slăbind Khala prin distrugerea unităţii Primilor Născuţi. Cu fiecare suflare, Amdor simţea nevoia să pună capăt acestor pagube.

Acum această femeie dezgustătoare, Xerana, se predase de bunăvoie, apărând în mijlocul lor în timpul celei mai importante lupte. Amdor îşi dorea să aibă timp să facă un interogatoriu complet la bordul lui Qel'Ha.

Chiar şi ţinută prizonieră, Xerana nu părea înspăimântată. în schimb, scoase imagini, arătând pergamente blasfemiatoare pline cu înscrisuri arhaice.

- Trebuie să vă uitaţi la dovada mea, zise ea, îndreptându-şi gândurile spre Amdor şi executorul Koronis cu destul volum mental pentru
ca şi ceilalţi să o audă. Vedeţi dovada cu ochii voştri. înainte să faceţi ceva prostesc, trebuie să înţelegeţi ce au lăsat xel'naga în urmă pe această lume. Nu treziţi sămânţa.

în spatele ei, pereţii răsuciţi şi poroşi ai obiectului verde luminos străluceau mai puternic din coasta muntelui, ca şi cum un cuptor deja se încălzea.

Amdor smulse fragmentul din mâna ei cu trei degete şi îl rupse în bucăţi.

- Nu ne interesează minciunile tale. Nu ştiu ce truc de templier întunecat încerci să faci. îi chemi pe ceilalţi eretici aici să te ajute să foloseşti această măreaţă comoară în eforturile voastre de a distruge Khala?

Privindu-l drept în ochi, Xerana se uită calmă la el.

- Templierii întunecaţi nu au nici un interes să distrugă Khala. Nu a fost niciodată vorba de aşa ceva. Şi nici voi nu aţi fost niciodată interesaţi să ne înţelegeţi pe noi. Mai întâi, magistraţii au ordonat distrugerea tribului nostru pentru că vă era ruşine cu noi. Apoi, când cutezătorii protoşi au refuzat să comită un asemenea genocid, aţi comandat să fim izgoniţi, să ne ascundeţi de restul Primilor Născuţi. Ne-aţi gonit pe toţi din casele noastre, dar iată-mă, riscându-mi viaţa pentru a vă avertiza despre nebunia a ce vreţi să faceţi.

Xerana ridică o mână pentru a arăta către straniul obiect dezgropat.

- Nu intraţi în acest obiect. Nu îi înţelegeţi natura. Nu este ce credeţi.

Magistratul Amdor nu făcu decât să rânjească dispreţuitor.

- Mai mult decât orice, tocmai m-ai convins că eu în persoană trebuie să merg înăuntru şi să investighez. îi aruncă o privire înflăcărată lui Koronis. însoţit de executor, fireşte. Vom hotărî singuri ce să facem cu această comoară şi vom revendica misterele ei pentru binele Khalei - nu pentru renegaţi ca tine.

îmboldit de privirea provocatoare a fanaticului magistrat, executorul nu a putut decât să fie de acord.

Cu umerii plecaţi, Xerana îşi lăsă capul în piept, ştiind că dăduse greş. Nu se aşteptase la un alt rezultat. Avusese obligaţia morală să aducă avertismentul, să facă tot ce putea pentru a evita potenţialul dezastru.

- în mijlocul acestei bătălii este prea periculos să ţinem eretica, zise Amdor.

Magistratul chemă în faţă zeloţii şi dragoni şi îi puse să îşi pregătească armele.

- Toţi templierii întunecaţi au fost deja judecaţi, vieţile lor se consideră încheiate. S-au întors spre seducţia Abisului şi au ignorat chemarea Khalei. Făcu un gest hotărât. Executaţi-o pe aceasta în timp ce executorul Koronis şi cu mine intrăm în gloriosul obiect.

Se duse lângă Koronis. Uriaşa structură strălucitoare părea să îi cheme, ademenindu-i mai aproape. în sufletul lui, Amdor simţea o nevoie imperativă de a coborî în adâncul coridoarelor lui şi de a trăi el însuşi veneraţia şi minunea.

Xerana îl privi pe Koronis cu o profundă dezamăgire.

- înţelegi atât de puţin, şi totuşi comanzi atât de mult.

Apoi, dezgustată, invocă energiile Abisului şi se eliberă. Folosind puteri misterioase pe care le dezvoltase în timpul căutării ei prin sălbăticia spaţiului, Xerana se întinse în şuvoiul Khalei care conecta tot, legătura mentală care lega toţi protoşii într-o unitate armonioasă cu personalităţi diferite, dar o singură minte. Fără să le facă rău - căci nici un templier întunecat nu dorea vreodată să facă rău vreunui seamăn protoss - Xerana ridică baraje temporare în cursul Khalei. îi deconectă pe executor, pe magistrat şi toate forţele protoss din apropiere. Xerana ştia cât de mult haos aveau să provoace eforturile ei.

Despărţiţi de preţioasa lor reţea a Khalei, protoşii rămaseră abandonaţi... singuri... îngroziţi. Unii dintre zeloţi se jeleau cu voci telepatice. Cel mai apropiat dragon se împletici, incapabil să îşi mai controleze trupul de ciborg.

Magistratul Amdor căzu în genunchi şi îşi ridică mâinile cu gheare ca şi cum ar fi putut trage fizic firre de Khala din aer.

- Sunt orb! Pierdut!

Apoi, folosind trucul care o adusese în mijlocul lor, Xerana curbă umbrele în jurul ei, pliând lumina, astfel încât dispăru. în zăpăceala care urmă, fugi de pe câmpul de luptă, lăsându-şi poporul pradă sorţii dictate de propriile lui alegeri greşit călăuzite.

Avea de alergat o distanţă lungă pentru a nu fi prinsă în holocaust.

CAPITOLUL 39.

Nava de desant terrană zbură JOS DE LA BAZA, DIN oraşul Freee Haven, şi pluti peste bariera crestei muntoase. După ce dansă peste marginea câmpului de luptă agitat, se opri doar cât de mult îi trebui, asemenea unei păsări colibri care îşi înmoaie ciocul în nectar, apoi ţâşni iar, înainte ca forţele extraterestre să poată trage în ea.

Lăsă în urmă un luptător-fantomă.

MacGregor Golding, purtând armura lui specială impregnată cu un scut de invizibilitate, atinse uşor pământul şi o luă la goană într-un camuflaj de vânt şi umbre. Furia şi distrugerea forţelor combatante zerge şi protoss ţinea armatele extraterestre atât de ocupate, încât Golding ar fi putut să poarte steaguri cu neon şi ele tot nu l-ar fi băgat în seamă.

Fantoma alergă, cu muşchii întăriţi de două doze complete de pachete de stimulente pe care le luase pe ascuns din rezervele infanteriştilor - mult mai mult decât cantitatea recomandată, dar se încadra între limitele a ceea ce corpul lui torturat suferise în anii de antrenament petrecuţi în izolarea la care îl supusese Confederaţia. Viaţa lui MacGregor Golding fusese modelată şi lovită până când el devenise o armă vie, umblătoare, o bombă telepată care acum îşi îndeplinea scopul existenţei ; destinul.

Dacă o armă ar fi putut avea un destin...

în timp ce traversa marginea câmpului de luptă, văzu măcelul care rămăsese din victimele Escadrilei Alfa. Tancuri de asediu zăceau sparte;
infanterişti spaţiali şi lilieci de foc - sau, cel puţin, bucăţi din corpurile lor - erau împrăştiaţi în sângele şi noroiul de pe fundul văii printre cratere înnegrite şi pietre sfărâmate.

Noduri de nori ameninţători se adunau pe cer, oferind adăpost de atacurile aeriene pe rază lungă. Se pregătea o furtună. Fantoma vedea asta. Din scurtul lui contact telepatic cu mintea Octaviei Bren, Golding furase amintiri ale furtunilor puternice de pe Bhekar Ro, cu fulgerele lor de laser şi tunetele sonice. Totuşi, nici cea mai rea furtună nu avea să spele tot sângele şi măcelul rămase aici după bătălie.

Dar misiunea lui MacGregor Golding putea spăla şi steriliza total întreaga zonă.

Tot ce trebuia să facă era să cheme un bombardament nuclear.

Când se apropie de obiectul mare, ameninţător - punctul central al unui conflict atât de puternic - fantoma simţi în craniu chemarea puternică, bubuitoare. O altă prezenţă telepatică gigantică, o puternică entitate adormită care părea destul de mare pentru a copleşi toate formele de viaţă neînsemnate care se luptau dedesubt.

Fantoma nu ştia ce era acest lucru şi deşii treaba lui obişnuită era să adune informaţii şi să se infiltreze atunci când era nevoie, nu aceasta era misiunea lui acum. Generalul Duke dăduse ordine, iar fantomei nu i se cerea să le înţeleagă, doar să le îndeplinească.

Acest obiect trebuia distrus.

Concentraţia de războinici şi de senzori care penetrau scutul de invizibilitate de lângă coasta muntelui îl obligă pe MacGregor Golding să facă o pauză. îi blocau fiecare cale de apropiere. Văzu o unitate Reaver mare, ca o omidă, însoţită de un observator în aer. Aceste dispozitive protoss puteau să îi detecteze prezenţa şi să îl împiedice să se apropie. îşi puse pe umăr carabina cu gaz C-10, uşoară, dar voluminoasă ca un lansator de rachete. Golding se pregătise din timp, înlocuind unele dintre încărcăturile puternic explozive cu încărcături speciale de blocare. Avea senzaţia că urmau să se dovedească foarte utile acum.

încă nevăzut, înconjurat de câmpul de invizibilitate care îl făcea să nu fie observat în mod normal, îşi alese ruta cu grijă, estimând cât de repede putea fugi şi care avea să fie cea mai liberă cale. Urma să îşi facă griji pentru o retragere rapidă mai târziu. Apoi luptătorul-fantomă coborî carabina cu gaz şi îşi lansă încărcătura de blocare.

Urmări cum jetul arcuit de foc şi fum călători dincolo de raza câmpului de invizibilitate personal. Câţiva dintre protoşi şi zergi se uitară în sus, dar era prea târziu. încărcătura de blocare detonă, împroşcând în aer un câmp amortizor care scoase din funcţiune cea mai apropiată unitate Reaver. Unitatea grea se opri scrâşnind neajutorată, sistemele ei de arme nemaifiind funcţionale, trapele ei electrice fiind încuiate, astfel încât războinicii protoss dinăuntru nu puteau să se reverse afară pentru a lupta corp la corp.

Mişcându-se repede acum, trase o a doua încărcătură şi observatorul de deasupra căzu, cu senzorii dezactivaţi. Ştiind că acum era în siguranţă în spatele câmpului său de invizibilitate, MacGregor Golding fugi înainte prin haos, ferindu-se de supuşii zergi şi de protoşi mânioşi. Nu puteau vedea o fantomă.

La pierderea bruscă şi neaşteptată a puterii de foc mecanice a protoşilor, creaturile zerg dădură năvală, îndrumate de overlorzii Clanului Kukulkan pentru a profita de spărtura din

defensiva protoşilor. MacGregor fugea în continuare, apropiindu-se de obiectul sclipitor, în timp ce în spatele lui flămânde jivine hidralisc, gardieni şi zerglingi se aruncau în protoşi cu o nepăsare de sine sălbatică.

Folosind haosul în avantajul lui, atent doar la misiunea lui, în apogeul existenţei lui, luptătorul-fantomă îşi ocupă poziţia şi activă laserul special cu ţintire pe frecvenţă.

Printr-o legătură de comunicaţii criptată, îl contactă pe generalul Duke.

- Totul este gata, să trăiţi. Sunt pe poziţie. Mă pregătesc să marchez ţinta.

- Poţi începe, Golding. Bună treabă, zise generalul. Dacă nu scapi la timp, voi avea grijă să primeşti toate onorurile. Din păcate, va trebui să fie închise în dosarul tău personal secretizat.

- Desigur, domnule general. înţeleg.

Golding activă laserul şi marcă o ţintă pe faţa obiectului gigantic. Focoasele nucleare tactice puteau cădea cu cea mai mare precizie, mulţumită lui. Obiectivul era atins.

Deasupra, unul dintre crucişătoarele de luptă rămase din Escadrila Alfa îşi deschise porţile calelor pentru arme, gata să lanseze proiectilele atomice.

MacGregor Golding stătea chiar în punctul de impact, dar avea câteva secunde să se depărteze.

începu să alerge.

CAPITOLUL 40.

OCTAVIA ÎNŢELEGEA FOARTE BINE MIZA. un ATAC NUCLEAR era iminent. Şi dacă armata terrană ataca străvechiul obiect extraterestru, acesta avea să riposteze. Nu avea de unde să ştie cât de mulţi terrani - şi protoşi, de fapt - ar fi putut muri în contraofensivă. Octavia nu putea aduna destulă compasiune pentru a-i păsa dacă roiul zerg era distrus sau nu.

Generalul Duke o tratase ca pe un copil isteric care nu ştie cu ce are de-a face. Octavia trebuia să accepte că nu înţelegea destul despre situaţia din Dominionul Terran, dar în acest caz ştia mai multe decât generalul Duke.

Acum, când eforturile ei de a-l face să renunţe la planul său nechibzuit eşuaseră, Octavia mai ştia un singur loc în care să se ducă. Luând o mică maşină de teren, conduse cu toată viteza spre stânca în formă de lamă de topor unde ea şi templierul întunecat Xerana se întâlniseră prima dată. Lăsând maşina în urmă, se căţără pe panta plină de pietre, strigând.

- Xerana! Xerana!

Nu se auzi nici un glas răspunzând, fireşte. Templierul întunecat nu putea să ştie că Octavia avea să vină aici pentru a-i vorbi.

Totuşi, când se concentră simţi o prezenţă în minte. Nu Xerana, totuşi. Era mai mult un fel de încordare, un amestec de emoţii pe care nici nu putea începe să le înţeleagă, cu toate înălţându-se într-un ţipăt fără cuvinte. îşi dădea seama că ceva puternic era pe cale să se petreacă.

Disperată acum, Octavia îşi goni toate gândurile din minte şi îşi focaliză toată concentrarea asupra unui singur cuvânt: Xerana!

Nu ştia cât stătuse acolo, gândul pulsându-i în creier - Xerana! Xerana! - dar, brusc, învăţata templier întunecat era acolo. Arăta tulburată şi obosită.

De îndată ce o văzu pe femeia extraterestră, Octavia turui.

- Xerana, am dat greş. Armata nu vrea să asculte. O să fie o explozie atomică. Trebuie să o opreşti.

Şi eu am vorbit cu poporul meu. Şi ei au ales să nu asculte.

Un ghem fierbinte se strânse în stomacul Octaviei.

- Dar pot muri cu toţii. Tu ai spus asta. Trebuie să-i oprim.

Ah. Dar nu le putem oferi decât cunoştinţele noastre. Nu putem face alegeri în locul lor. Mândria şi prejudecăţile lor le-au omorât raţiunea. Ce vine după... depinde de ei.

- Dar coloniştii din Freee Haven nu ar trebui să moară din cauza prostiei altcuiva, zise Octavia.

Nu. Templierul întunecat îşi închise ochii arzători ca nestematele, ca şi cum s-ar fi concentrat asupra unui singur gând profund.

Tocmai atunci, Octavia simţi din nou cealaltă prezenţă în minte, gonind toată speranţa pentru un alt gând sau altă discuţie. îşi apăsă palmele pe tâmple, în timp ce strigătul telepatic creştea tot mai mult.

Deja întârziaseră.

CAPITOLUL 41.

Cînd templierul întunecat dispăru de sub OCHII lui; scăpată! - magistratul Amdor se înfurie. Pierduse prizoniera pe care o voia torturată, interogată şi apoi executată. Toţi ereticii trebuie transformaţi în exemple pentru restul rasei protoss, pentru a le păstra credinţa în Khala puternică.

Dar Xerana folosise abilităţi mârşave ale Abisului, apelând la resurse întunecate interzise care erau o ofensă pentru toţi magistraţii, zeloţii şi înalţii templieri credincioşi. Amdor nu putea să permită să pară că ea era mai puternică.

După ce învăţata templier întunecat fugi, corupţia ei care ameţea mintea dispăru. Dar deşii orbit mental, Amdor nu îşi văzuse niciodată adepţii riguroşi atât de înfricoşaţi sau de zăpăciţi. Nici măcar atacurile zergilor nu provocaseră atât de multă agitaţie şi groază ca a fi deconectat de la fluxul comun şi delicat al Khalei.

Se întoarse către executorul Koronis, ale cărui gânduri erau ascunse cu grijă. Amdor avea bănuiala ciudată că stăpânitul comandant era la fel de amuzat de înfrângerea magistratului, pe cât era de scăparea templierului întunecat.

Amdor se hotărî.

- Nu voi permite ca această trădătoare şi eretică să mă împiedice să intru în comoara xel'naga. Gata cu trupele de sol şi cu echipele de cercetare - mă voi duce eu însumi. Dragonii tăi nu s-au mai întors, nici vreunul dintre zeloţii noştri. A venit timpul să investighez personal această problemă. Vii cu mine?

Spre surprinderea lui, Koronis refuză.

- Aş vrea să te pot însoţi, domnule magistrat, dar necesităţile de strategie şi datoria militară dictează ca eu să rămân aici pentru a conduce lupta.

Amdor se uită la el o clipă, ca şi cum ar fi rânjit dispreţuitor, apoi acceptă.

- Nu eşti demn să mergi în umbra lui xel'naga. Voi lua pe umerii mei responsabilitatea pentru enclavă şi pentru întreaga rasă protoss.

Mândrul magistrat urcă panta, lăsându-l în urmă pe Koronis să îşi rearanjeze trupele şi să alcătuiască o linie de apărare în

locul în care o misterioasă explozie de blocare distrusese toată forţa de foc mecanizată a protoşilor. Supuşii zergi se revărsau în breşă, profitând de avantaj. Dând comenzi mentale, Koronis ordonă ca mai multe unităţi Reaver să închidă spărtura şi ca un transportor să lovească din cer cu interceptoare zburătoare...

Magistratul Amdor ajunse la deschizătura obiectului şi simţi prezenţa vibrantă din interior devenind mai puternică. Lumina se mări, pârâind ca un foc rece prin polimerul translucid şi neted al pereţilor labirintici. Simţea influenţa lui xel'naga aici, un semn intangibil al rasei creatoare. Amdor era sigur că această moştenire era pentru el.

Căutarea lor lipsită de roade, rătăcirile îndelungate ale lui Qel'Hn fuseseră un rezultat al indeciziei executorului Koronis şi al lipsei lui de viziune. Când flota expediţionară se va întoarce la ruinele lui Aiur, Amdor avea să aducă speranţă şi putere rasei protoss, iar Conclavul avea să îl răsplătească din plin.

Păşind în tuneluri, magistratul mergea repede, alegând curbe şi urmând o cărare de aur din mintea lui. Ştia unde se afla nucleul acestui obiect, centrul puterii lui. Părea să îl cheme, atrăgându-l tot mai adânc, iar el se grăbea să răspundă chemării. Entitatea avea să îi dezvăluie tot ce dorise să ştie despre xel'naga.

Straniu, în ciuda pulsării tremurate din mintea lui, Amdor găsi obiectul gol şi liniştit, ca şi cum toţi ceilalţi intruşi - zeloţii protoss,
soldaţii terrani şi invadatorii zergi - ar fi dispărut cumva. Dar Amdor nu simţea nici o ameninţare în asta, doar bucuria că drumul nu avea să îi fie îngreunat.

Când, în cele din urmă, intră în grota focului arctic, acesta se umflă şi crescu, atrăgând energie, atingând laturile spiralate ale cavernei. Amdor se opri şi toate gândurile uimite din mintea lui dispărură. Nu mai simţea Khala, dar această prezenţă era mai măreaţă chiar decât puterea mentală combinată a rasei protoss. Era magnific.

Era totul.

În timp ce stătea în faţa inimii vii, arzânde a obiectului, Amdor nu îşi putea exprima în cuvinte uluirea. Apoi în capul lui, străpungând chiar şi prezenţa complet străveche, care se trezea la viaţă, a acestui lucru, auzi mult urâta voce-psi a templierului întunecat.

- Acum vei crede, magistratule. Acesta este doar începutul. Acest obiect este o altă creaţie a xel'naga. Ştie că suntem cu toţii interconectaţi, parte a marii broderii. Iar planul xel'naga cere ca noi toţi să fim aici, fiecare bucăţică din ADN -ul nostru. Moştenirea lor nu are nevoie decât de energie pentru a scăpa.

Amdor se întoarse iute pentru a vedea dacă Xerana îl urmărise cumva înăuntru, dacă îndrăznise să murdărească acest loc sfânt cu prezenţa ei scârboasă. Dar învăţata nu era acolo, doar glasul ei. Ea fugise la adăpost.

- Ar fi trebuit să mă asculţi, magistrat Amdor.

Apoi tăcu în capul lui, iar el se uită iar la miezul pâlpâitor, care chiar acum ardea şi mai puternic, concentrându-se asupra lui, evaluându-l - apoi sărind spre el.

Raze strălucitoare ţâşniră în toate direcţiile, ţesând în grotă o pânză de păianjen de conexiuni, formând tiparul final în timp ce îl dezintegra pe magistrat şi absorbea ultimele bucăţele de informaţie de care avea nevoie pentru a se deştepta complet.

CAPITOLUL 42.

Urmărind calea luminoasă desenată pe corpul lui de laserul special al fantomei, focoasele nucleare tactice cădeau prin atmosfera înceţoşată, aducătoare de furtună, a lui Bhekar Ro. Erau ca fulgerele aruncate din ceruri de un zeu mânios.

Fantoma, MacGregor Golding, se căţăra peste aflorimentele stân- coase îndepărtându-se de structură. îşi oprise câmpul de invizibilitate şi se lăsase expus în timp ce toţi extratereştrii se întorceau, unii observându-l, alţii zărind dârele de foc care coborau de la nava îndepărtată de deasupra, alţii doar simţind o distrugere îngrozitoare apro- piindu-se.

Erau doar câteva bombe nucleare tactice. Raza IPGP (incapacitarea permanentă garantată a personalului) nu era prea mare. O fantomă încărcată cu stimulente, fugind cu toată viteza, putea să ajungă în partea cealaltă a crestei, să sară printre nişte bolovani mari şi să spere că panta muntelui îi oferea destul adăpost.

înainte de a sări printre pietre şi bolovani, Golding ridică braţele ca şi cum ar fi chemat armele înfricoşătoare mai aproape. Auzi un bubuit şuierător prin aer şi ţipătul trecerii lor,

apoi toate focoasele coborâră ca barosuri peste vârful obiectului strălucitor.

Golding găsi o crăpătură în enormele roci care formau grohotişul, se strecură înăuntru unde umbrele erau negre şi reci. Dar chiar şi acolo fu nevoit să închidă ochii şi printre pleoape lumea se văzu luminată ca ziua…

Într-o jerbă tot mai mare de lumină, cele trei bombe nucleare tactice şterseră partea din faţă a muntelui care înconjura obiectul. Un val de dezintegrare se întinse în cercuri spre exterior.

Dar şi mai repede lovi obiectul trezit la viaţă şi flămând, bând din plin energia, absorbind-o pe toată. într-o clipită - prea scurtă pentru a fi măsurată de vreun ceas - extinderea anihilării atomice se opri, apoi fu suptă în interior, atrasă în adâncul creaţiei xel'naga ca într-o bulboană de putere…

Şocat de bubuitura sonică, neştiind ce se întâmplase, executorul Koronis stătea lângă trupele protoss, nevenindu-i să creadă că era încă în viaţă. Nu putea pricepe cum reacţionase obiectul la atacul nuclear de deasupra, dar acum toate spiralele translucide din biopolimer se trezeau într-o explozie de radiaţii.

Coasta muntelui dispăruse, ca lanţuri desfăcute care cad. Reîncărcat şi complet treaz, obiectul viu pârâi şi se eliberă în cele din urmă, substanţa lui nemaifiind un material ca o armură. Acum întregul lucru era încărcat cu foc electric pulsând, o forţă a vieţii.

Viu şi căutând.

Overlorzii zergi, ameţiţi de explozia atomică neaşteptată, se retraseră, pierzând controlul asupra lacomilor lor slujitori. Monstruoasele nerolisc zburlite, având la bază genele Bătrânului Blue, săreau, sfâşiind cohortele de zerglingi. Mutalisc precum dragonii zburau în cercuri, scăpate de sub control şi scuipând o ploaie de distrugere Glave Wurm peste toţi luptătorii înnebuniţi.

Magistraţii şi zeloţii protoşi supravieţuitori stăteau cuprinşi de groază, uitându-se în sus la obiectul agitat şi incandescent, îngropat de creatorii lor străvechi, ca şi cum un destin tunător se abătea asupra lor.

Apoi carapacea arzătoare dantelată ca o plasă se desfăcu în raze de lumină pârâitoare, în timp ce învelişul se depărta tot mai mult, deschi- zându-se ca o coajă de ou…

Sau ca o crisalidă.

în timp ce Koronis se holba uluit, simţind gândurile tuturor pro- toşilor din jurul lui umplându-se de groază şi de anticipare, propriul lui creier se supraîncărcă. Se gândi la cât de minunat fusese doar să ia ciobul lui uzat de vechi cristal khaydarin pentru a-şi concentra gândurile, a se calma şi a medita. Dar asta era prea mult pentru ca mintea lui, chiar şi în şuvoiul Khalei, să înţeleagă.

Templierul întunecat Xerana îi avertizase. încercase să le explice că acest lucru nu era doar un obiect, ci sămânţa unei fiinţe vii, o altă rasă prototip creată prin manipulări genetice de către xel'naga. Acum el şi armatele lui, împreună cu slujitorii zergi şi militarii terrani, nu reuşiseră să o cucerească... ci să o reînvie.

Cu o formă ca de caracatiţă de energie incandescentă abia reţinută într-o piele organică luminoasă, creatura reală, o fiinţă glorioasă, ieşi din bucăţile sparte ale coconului ei. Se ridică precum un phoenix făcut din uriaşe aripi cu pene, tentacule apucătoare şi sori arzători în loc de ochi.

Koronis rămase privind fiara minunată. Nu arăta ca nimic din ce mai văzuse şi, totuşi, nu era nimic greşit la ea. Creatura combina elemente ale fluturelui, ale meduzei şi ale anemonei de mare terrane. Această fiinţă avea o puritate a scopului care părea să atingă un vârf mai înalt decât protoşii sau zergii, care erau celelalte creaţii principale ale xel'naga.

Entitatea trezită la viaţă se mişca repede, ridicându-se din crisalida spartă şi plutind peste câmpul de luptă. Koronis se simţea ca şi cum ar fi făcut parte din ea. Creatura cânta o melodie telepatică, un cântec scris de xel'naga cei de demult morţi, infuzat cu o rezonanţă tremurătoare pe care o simţea pe aceeaşi frecvenţă cu fiecare părticică din ADN -ul lui.

Dar Koronis simţi că el şi protoşii lui nu erau aici doar ca privitori. Monstrul phoenix avea nevoie de el şi avea nevoie de zergi. Erau resurse pentru a-şi completa măreaţa metamorfoză. Coconul îngropat fusese pus aici cu ani în urmă, crescând, incubând, aşteptând... până acum.

Un taifun de vânt şi raze de lumină ţintite cu grijă zbură în jurul creaturii care se ridica precum o furie şi lovi într-un caleidoscop de culoare peste câmpul de luptă. Protoşi şi zergii rămaseră neajutoraţi, în timp ce fiinţa născută de xel'naga îi atingea pe toţi cu puternicele ei raze de scanare, dezintegrându-

i şi absorbindu-i, adunându-le genele, toate gândurile şi sufletele celorlalţi copii ai xel'naga. Zona străluci pe kilometri întregi, nu de la radiaţia nucleară, ci de la un val clocotind de forţă vitală.

Acum mai mare decât suma părţilor lui, magnificul phoenix se înălţă prin cer, sfâşiind norii şi făcându-i fierbinţi şi portocalii. Forma de viaţă adultă urca în spaţiu, lăsând în urmă distrugeri şi carapacea crisalidei ei în coasta spartă a muntelui.

În drumul ei, întâlni pe orbită cele câteva crucişătoare rămase ale Escadrilei Alfa.

Deja la limită, ştiind că forţele de la sol fuseseră nimicite într-o luptă titanică între trei tabere în jurul obiectului, căpitanul rănitului crucişător Napoleon deschise focul cu o rafală de tun Yamato. Văzând creatura ameţitoare aruncându-se înainte ca un uragan, nu avu timp - sau dorinţa - să aştepte ordinele generalului Duke din centrul lui de comandă din Freee Haven.

Căpitanii celorlalte crucişătoare ajunseră la aceeaşi concluzie. Tunurile Yamato traseră în lucrul ca un phoenix care se apropia, crescând fără să vrea rezervoarele de putere biologică ale fiinţei. Aceasta străluci mai puternic, mai fierbinte...

Când trecu pe lângă ele, entitatea nou-născută vaporiză, absorbi şi digeră navele de luptă terrane, bându-le energia, lăsând doar bucăţi scânteietoare de rămăşiţe topite, care îngheţară pe loc în vidul rece al spaţiului.

Apoi cuprinse şi absorbi forţele secundare ale protoşilor şi ale zergilor care rămăseseră în aşteptare deasupra planetei.

În cele din urmă, sătulă şi dornică să îşi înceapă noua viaţă, strania creatură arzătoare plecă din casa ei de eoni de pe Bhekar Ro şi ţâşni prin Abis în largul şi neexploratul golf dintre stele.

CAPITOLUL 44.

OCTAVIA GÂFÂIA, PICIOARELE TREMURÂNDU-I în TIMP CE îşi forţa trupul să continuee să se mişte. Templierul întunecat Xerana insista să păstreze ritmul disperat. Urcaseră panta împreună, fără să se mai teamă de vreo infestare zergă izolată,

deoarece toţi extratereştrii fuseseră adunaţi în zona de război din vale.

Totuşi, simţind pericolul iminent chiar când ajunseră pe coastă, templierul întunecat o lovi pe Octavia cu toată forţa braţului ei lung, doborând-o la pământ. Xerana se strecură sub un afloriment stâncos, adăpostindu-se pe ea şi pe Octavia când o explozie de foc alb-gălbui aprinse cerul şi apoi se stinse... prea repede.

Infanteriştii tăi şi-au aruncat bombele, spuse templierul întunecat. Dar rezultatul nu va fi cel pe care îl aşteaptă comandantul tău.

Când lumina şi focul începură să se stingă, Xerana se ridică în picioare cu Octavia lângă ea şi priviră de la distanţă cum enorma crisalidă îngropată se desfăcu şi fiinţa-phoenix ieşi din ea, se înălţă în aer şi, după câteva minute, pluti peste câmpul de luptă îndepărtat, absorbind totul. Octavia spera că erau destul de departe de toţi ceilalţi combatanţi.

Bun venit în univers, zise Xerana ca pentru creatura de pe cer, vocea ei mentală având o urmă de veneraţie.

Mintea Octaviei simţea o libertate şi o împlinire minunate. Acum înţelegea prezenţa care o chemase de atât timp şi chiar dacă urâse ce făcuse acest lucru străin fratelui ei Lars, nu se putea împotrivi impulsului de a fi complet fermecată. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos sau de pur. Ochii o dureau de la lumina prea albă în timp ce
nou-născutul animal luminos umplea valea cu incandescenţa lui, iar apoi ţâşni nerăbdător pentru a dispărea în ceruri.

Haide, spuse Xerana, mai avem ceva de văzut.

Coborâră pe panta abruptă, pietroasă. Câmpul de luptă din vale continua să vibreze şi să licărească. O ceaţă pulsând straniu se târa pe pământ, ca o rămăşiţă nebuloasă a forţei vitale, scurgându-se din pietre şi din sol, o pâclă făcută din praf de diamant. Coroana de cristale khaydarin care înconjurase obiectul îngropat era acum pulverizată şi împrăştiată peste tot ca miliarde de fire de nisip... sau seminţe.

Cele două ajunseră pe fundul văii şi înaintară împreună. Doar cu câteva minute în urmă, Octavia era epuizată, dar acum se simţea reîncărcată, mai odihnită şi mai hrănită decât fusese de ani întregi. Nu o deranja că înaltul templier întunecat mergea într-un ritm rapid. Octavia sărea alături de Xerana, practic

alergând. Vedea cicatricele luptei, epavele răsucite ale maşinilor distruse, dar nu cadavre - nici măcar pete de sânge.

Xerana, care trebuie să îi fi auzit gândurile, răspunse.

Nou-născutul xel'naga a luat toată viaţa pe care a putut să o atingă şi cu energia loviturilor nucleare ale armatei tale a avut mai multă forţă vitală decât putea conţine. A folosit acea energie pentru a combina toate genele zergilor şi protoşilor şi a-şi încheia procesul de maturizare. Apoi, în călătoria lui spre exterior, nou-născutul a renunţat la o parte din bioenergia lui, lăsând-o aici.

Octavia îşi muşcă buzele. Când se uită în jur şi vedea atâtea lucruri minunate, mânia îi revenea.

- Atunci de ce l-a luat pe Lars? La ce i-ar fi folosit creaturii ADN -ul uman?

Xerana părea întristată.

Fratele tău a fost o greşeală. Nou-născutul nu avea nevoie de energia voastră terrană. Era adormit şi încă tânăr. Nu a înţeles ce făcea.

Deci... Lars murise doar pentru că fusese la locul nepotrivit.

Neconsolată de aceasta, Octavia merse mai departe în vale, observând o mică schimbare care devenea mai pronunţată pe măsură ce minutele treceau. Solul părea primăvăratec şi vedea cârcei de iarbă, mici firicele încolţind peste tot. Creşteau atât de repede, încât putea chiar să vadă plantele mişcându-se, ieşind din pământ de parcă ar fi fost nerăbdătoare să readucă exuberanţa vieţii pe rănita Bhekar Ro. Îngenunche pe pământ şi culese o floare, care înflori în palma ei într-un boboc de un roşu strălucitor cu trei petale ascuţite.

Este viaţă, spuse simplu Xerana.

Octavia o simţea în ochi, în piele, în minte.

Puternica pâclă de diamant începu să se risipească, subţiindu-se pentru a dezvălui un cer albastru care părea să ajungă până la stele. Apoi, în depărtare, Octavia văzu câteva siluete, persoane stând ameţite şi zăpăcite în mijlocul pajiştii înmugurite.

Erau oameni.

Octavia începu să înainteze, mai întâi şovăielnic, fiindu-i frică să spere. Mulţi dintre ei purtau uniformele infanteriştilor terrani, dar unul era îmbrăcat în hainele coloniştilor, salopetă practică...

exact precum cea pe care o purtase fratele ei. Octaviei i se tăie răsuflarea, neve- nindu-i să creadă ce vedea. Clipi.

Pentru transformarea finală, explică Xerana, embrionul a avut nevoie de genele celorlalţi copii ai xel'naga drept combustibil biologic. Deoarece aceşti terrani nu erau necesari, creatura trebuie să îi fi respins din matricea ADN .

- Lars! strigă Octavia, apoi se grăbi înainte, cu respiraţia tăiată.

Râdea. Fratele ei reînviat stătea în mijlocul unui câmp de flori care arăta ca un joc de artificii colorate peste valea acoperită de iarbă. El se întoarse să o vadă şi faţa i se lumină. Ea i se aruncă în braţe. Lars păru zăpăcit la început, apoi o strânse cu putere.

- Acum asta chiar e interesant, zise el pe un ton gânditor.

- Nu-mi vine să cred că te-ai întors! spuse ea.

Octavia îl apucă de umeri, doar ca să se uite la el. Simţea că i se înmuiau genunchii. După toate prin câte trecuse, asta părea cel mai incredibil.

- N-aş fi crezut că aş fi vreodată bucuros să mă întorc în locul ăsta, zise Lars.

Octavia îl îmbrăţişă iar.

Femeia templier întunecat stătea singură şi deoparte. Nu mai era nimic pentru ea aici. Venise să vadă şi să înveţe. Avertismentul ei nu fusese ascultat, iar ea nu reuşise să îşi salveze fraţii protoşi, dar poate că aşa era cel mai bine. Proaspăt trezita la viaţă creatură phoenix făcea şi ea parte din misterul xel'naga, iar Xerana era bucuroasă că fusese martoră la naşterea ei.

Fără un cuvânt de rămas-bun, învăţata templier întunecat se înfăşură iar în umbre, dispăru şi se întoarse la nava ei.

Poate că ar fi putut urmări creatura nou-născută sau ar fi putut căuta alţi embrioni adormiţi care fuseseră ascunşi de xel'naga. Avea multe întrebări la care să găsească răspunsuri şi multe de făcut... Şi tot Abisul în care să caute.

CAPITOLUL 45.

DISTRUGEREA CLANULUI KUKULKAN SE SIMŢI CA O RANĂ făcută în coasta lui Sarah Kerrigan. Lumina bolnăvicioasă care pulsa din pereţii vii ai stupului din jurul ei părea oprimantă.

Nu era atât mânia pentru o înfrângere umilitoare sau tristeţea pentru morţile atât de multora dintre slujitorii ei. Ceea ce simţea era pierderea unui vis ambiţios, o pierdere de resurse.

Doar o întârziere...

Până acum, lucrase fără odihnă pentru a reface din zergi o forţă feroce care era destinată să cucerească galaxia. Această misiune de a confisca obiectul xel'naga fusese un test pentru ea. Dorise să îşi demonstreze că zergii ei erau de neînfrânt, că distrugerea Supraminţii fusese doar un lucru bun. Regina Săbiilor era mai puternică, mai curajoasă, mai ambiţioasă.

Acum, totuşi, avea să fie nevoită să îşi reevalueze planurile, să îşi redefinească scopurile, astfel încât planeta moartă Char să îmbobocească într-o floare întunecată.

Stupii înfloritori generau hoarde de larve, toate suferind mutaţii în configuraţii atent alese, supuşi care aveau să se potrivească într-o strategie militară generală.

Chiar şi fără Clanul Kukulkan, Sarah Kerrigan tot mai avea alte generaţii puternice; Tiamat; Fenris; Baelrog; Surtur; Jormungand. Fiecare era condusă de un cerebral diferit. Fiecare avea o funcţie generală în structura socială globală a zergilor: de a comanda, de a
vâna, de a teroriza, de a ataca. Fiecare avea mii, uneori milioane de supuşi zergi credincioşi.

Unele fuseseră decimate în războiul recent care adusese terranii, protoşii şi zergii în pragul dispariţiei. Dar Regina Săbiilor le refăcuse iar.

Hotărî că nu avea să îşi facă griji pentru întârzierea de pe Bhekar Ro. Nu conta. Disperarea era un sentiment omenesc, iar Sarah Kerrigan nu se mai simţea om.

Acesta era doar începutul.

Curând avea să îşi lanseze Războiul Clanurilor.

CAPITOLUL 46.

ÎNSOŢIŢI DE LOCOTENENTUL SCOTT ŞI DE SOLDAŢII lui supravieţuitori - şi ei fiind reînviaţi în valul naşterii creaturii-phoenix - Octavia şi Lars se întoarseră acasă în Freee Haven.

în oraşul coloniştilor, generalul Edmund Duke părea complet pierdut şi singur. îl găsiră pe primarul Nikolai bătând în uşa casei sale.

- Îmi vreau biroul înapoi.

O mână de infanterişti de gardă îşi continua sarcinile în jurul oraşului, dar păreau total lipsiţi de scop sau de direcţie. Generalul Duke deschise uşa şi, ignorându-l pe primar, trecu pe lângă el pentru a sta în mijlocul străzii.

Nik se grăbi în locuinţă şi începu să cureţe lucrurile generalului de pe birou.

Escadrila Alfa fusese nimicită pe câmpul de luptă. Crucişătoarele generalului Duke, vânătorii lui şi trupele de la sol fuseseră distruse, unele dintre ele în timpul bătăliei de pe orbită, cele mai multe în timpul atacului eşuat împotriva zergilor şi protoşilor de lângă obiect. Acum, curând după lovitura nucleară şi evenimentele stranii şi inexplicabile care avuseseră loc în jurul obiectului îngropat, pierduse legătura cu navele lui rămase în spaţiu. Nimeni nu mai răspundea la semnalele lui de comunicaţii.

Spera că erau doar împrăştiaţi. Poate câteva nave raportaseră direct împăratului Mengsk. Unele ar fi putut să se întoarcă să îl caute.

Dar nu credea.

Când Octavia reveni cu fratele ei, coloniştii, deşii loviţi şi în şoc după război, reacţionară cu bucurie când văzură cel puţin un membru al coloniei lor întorcându-se viu şi întreg. Totuşi, cea mai bucuroasă, de departe, era Cyn McCarthy, care fugi la Lars, îşi aruncă braţele în jurul lui şi izbucni în lacrimi. Spre surprinderea Octaviei, Lars o sărută pe tânăra cu păr arămiu şi o ceru de nevastă pe loc - provocând un nou val de lacrimi de fericire.

Restul coloniştilor priveau ameţiţi. Atât de multe lucruri uluitoare şi îngrozitoare li se întâmplaseră în ultimele zile, încât nici nu mai puneau la îndoială miracolele pe care le vedeau acum.

Exuberanţa Octaviei începu să îi trezească.

- Staţi să vedeţi valea! zise ea. Este numai teren fertil acum, plin de plante. Vom putea să creştem orice fel de culturi acolo. Garantez că o să avem o recoltă mai mare decât oricând în

istoria coloniei. E o nouă şansă pentru noi, un punct de speranţă. Putem să ne ridicăm iar.

Generalul Duke se uită urât la Octavia, de parcă ea ar fi fost de vină.

- Forţa mea militară a venit să vă salveze şi acum cei mai mulţi dintre ei sunt morţi! strigă în biroul care, până de curând, fusese centrul lui de comandă. Primare Nikolai, cer să iei legătura cu Dominionul Terran şi să soliciţi o echipă de extracţie completă, analiza câmpului de luptă şi înlocuitori pentru oamenii mei care au supravieţuit.

Primarul scoase capul pe uşă, arătând insuportabil de încântat de sine însuşi. Nu păru nemaipomenit de dezamăgit când spuse:

- îmi pare rău, domnule general. Toate sistemele noastre de comunicaţii la distanţă sunt căzute. Au fost distruse în atac.

Generalul Duke mârâi, ca şi cum ar fi vrut să mestece nişte pietre şi să scuipe nisip.

- Şi nu aveţi nici un port spaţial? Nu există tehnologie de călătorie stelară pe piatra asta?

Primarul Nikolai clătină din cap.

- Suntem doar o colonie în curs de dezvoltare, domnule general. „Simpli fermieri în pământ", cred că ne-aţi numit.

- „Ţărănoi", adăugă Octavia. Staţi liniştit, sunt sigură că o să vină să vă caute, până la urmă.

Duke îşi strânse pumnii şi îi puse în şolduri, uitându-se ameninţător la toţi locuitorii oraşului.

- Ei, atunci sunt naufragiat aici. Şi acum ce ar trebui să fac?

- Să fim practici.

Octavia se întinse spre peretele uneia dintre case şi luă o sapă cu coadă lungă, pătată cu sânge de zerg. Îii puse unealta agricolă în braţe generalului nervos.

- Puteţi începe să pliviţi. Avem o grămadă de teren arabil nou de cultivat.

Duke bolborosi şi nu se putu gândi la un răspuns. Octavia îi zâmbi ironic.

- Este uşor, domnule general. Orice copil poate să vă arate cum se face.

Cu ajutorul lui Lars şi a lui Cyn, îi adună pe Wes, Gregor, Kiernan şi câţiva alţi colonişti pentru a-i conduce în valea revitalizată, îmbelşugată şi a le arăta unde puteau planta recolte

proaspete. Frumosul locotenent Scott, uitându-se la Octavia fără să îşi ascundă interesul, se oferi să îi însoţească. Părea fericit şi uşurat, ca şi cum ar fi fost obosit de război şi ar fi preferat să se aşeze aici...

În timp ce coloniştii lucrau împreună pentru a aduna bucăţile lumii lor rănite, Octavia spera sincer că nu aveau să mai atragă niciodată atenţie din exterior.

Sfîrşit.

Text corectat de Marian Badea.